

Dê Ác Đánh Sói

Contents

Dê Ác Đánh Sói	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 2: Chương 1	2
3. Chương 3: Chương 2	7
4. Chương 4: Chương 3	12
5. Chương 5: Chương 4	18
6. Chương 6: Chương 5	26
7. Chương 7: Chương 6	31
8. Chương 8: Chương 7	37
9. Chương 9: Chương 8	42
10. Chương 10: Chương 9	47
11. Chương 11: Hồi Cuối	50

Dê Ác Đánh Sói

Giới thiệu

Tại gia tòng phụ cũng được, Bây giờ còn muốn ép nàng xuất giá tòng phu, Phi! Không có cửa đâu, N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-ac-danh-soi>

1. Chương 1: Tiết Tử

Bóng đêm sương mù, mờ đánh canh ba, một khách điểm u nhã tịch mịch, trong phòng trọ phía bên tay phải, một cánh cửa lặng lẽ mở ra, bóng người nhỏ nhắn xinh xắn mau lẹ lách mình ra sau, chột đóng lại.

Trong ánh trăng mờ mờ, không thấy rõ tướng mạo của nàng, chỉ có thể từ vóc người thướt tha cùng trâm cài trên búi tóc đại khái có thể đoán ra hẳn là một tiểu cô nương. Đọc theo bóng đen bên tường, một bóng hình nhỏ xinh từ chỗ núp đi tới sương phòng phía ngoài cùng bên tay trái, nàng đem lỗ tai dính vào trên

cửa nghe một lát, phát hiện bên trong tựa hồ không có chút động tĩnh nào, ngay cả tiếng ngáy cũng không có. Vì vậy học người ta liếm ướt ngón tay, dung hai ngón tay chọc một lỗ nhỏ nhìn vào.Thật tốt! Tối đen một mảnh, gì cũng không nhìn rõ! Ủ! Thật không biết những tặc nhân sờ soạng thế nào để trộm đồ ? Sẽ không sợ ở đây đưa tay ra nhìn không thấy năm ngón rồi đá ngã lẫn cái bồ sao? Nàng một bên âm thầm lăm bằm một bên nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, vừa lấy lực, tung người nhảy vào bên trong phòng. Dựa vào chút ánh trăng, nàng loáng thoáng có thể thấy được một chút bố trí bàn ghế đơn giản, nhưng xa hơn thì cái gì cũng nhìn không thấy. Nàng nín thở tựa vào bên tường không ngừng hít sâu, ở trong lòng liều mạng tự nói với mình phải tỉnh táo, không cần khẩn trương, không muốn kinh động bất luận kẻ nào. Nàng chỉ có cơ hội duy nhất lần này, cho nên, chỉ cho phép thành công không cho thất bại! Một lúc lâu sau, nàng rốt cục lấy dũng khí, chuẩn bị tâm lý thật tốt, mới bắt đầu rón ra rón rén sờ soạng hướng giường mà đi thẳng tới. Khi nàng đánh ngã cái băng ghế thì nàng không nhận được oán trách: đây quả thực là bẫy sao? Sáng sớm ngày mai nhớ đề nghị chương quỹ đem cái băng ghế chuyển đến bên tường. Khi nàng đứng phải bên cạnh bàn lại không tự chủ lăm bằm đứng lên: “Tại sao ta không phải là mèo?” Mỗi khi tạo ra tiếng động nàng liền xuy một tiếng cảnh cáo mình, sau đó nói thầm vài câu. Thanh âm bình bình bâng bâng dường như có thể truyền đi thật xa ở trong đêm yên tĩnh, hại tim của nàng gần như muốn nhảy ra cổ họng, mấy bước ngắn ngủn giống như ngàn dặm xa. Đưa tay không thấy được năm ngón, nàng rốt cục đi tới bên giường. Vì muốn xác định nàng không vào nhầm phòng trống, cho nên sau khi hít sâu một hơi, nàng duỗi dài hai tay bắt đầu hướng trên giường lên đi. Ủ. Chấn bồng. Nhô ra vật. Đi lên nữa. lồng ngực rắn chắc? ! Má ơi! Hấn tỉnh! Nàng cũng hít một hớp lạnh khí. Nhanh như tia chớp rút tay về che miệng thiếu chút nữa lên tiếng hét chói tai, trợn to cặp mắt cố gắng nhìn về phía trước. Ở trong một mảnh đen nhánh, chỉ thấy hai điểm hàn tinh lóe lên, lạnh lẽo tàn bạo như mũi dao nhọn phóng ở trên mặt nàng. Nàng không tự chủ cắn chặt môi dưới, lầu bầu một tiếng, nuốt xuống nước miếng, lúc này mới run rẩy từ trong ngực móc ra hai đỉnh nguyên bảo đặt ở đầu giường. “Này. Nơi này có hai. . . . Hai đỉnh nguyên bảo, nếu như người nguyện ý. Người. Chúng ta. Cái đó ngủ. Ngủ. Ách. Ta cho người.” Hai điểm hàn tinh nháy mắt cũng không nháy mắt, nhìn chăm chăm nàng, trừ tiếng thở gấp khẩn trương của nàng, không có chút hồi âm nào. Nàng không khỏi nhăn lông mày, lần nữa cắn cắn môi sau đó mới bắt đầu dĩa móc ra một đỉnh nguyên bảo khác. “Được rồi! Kia! Thêm một thôi, tất cả tài sản của ta cũng cho người rồi, như vậy cũng đủ chứ?” Thấy đối phương không tiếng động, nàng thở mạnh không nhận được bắt đầu mắng. “Này! Người dù sao cũng bày tỏ một chút đi? Nguyện ý hay không, hay là không đủ tiền nha? Ta không biết giá thị trường bên ngoài là bao nhiêu nữa! Nhưng ba đỉnh nguyên bảo cũng không ít! Hơn nữa, nguyên bảo tự động đưa tới cửa, người bỏ được sao? Người. Người thật không phải nam tử. A!” Năm ngón tay hữu lực đột nhiên bắt được cánh tay của nàng, đem nàng hướng trên giường túm đi. Trong chớp mắt, nàng liền “khua tay múa chân” té trên giường, mà tư thế buồn cười nằm ở trên một người. Nàng chưa kịp hét chói tai kháng nghị, lại bị xoay người choáng váng đầu óc. Nàng bị thân thể thon dài to lớn giam chặt không thể nhúc nhích, một đôi môi ẩm ướt ẩm áp thật chặt ngăn lại tiếng kêu của nàng, mà nàng theo bản năng giãy giụa, cũng không thể ngừng lại bàn tay lớn mặt của đối phương dò vào bên trong cái yếm. Cho đến khi nàng rốt cục nhớ tới mục đích đến đây, mới buông tha giãy giụa, tùy đối phương ở trên người hôn lên, rà qua rà lại, nhưng nàng vẫn không nhận được muốn nói nhắm hai câu —— “Này! Nhớ, ta không biết người, người cũng không cần biết ta, sau khi xong chuyện, người sẽ cầm nguyên bảo mau mau rời đi, chúng ta hai bên thỏa thuận xong, về sau đại thể đều không liên quan, nghe rõ chưa?” Một hồi lâu sau —— “A! Thật là đau! Thật là đau! Buông ta ra, không cần nữa! Thật là đau a! Không cần nữa.” Nàng thống khổ kêu đau. Có điều không ai để ý nàng! Nàng không nghĩ người ta đang cao hứng đây! “Người. Người còn. Thật là đau a! Làm gì làm cho người ta đau như vậy! Không thể nhẹ một chút sao?” Nàng tức giận kháng nghị. Đối phương vẫn không để ý tới nàng, ai bảo nàng là tự động đưa tới cửa. “Ồ. Thật là đau a! Ồ. Người phục vụ không tốt, ô. Trừ người một nguyên bảo!” Nàng buồn bã nói, cuối cùng vẫn không quên muốn cò kè mặc cả một phen.

2. Chương 2: Chương 1

Bên cạnh Dự Cảnh ở Đặng huyện là một thành trấn không tính là nhỏ, mặc dù không có sản vật danh thắng gì đặc biệt, nhưng bởi vì từ Ngạc Cảnh đến Dự Cảnh cần phải đi qua quan đạo, cho nên mới thu hút đông đảo lữ khách thương nhân. Bên trong thành buôn bán phần lớn là quán cơm, khách sạn lớn nhỏ, cùng các

loại tiêu cực, ngân hàng tư nhân.

Trong đó tương đối đặc thù chính là tửu lâu cùng sông bạc ở trong Đặng huyện cũng thiết lập trên lầu thuyền. Bên phải là thuyền hoa, bên trái là thuyền sông bạc, tất cả đều đỗ neo ở ven Thoan Hà tại Đặng huyện. Nước ở Thoan Hà ngày mùa thu mặc dù khô kiệt một chút, cũng không ảnh hưởng đến cái đẹp của nó. Màu nước xanh biếc từ từ chảy về hướng đông, lộ ra hai bờ sông là rừng là ruộng trong hơi khói, mơ hồ trùng điệp, cũng điểm xuyết mấy cánh chim chao liệng trên mặt sông làm người ta cảm thấy u nhã tịch mịch. Dọc theo Thoan Hà, theo thuyền hoa đi xuống, bên bờ cách đó không xa, có vết tích của một ngọn núi khéo léo đẹp đẽ như tiên cảnh, ngọn núi này không lớn, cũng không hùng vĩ, nhưng lại có một cổ mùi vị thanh tú. Ở sườn núi có hai căn nhà sát nhau, bên cạnh là mấy vườn rau, mấy con gà mẹ dẫn con gà con khắp nơi mổ chơi đùa. Giờ phút này, một phụ nhân trung niên đang đứng trước nhà phơi quần áo, một thân quần áo vải thô lại không che giấu được khí chất trời sinh xinh đẹp tuyệt trần của nàng. Bên cạnh nàng còn có một tiểu hài tử Mập Mập nho nhỏ, đang cầm cành trúc nhỏ dồn sức đào đất. “Mập Mập, lại đang đào cái gì nữa?” “Côn trùng côn trùng, côn trùng côn trùng.” Mập Mập ngửa khuôn mặt nhỏ bé lên, vui vẻ nhếch miệng cười, phụ nhân trung niên cũng nhìn hân cười, bình thường không nhin được ở trong lòng thầm khen : thật là tiểu oa nhi xinh đẹp! Trên khuôn mặt trắng hồng như phấn điều ngọc mài lộ ra ngũ quan tuần tú, tóc mai cùng hai hàng lông mày thật đen, cùng với hai tròng mắt to mà trong trẻo, sống mũi thẳng, đôi môi đỏ mọng, nhất là trên trán lại có một nốt ruồi đỏ to như hạt đậu thật nổi bật. Bộ dáng nhỏ bé xinh đẹp cùng tính tình bướng bỉnh đáng yêu người gặp người thích, đều khiến mọi người không nhin được muốn đem hân ôm vào lòng, hôn nhẹ hân, tích cực một chút còn muốn nhận thức hân làm nhi tử đây! Cho nên, đến bây giờ mới thôi, Mập Mập đã có sáu nghĩa mẫu rồi! “Đào côn trùng làm gì a? Mập Mập, nếu bị bắt, nương con trở lại lại muốn mắng chửi người rồi!” Mập Mập dùng ngón tay út chỉ bầy gà. “Cho tiểu kê kê ăn, tiểu kê kê muốn ăn.” Phụ nhân trung niên lắc đầu cười nói: “Tự bọn chúng sẽ tìm cái ăn, không cần con phải bận rộn. Đi rửa tay đi! Nương con cũng sắp trở về rồi.” Mập Mập trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ nương nó hôn. Cho nên, mặc dù lòng tràn đầy không tình nguyện, vẫn là chu miệng nhỏ đi rửa tay. Nhìn hân đứng đưa thân thể nhỏ bé, phụ nhân trung niên không nhin được cười, ai! Thật là vật nhỏ làm cho người ta yêu. Phụ nhân trung niên gạt hết ý phục, cầm lên cái giỏ rỗng, mới quay người lại, liền nhìn thấy từ nơi xa đi tới một thân ảnh yếu điệu. Nàng quay đầu lại nhìn Mập Mập đang rửa tay bắt đầu nghịch nước. “Mập Mập, khỏi phải rửa, nương của con trở lại a.” Mập Mập một thân ẩm ướt nhảy dựng lên hoan hô một tiếng, liền hướng mẫu thân chạy đi, “Nương, nương” Thân thể nhỏ bé lao đảo ở nửa đường còn té một cái, nhưng hân ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, bò dậy cứ tiếp tục xông về phía trước, “Mứt quả, mứt quả!” Đó là một cô nương xinh đẹp mê người, ước chừng mười tám mười chín tuổi, dây lụa phần lưng vẫn ở trên búi tóc rủ xuống, tương đối xinh đẹp đáng yêu. Thân hình xinh xắn lạnh lợi trong trang phục màu lục càng lộ vẻ anh khí bức người, sức sống mười phần. Chỉ thấy nàng đi đôi ủng nhỏ, đi mau hai bước sau đó hai tay chụp tới, liền bế Mập Mập lên thật cao, để cho hân bay lên lượn vài vòng. “Mập Mập, có nhớ nương hay không?” “Muốn, muốn!” Mập Mập khanh khách cười lớn. “Muốn nương, thật là nhớ, thật là nhớ a!” Lãnh Thủy Tâm cười thu tay lại, ôm tiểu thân thể béo mập kia, tiện dầ ấn nhiều cái thơm môi ở trên khuôn mặt bé nhỏ. “Người này cái miệng nhỏ dụ dỗ người!” Nàng vừa nói vừa lấy cái túi thắt ở bên eo. Từ bên trong móc ra một túi giấy. “Đây ! Mứt quả của con, nương cũng không quên đó!” Mập Mập một hồi hoan hô, hân đoạt lấy túi giấy không thể chờ đợi đưa tay vào bên trong. Thủy Tâm khẽ cười đem hân thả xuống đất, hướng về phía phụ nhân trung niên cười hỏi: “Sương di, con không có ở đây thì mập tiểu tử này có chọc phá gì không? Có hãy mau nói, trước khi nó ăn kẹo hồ lô con phải đánh nó một trận.” “Được rồi! Tiểu tử ngoan chỉ chọc cười, làm sao gây họa gì!” Phụ nhân trung niên Tư Đồ Sương cười nói: “Ngược lại là con vừa mới đi đâu?” Thủy Tâm ngồi xuống trước cửa, nâng hai má nhìn chăm chú vào nhi tử đang liếm hồ lô đường. “Còn không phải là đến miếu thấp hương nữa! Trở ra phố đi mua chút son phấn, vân vân.” Tư Đồ Sương cũng ngồi xuống, hỏi: “Không có đụng phải phiền toái gì đi?” Thủy Tâm xuy một tiếng. “Nói giỡn! Có con ở đây sẽ có phiền toái gì? Những thứ gây phiền toái mấy trăm năm trước đã sớm bị con dạy dỗ qua, còn dư lại đều là người đàn ông hoàng, cho nên, còn ai dám tìm bốn cô nương phiền toái a!” Tư Đồ Sương nhìn nàng bộ dáng phách lối, không khỏi thở dài thật sâu. “Thủy Tâm! Không phải là di thích nói con, một cô nương bây giờ không nên đi làm chuyện như vậy. Tìm người chính trực mà gả cho người ta mới là chính sự!” Thủy Tâm liếc xéo Tư Đồ Sương, “Sương di, người cũng không phải không biết chí hướng của con, trở thành một hiệp nữ du tẩu giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa mới là chuyện con muốn làm nhất, lập gia đình?” Nàng xuy hừ một tiếng, “Đời sau đi! Con mới không cần tìm trượng phu để ý tới con đâu!” “Tựa như cha con, trước sau thê thiếp tăng lên cũng có năm người, cha quan tâm cái gì? Cái đó

không cho phép, cái này không cho, còn nói cái gì tiểu cô nương, chỉ có thể ngoan ngoãn đợi ở trong khuê phòng làm hiền thê lương mẫu, không thể tùy tiện ra cửa.”Nàng trợn mắt.“Coi như hết! Đều là thời đại nào? Trên giang hồ có nhiều hiệp nữ như vậy, tại sao con không thể làm hiệp nữ?”Tư Đồ Sương lắc đầu một cái.“Nhìn con nói, dù sao Lãnh gia trang nhà con coi như có chút danh tiếng ! Quý củ của muội phụ dĩ nhiên là nhiều chút nha! Con tốt nhất nói với hần, hoặc giả.”“Không có cửa đâu!”Thủy Tâm hừ nhẹ.“Con cũng năn nỉ qua rất nhiều, nhưng cha thậm chí một chút võ công cũng không chịu dạy con, nếu không phải là tự con một bên học trộm một chút, một bên lại cầu xin các ca ca âm thầm dạy con một chút, mới có thân công phu này. Nói cho người biết đó! Đại tẩu gả tới trước đây cũng là hiệp nữ! Nhưng sau khi nàng gả vào, cha cũng không cho nàng động võ, thật không thú vị.”Tư Đồ Sương lại thở dài.“Nhưng con cũng không cần vì muốn làm hiệp nữ lại không chờa thủ đoạn nào đi?”Thủy Tâm nhún nhún vai.“Không có biện pháp, bị buộc thôi!”Tư Đồ Sương không biết nên nói thêm gì nữa mới phải, cho nên chỉ có thể than thở.Trong hai nhà hắc bạch võ lâm hiện nay, Lãnh gia trang thanh thế uy tín còn xưng vang dội. Mà tính cách ngay thẳng bảo thủ của trang chủ Lãnh Thương Hùng cũng tương đối danh tiếng. Làm việc đều cực kỳ cẩn thận, chỉ tiếc hần có một chút bệnh đã ăn sâu bén rễ — trọng nam khinh nữ.Nam chủ bên ngoài, nữ chủ bên trong là hần khăng khăng chủ trương. Vì vậy, trong Lãnh gia trang, không thể có nữ nhân tùy ý động võ, hơn nữa khi tam nữ Thủy Tâm hướng hần yêu cầu học võ thì hần càng nhất mực cự tuyệt.Thủy Tâm luôn luôn ngưỡng mộ hiệp nữ, dĩ nhiên không thể nào cứ buông tha như vậy, khiến cho nàng đứng ngồi không yên liền len lén học, âm thầm luyện vậy mà nàng còn không hải lòng. Từ sau khi nàng đến tuổi cập kê, nàng bắt đầu ngày ngày quần lầy Lãnh Thương Hùng đòi ra khỏi cửa xông xáo giang hồ, thề làm hiệp nữ.Nhưng thường thường nàng vẫn chưa nói xong, Lãnh Thương Hùng sẽ loạn hồng một mạch xa đến ba dặm, có điều nàng chỉ coi là gió bên tai, vào tay phải ra tay trái. Trong lòng thầm nghĩ, nếu nàng tròn mười sáu tuổi cha không chịu đáp ứng, nàng liền chạy ra khỏi cửa, tự ngao du đi vậy. Nào biết công việc thuyết phục mới bắt đầu tiến hành không bao lâu, đại họa liền đột nhiên trước mắt!Nói về Lãnh gia nhị nữ Lãnh Ngọc Tâm, nguyên là gả cho Mạnh Nhật Bảo Thiếu bảo chủ, ai ngờ còn chưa có quá môn, Lãnh Ngọc Tâm cùng Đại sư huynh của nàng lâu ngày sinh tình, chẳng những hứa hẹn trọn đời bên nhau còn nghĩ gao nấu thành cơm.Cho nên, khi Mạnh Nhật Bảo bày tỏ muốn thành thân thì Lãnh Ngọc Tâm không thể làm gì khác hơn là đem chân tướng sự thật báo cho phụ thân.Tức giận nổi nóng, nổi trận lôi đình đều là một chuyện khác, chủ yếu nhất là Lãnh Thương Hùng tính cách chính trực, dĩ nhiên không thể nào đem nữ nhi tàn hoa bại liễu gả đi, càng đừng nói Mạnh Nhật Bảo danh vọng địa vị tất cả cao hơn Lãnh gia trang đâu có thể nào tiếp nhận loại lừa gạt cùng vũ nhục này. Sau đó, Lãnh Thương Hùng vẫn theo đề nghị ban đầu, bắt buộc dĩ quyết định tam nữ Thủy Tâm thay mặt gả. Nhưng việc này đối với Thủy Tâm thề phải ngao du sơn thủy, nữ hiệp hành hiệp trượng nghĩa mà nói, thật đúng là sấm sét giữa thanh thiên giống như tai họa giáng xuống bất ngờ!Nàng mới không cần lập gia đình đấy. Còn chưa có lập gia đình, cha đã muốn nhúng tay vào nàng quần sao được. Nếu là gả cho người khác, phu quân cộng thêm cha mẹ chồng ba người, thì đồng nghĩa với việc bị quần giáo gấp đôi! Đến lúc đó, chỉ hướng hiệp nữ của nàng thật hoàn toàn hết hi vọng rồi!Nàng tình nguyện cả đời không lấy chồng! Nàng tình nguyện một mình hưởng thụ tự do ngao du thiên nhai! Hơn nữa, nàng quyết định phải nhanh một chút thực hiện kế hoạch! Có lẽ, chỉ cần nàng giống như nhị tỷ thành tàn hoa bại liễu, cha có thể sẽ không bắt nàng lập gia đình đi!“Rốt cuộc là ai dạy con làm như vậy ?”Tư Đồ Sương tò mò hỏi.“Không có ai a! Tự con nghĩ!”Thủy Tâm trả lời.“Nhìn nhị tỷ, cha không thể không bắt buộc nàng xuất giá?”“Nhưng sau đó nàng gả cho đại sư huynh của con nha.”“Đúng thế!”Thủy Tâm đắc ý nói: “Con mới có thể tìm người qua đường hai bên không biết mặt nhau, cứ như vậy, đừng bảo là cha, ngay cả tự con cũng không biết phải gả cho ai a! Vậy con vĩnh viễn không cần lập gia đình nữa.”Ban đầu, Thủy Tâm vừa được biết quyết định của cha, phản ứng đầu tiên chính là chạy trốn, đáng tiếc vận khí không tốt. Vừa vận lúc nửa đêm chạy khỏi nhà liền bị đại ca bắt, sau đó thấy vậy liền chết, nghĩ chạy trốn cũng không trốn thoát được! Cũng bởi vì như thế, nàng mới nảy ra kế hoạch này giải quyết tận gốc.Nàng quần lầy đại nương cùng đến miếu Quan Âm ở Đặng huyện thấp hương. Ban đêm ở dưới giường khách điểm thì liếc mắt một cái liền nhìn thấy góc gian phòng đối diện, vừa đúng có một bạch y thư sinh tiến vào. Vóc dáng cao to, bóng lưng tiêu sái, nàng lập tức quyết định chính là hần. Nàng biết người trông chừng nàng canh giữ ở ngoài khách điểm, cho nên, nàng cứ yên tâm to gan mò tới gian phòng của bạch y thư sinh, thuận lợi thực hiện kế hoạch của nàng.“Con thực ngốc!”Tư Đồ Sương mắng: “Cha con vẫn có thể đem con gả cho người chưa vợ, hoặc dứt khoát gả con ra ngoài làm thiếp, đó không phải là thậm hại hơn sao?”Thủy Tâm le lưỡi cười khế.“Con khi đó mới vừa đến tuổi cập kê không bao lâu, mẫu thân lại qua đời sớm. Không ai dạy con, con làm sao biết nhiều như vậy!”Nàng chột dạ cúi đầu.“Chỉ có điều là kết quả vẫn không có!”“Chính là vậy!”Tư Đồ Sương liếc mắt. Tức giận nói: “Còn không phải là mập tiểu tử giúp con.

.”Nàng xoay mình cau mày nói nhỏ: “Thật không biết nó là giúp con hay là hại con?” “Đương nhiên là giúp con a!” Thủy Tâm đưa ra Mập Mập, thân mật ôm lấy nó. “Dì không biết, lúc ấy cha chẳng những ép con nhất định phải phá thai, còn chuẩn bị muốn đem con gả cho Bạch Ngưu lão bản ở cửa hàng vàng làm vợ ba đấy!” Tư Đồ Sương lấy ánh mắt “người thấy chưa” liếc nhìn nàng, Thủy Tâm hơi dẩu miệng đáp lại: “Coi như cha không ép gả con ra ngoài, con cũng sẽ không xoá sạch hài tử.” Thủy Tâm sắc mặt quái dị trầm tư một hồi: “Rất kỳ quái, con lúc ấy vẫn cảm thấy đứa nhỏ này là trời cao ban cho con, phải Không thể không muốn.” Tư Đồ Sương đưa mắt nhìn nàng chốc lát, lại chuyển sang Mập Mập, lập tức lộ ra nụ cười: “Hài tử làm cho người ta thương yêu như vậy thật đúng là trời cao ban thưởng mới có thể xinh đẹp dễ thương như vậy đó!” Thủy Tâm cũng đang cẩn thận xoa nắn gương mặt của Mập Mập: “Nó một chút cũng không giống con. Nhất định là giống như cha nó, đáng tiếc căn bản con không thấy được bộ dạng của cha nó.” Tư Đồ Sương lại bắt đầu lắc đầu thở dài khi nghĩ đến chuyện hoang đường này: “Thật không biết con nghĩ như thế nào, làm sao con sẽ cho rằng tùy tiện tìm người, người ta liền nguyện ý?” Thủy Tâm buông nhi tử ra, để cho Mập Mập giả trang Lão Ưng** đi bắt con gà con.** Điều hâu: “Con làm sao biết? Nàng ngượng ngùng cười cười.” Có một lần, con núp ở trong phòng bếp ăn trộm đùi gà, vừa lúc Tiểu Thúy cùng Tiểu Hồng đến hầm thuốc bổ cho đại nương, các nàng không biết con núp ở phía sau vại gạo, cho nên liền hàn huyên một chút. Ách. . . nói chuyện phiếm: “Thủy Tâm cười hắc hắc hai tiếng.” Các nàng nói nam nhân đều không cự tuyệt chuyện đó, không quản có quen biết hay không, chỉ cần không quá già lại không quá xấu xí, bọn họ từ trước đến giờ là càng nhiều càng tốt, đối với nữ nhân tự động tới cửa càng cho rằng là điềm phúc bay tới: “Tư Đồ Sương mãnh liệt lắc đầu.” Sau đó các nàng còn nói, hiện tại có một vài nam nhân cũng giống như kỹ nữ, muốn thu bạc đấy! Những thê tử nhân lúc trạng phu đi làm ăn, cùng những quả phụ giàu có không muốn tái giá, còn có vợ bé của những phú thương cũng sẽ đi tìm những nam nhân kia đấy!” Dạng người ăn cơm chùa! “Tư Đồ Sương hừ lạnh một tiếng.” Cho nên, con mới có thể cầm bạc đưa cho thư sinh kia! “Đúng a!” Thủy Tâm một bộ « cây ngay không sợ chết đứng » lên tiếng: “Dù sao con tìm hần là có mục đích!” Ông trời a! “Tư Đồ Sương xoa trán ai oán.” Bị thua thiệt còn giao bạc cho đối phương, thật là. “”Nào có!” Thủy Tâm phản bác: “Mục đích của con đạt tới, không phải sao?” “Chính là vậy! Kết quả là con bị đuổi ra khỏi nhà rồi!” Thủy Tâm không quan tâm nhún nhún vai. Sau “đêm hôm đó” không lâu, Thủy Tâm phát hiện kế hoạch lại gây ra rủi ro — vậy mà nàng lại mang thai! Mới đầu kế hoạch của nàng rất thuận lợi. Nàng thề mình không biết người thư sinh kia là ai, cha cũng không thể làm gì với nàng, chẳng qua là bắt đầu âm thầm nghĩ biện pháp đem nàng mau mau gả ra ngoài, dĩ nhiên, điểm này nàng cũng không biết. Chấn động, sợ hãi, thất kinh là những cảm xúc đầu tiên, nhưng ngoài ra, nàng có một loại dự cảm kỳ diệu, một loại linh cảm làm nàng kiên quyết không muốn vứt bỏ hài tử này. Nàng kiên quyết tuyệt thực (dĩ nhiên, nửa đêm bởi vì nàng không nhịn được đi trộm đồ ăn) bởi vì sợ phụ thân âm thầm hạ thuốc phá thai ở trong đồ ăn của nàng. Mặc dù nàng thất thân mang thai, lại không chịu bỏ hài tử, nhưng Lãnh Thương Hùng không có bảo thủ đến tàn nhẫn hi vọng nữ nhi vì vậy dói chết, chẳng qua là, hần cũng không còn mặt mũi lưu lại nữ nhi làm hần mất hết thể diện. Vì vậy liền đem nữ nhi đưa đến chỗ Tư Đồ Sương muội muội của mẫu thân nàng, còn đưa cho năm trăm lượng, cộng thêm lời dặn tỏ rõ từ nay đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, muốn nàng ngàn vạn lần đừng trở về, vân vân. Mà vị hôn phu của Tư Đồ Sương vừa qua đời không lâu, tự nhiên rất hoan nghênh nàng đến bầu bạn để vượt qua thời kỳ thương tâm này, cứ như vậy, Thủy Tâm ở nơi đó. Dĩ nhiên, từ đầu đến cuối, nàng vẫn không quên nguyện vọng làm hiệp nữ của mình, có điều nàng biết rõ chuyện đó làm cuộc sống có chút khó khăn. Ít nhất cũng phải chờ hài tử lớn lên để có thể theo nàng ra ngoài du ngoạn! Vị hôn phu của Tư Đồ Sương có để lại một chút tài sản cho nàng, hơn nữa còn có năm trăm lượng của Lãnh Thương Hùng, tiết kiệm một chút cũng có thể vượt qua hơn một năm. Huống chi nàng còn có một đôi tay khéo léo, ngoài thêu thùa còn có thể làm tốt nhiều việc nữ công, người giàu có may vậy thường xuyên sẽ thuê nàng thêu hoa văn. Mà Thủy Tâm dĩ nhiên cũng không cam chịu yếu thế. Ách. Cũng coi như là không chịu cô đơn! Sau khi sinh con xong, hài tử mới vừa dứt sữa, nàng liền bắt đầu tìm việc khắp nơi, nhưng là. Tiêu cực — “Xin lỗi, chúng ta không tuyển nữ tiêu sư.” Vô quán — “Người dựa vào cái gì để chúng ta tuyển?” Bảo tiêu hộ vệ — “Hmm, gì, hmm!” Nàng đi hỏi khắp nơi, khắp nơi cũng là đụng vách tường. Đang lúc nàng nản lòng thoái chí thì có lẽ là vận khí tốt đi! Nàng cư nhiên “không cẩn thận” thừa dịp đi dạo phố cứu được cô nương Tích Tích đứng đầu ở Lang Phương bị mấy tên lưu manh trêu chọc. Khi Tích Tích biết tình cảnh của nàng, hai bên toan tính, Thủy Tâm làm hộ vệ của Tích Tích, nhưng lại không phải là cận vệ, mà là khi Tích Tích ra ngoài mới cần thị nữ hộ vệ. Cơ hội Tích Tích được ra ngoài không cố định, nhưng thù lao mỗi tháng cũng ổn định, cho nên Thủy Tâm thường thường đến Lan Phương đi làm nghĩa vụ hộ vệ. Sau đó cùng các cô nương ở Lan Phương quen biết nhau, mỗi lần các cô nương ra ngoài thì sẽ đi dạo đến nhà Thủy Tâm một chút, mà mỗi

lần đi dạo, liền thay Mập Mập làm ra một đồng nghĩa mẫu. Không có biện pháp, ai bảo Mập Mập xinh đẹp đáng yêu làm cho người ta thích? Thủy Tâm.” Tư Đồ Sương muốn nói lại thôi: “Chẳng lẽ con. Thật muốn cả đời không lấy chồng sao?” “Dĩ nhiên!” Thủy Tâm không chút do dự trả lời: “Từ khi con lập chí phải làm hiệp nữ, con liền quyết định, nếu như cần thiết, con tình nguyện cả đời không lấy chồng.” “Tại sao?” Tư Đồ Sương tò mò hỏi: “Dì nói đi, cả nhà trượng phu cùng cha mẹ chồng đã có ai tùy ý để thê tử ra ngoài chạy loạn khắp nơi?” Thủy Tâm không đáp mà hỏi ngược lại: “Ách.” “Không có đi?” Thủy Tâm đắc ý gờ gờ cằm, “Chỉ cần nữ nhân một khi đã xuất giá, cha mẹ chồng sẽ yêu cầu thê tử phải đợi ở nhà hầu hạ cha mẹ chồng, cái gì mà sinh con dưỡng cái, mà trượng phu cũng sẽ hi vọng thê tử ngoan ngoãn chờ hần về nhà chuyên tâm phục vụ hần, bồi hần lên giường, vân vân.” Nàng hừ lạnh một tiếng: “Cứ như vậy, con làm gì có lúc rảnh rỗi đi làm chuyện con muốn làm a?” Tư Đồ Sương trầm mặc, sau đó cau mày hỏi ngược lại Thủy Tâm: “Làm hiệp nữ dễ dàng như vậy sao? Vậy rốt cuộc có cái gì tốt?” “Sương di, đừng xem thường khả năng của nữ nhân!” Thủy Tâm mất hứng nói: “Dì biết không? Trong bảy đại cao thủ của võ lâm có hai vị là nữ hiệp đó!” “Bảy đại cao thủ võ lâm?” “Ừ.” Thủy Tâm gật đầu ứng tiếng, đồng thời cặp mắt hiện đầy khát khao nhìn về phía trước: “Trong chốn võ lâm, bảy đại cao thủ trẻ tuổi trong đó đứng đầu là Cuồng Song Ma và Tứ kiếm, mà một trong tứ kiếm là Thượng Quan Phù Dung có Thất linh trên thân kiếm, chính là một vị đại đại hữu danh hiệp nữ, nàng hành hiệp trượng nghĩa, ngao sơn du thủy, hào sảng vô tư không thua nam nhân, là nữ hiệp thuộc bạch đạo được ca tụng nhiều nhất. Một vị khác còn lại là Câu Hồn kiếm lữ Tiểu Mật. Nàng là một đại mỹ nữ võ công cao cường lại xinh đẹp mềm mại. “Lại hành hiệp trượng nghĩa, con không phiền, nhưng ta phiền!” Tư Đồ Sương lầm bầm lẩm bẩm. Thủy Tâm đang cao hứng nói, không có để ý tới Tư Đồ Sương: “Nhưng võ công cao nhất chính là Cuồng Song Ma, một Song Ma là người trong hắc đạo, dĩ nhiên không phải là người tốt lành gì. Mà một Cuồng Song Ma còn lại chỉ là Cuồng Thư sinh. Hần là một nhân vật tương đối thần bí!” Nàng khế cau mày. Còn nói, “Nghe nói hần có một thân võ công cao cường không lường được, ngay cả nội công so với chưong môn đại sư ở Thiếu Lâm còn thâm hậu hơn đủ để xưng bá võ lâm. Mà kỳ quái nhất chính là bình thường võ công nông sâu là có liên quan đến tuổi tác, nhưng hần vẫn không tuân theo đạo lý bình thường, chưa tới ba mươi tuổi liền đạt đến cảnh giới này, mọi người đều suy đoán, hần rốt cuộc làm sao có thể luyện thành một thân võ công tuyệt thế như vậy.” Tư Đồ Sương lấy một tay chống cằm: “Nói không chừng đó là giang hồ truyền nhảm. Thật ra thì võ công của hần căn bản không có lợi hại như vậy.” “Sương di!” Thủy Tâm trợn mắt một cái: “Lời đồn đại của giang hồ mặc dù không thể tin hết nhưng Cuồng Thư sinh nếu có thể đường đường chính chính đứng đầu bảy vị cao nhân, vậy võ công của hần làm sao có thể là truyền nhảm đây?” “Những thứ này cũng đơn thuần là phỏng đoán thôi.” Tư Đồ Sương nhún nhún vai: “Vậy hần là hắc đạo hay là bạch đạo?” “Không biết!” Thủy Tâm trả lời rất dứt khoát: “Không biết?” Tư Đồ Sương kinh ngạc trợn to mắt: “Làm sao không biết?” “Con mới vừa rồi không phải đã nói tất cả sao? Hần là người tương đối thần bí quỷ dị, làm việc hoàn toàn không có chuẩn tắc chính tà thiện ác. Hoàn toàn dựa vào hỉ nộ, hơn nữa lời đồn đại cá tính hần lãnh khốc tuyệt tình lại cô độc quái dị. Rõ ràng bề ngoài thoát nhìn là một kẻ nho nhã văn nhược thư sinh, cần phải quý sinh mệnh người, nhưng là ánh mắt lom lom nhìn, dữ dằn ác độc làm cho người khác kinh sợ!” “Vậy hần nên vào nhóm hắc đạo ác nhân.” Tư Đồ Sương bình luận. Thủy Tâm liếc nàng một cái: “Cũng không bàn nhóm nào, chỉ cần vừa có tai họa truyền ra, hần sẽ là người quyền bạc đầu tiên giúp nạn nhân thiên tai, hơn nữa mỗi lần quyền góp phải trên trăm vạn lượng. Tựa như mỗi một năm Hoàng Hà vỡ đê, hần cũng xuất ra hai triệu lượng bạc trắng giúp nạn nhân thiên tai.” Tư Đồ Sương sững sốt một hồi lâu, nói: “Vậy thì. Bạch đạo.” Thủy Tâm thở dài: “Hần đứng đầu bảy vị cao nhân, lại cực ít người không nhận thức hần, Sương di biết tại sao không?” Tư Đồ Sương hơi giật mình lắc đầu: “Bởi vì hết thấy nhân vật trong giang hồ biết hần đều chết hết.” Tư Đồ Sương bỗng dừng kinh ngạc miệng mở lớn: “Hần cũng không tự xưng danh là Cuồng Thư sinh, chỉ khi nào chọc giận hần, hần sẽ không chút lưu tình mà thống hạ sát thủ. Cho nên khi đối thủ biết thân phận của hần thì cũng chính là lúc tử vong.” Thủy Tâm cười khổ nói: “Cho nên, con cũng vậy không biết hần rốt cuộc là hắc đạo hay là bạch đạo, trên thực tế, cũng không có ai rõ ràng.” Thủy Tâm thở ra một hơi, tiếp tục nói: “Hôm nay dì có thể nhìn thấy hần gặp chuyện bất bình thì làm như không thấy, thấy chết mà không cứu, nhưng ngày mai, không chừng lại thấy hần vì một người lương thiện nào đó bị ức hiếp mà không ngại gian nguy đi cứu giúp.” Nàng bĩu môi: “Dù sao thì cũng đều dựa vào tâm tình của hần, có thể là việc thiện, cũng có thể có thể là chuyện ác; có thể là cử chỉ chính nghĩa, cũng có thể có thể là tà nịnh. Hần là người thiện ác không rõ ràng, chỉ là do hần có muốn hay không mà thôi.” Tư Đồ Sương lại lẳng lặng hồi lâu. Rồi sau đó lắc lắc đầu: “Ai! Nói thể nào đến chuyện này rồi? Hiện tại nên nói phải. Ách. Phải.” Nàng cau mày suy nghĩ một chút: “A! Đúng rồi, làm nữ hiệp có cái gì tốt? Hơn nữa, chẳng lẽ làm nữ hiệp cũng sẽ không lập gia đình sao?” “Cái gì tốt?” Thủy Tâm lấy ánh mắt không thể tưởng tượng

nổi nhìn chăm chăm Tư Đồ Sương. “Chẳng lẽ dì chưa từng hâm mộ qua ước mơ thiên hạ trời cao biển rộng mặc kệ người khác mà tự do sao? Còn có cảm giác vui vẻ thoả mãn khi giúp đỡ người khác. Cái cảm giác biết mình không thua nam nhân kiêu ngạo, cái cảm giác.” “Giống như vậy cũng không có!” Tư Đồ Sương lẩm bẩm. Thủy Tâm không nhịn được xuy một tiếng. “Thật không có chí khí? Coi như là nữ hiệp cuối cùng cũng lập gia đình, nhưng các nàng có thể tự chọn vị hôn phu, lấy chồng sau đó phu thê cùng ra giang hồ, như vậy lại càng thêm một chuyện tốt sao?” “Có điều là cũng phải nói lại.” Tư Đồ Sương lấy ánh mắt hoài nghi nhìn Thủy Tâm từ trên xuống dưới. “Con có tư chất làm nữ hiệp sao?” Thủy Tâm nhún nhún vai. “Thử nhìn một chút a! Nếu không được, con còn có thể tìm danh sư học nghệ!” “Vây. Mập Mập.” “Mang theo trên người! Nó là tâm can bảo bối của con, dĩ nhiên muốn mang theo!” Tư Đồ Sương không đồng ý lắc đầu một cái. “Như vậy tốt sao? Một tiểu oa nhi làm sao chịu được vất vả bôn ba khắp nơi, có lẽ trước tiên con nên tìm cha tới chiếu cố nó.” “Con sớm nói qua con không lấy chồng rồi, Sương di.” Thủy Tâm lập tức lên tiếng kháng nghị. “Thật vất vả thoát khỏi phụ thân bá đạo, con sẽ không ngây ngốc một đầu chui vào trong nhà giam hôn nhân!” “Nhưng là.” “Đôi mắt Thủy Tâm đột nhiên nhìn Tư Đồ Sương. “Sương di, không phải là chính dì muốn xuất giá?” Gương mặt Tư Đồ Sương đỏ lên, lập tức bật thốt: “Mới không phải!” Thủy Tâm hí mắt liếc xéo nàng. “Phải không? Cũng hơn hai năm rồi, Quan thúc thúc còn chưa làm dì rung động sao?” Tư Đồ Sương tránh mặt, không dám nhìn ánh mắt đang quan sát của Thủy Tâm. “Ta không biết con ở đây nói bậy bạ gì đó?” Lúc này đến phiên Thủy Tâm than thở. “Con nói Sương di a! Đừng cứ mãi bận tâm chuyện hai phu, nam nhân đều có thể tái giá, nữ nhân tại sao không thể tái giá? Cũng không phải là không có tiền lệ mà theo. Huống chi Quan thúc thúc cũng là tái giá, hai người là tám lạng nửa cân, ai cũng chiếm không được tiện nghi của nhau. Vẫn nói Quan thúc thúc là người thành thật trung hậu như vậy, đối với dì lại si tình, con xem dì đối với thúc ấy cũng không phải là không động tâm chút nào đi?” Tư Đồ Sương cắn cắn môi. “Ta.” “Chớ ta ta người người, suy nghĩ thật kỹ đi! Đừng quan tâm tới ánh mắt thế tục, có thể cầu được một người tình ý hợp nhau để chung thân bầu bạn, mới là trọng yếu nhất!” Tư Đồ Sương không khỏi thở dài. Rõ ràng là đang nói về chuyện Thủy Tâm, nói thế nào lại kéo đến trên người nàng? Mà vừa lúc, cũng thật làm nàng tâm loạn như ma.

3. Chương 3: Chương 2

Khí trời hôm nay thật trong xanh, ánh nắng ấm áp ánh lười nhác rơi xuống mặt đất.

Tư Đồ Sương phụng bồi Mập Mập ngủ trưa, Thủy Tâm nhàn rỗi không có chuyện gì làm, liền xắn tay áo đến bờ sông giặt quần áo, rồi sau đó lại trở về trước nhà phơi quần áo vừa mới giặt xong. Nàng run rẩy cầm áo ướt, không sợ hãi liếc về một người đang cười bạch mã, sau đó nàng tiếp tục phơi xiêm áo. Vây mà, vớ ngựa đi chưa được bao xa, ngay sau đó quay lại. Thủy Tâm nghi ngờ quay đầu nhìn bạch mã đang hướng phía nàng lao vút đến. Toàn tâm đề phòng lui về phía sau hai bước, chờ bạch mã dừng nghiêm trước mặt nàng, nàng liền thoáng nhìn qua người cười ngựa. Vừa nhìn, đầu tiên là nàng ngẩn người, tiếp theo là không tin trọn to mắt muốn nhìn cẩn thận rõ ràng, sau đó, nàng thở dốc vì kinh ngạc, thất sắc cả kinh lại lùi hai bước lớn. Trời xanh phù hộ, không phải là hắc chứ? ! Nàng ôm ngực mình, tim đập càng nhanh, cổ tự trấn định. Sẽ không, không phải là hắc, tại sao có thể là hắc! Nàng nào có gặp xui xẻo như vậy. Thật sự là xui mà sao có thể chạm mặt hắc! Sẽ không, tuyệt đối sẽ không, không biết. Đáng chết! Không phải là hắc mới lạ! Giống như dùng một khuôn mẫu đúc ra ngũ quan, còn nốt ruồi trên trán. Nam tử trước mắt không phải là cha ruột Mập Mập, chẳng lẽ là huynh đệ hắc a? Mặc dù người trước mắt thoát nhìn tương đối lãnh mạc tuyệt tình, còn có một cổ khí tức tà ác làm người ta không rét mà run, chẳng qua là nốt ruồi son ở trên trán càng làm cho người cảm giác được một loại quỷ dị không nói nên lời nổi bật khí chất khác lạ. Lấy tướng mạo quá giống nhau của bọn họ tuyệt đối không có ai phủ nhận hắc và Mập Mập là phụ tử. Nàng dùng khóe mắt hướng phòng sau lưng nhìn lướt qua, trong lòng càng thêm hốt hoảng. Nàng hi vọng Mập Mập tiểu tử kia ngày hôm nay có thể ngủ thêm một lát, ngàn vạn lần đừng tỉnh lại đúng lúc này. Lần nữa hướng xem người có nụ cười tuần mỹ cùng Mập Mập là một dạng. Đang nhìn thấy nam nhân vừa tuần lại vừa khốc này thì sợ rằng nước miếng thềm thường lan tràn như cỏ dại ở Thoan Hà rồi! Nghĩ lại, chân mày Thủy Tâm không tự chủ nhăn lại, trong đầu bắt đầu suy nghĩ—Hắc muốn làm cái gì? Tìm ta muốn đòi nhi tử? ! Không, không thể nào? Ngày đó ban đêm tối như mực, ngay cả nàng có công phu cũng không nhìn được bộ dạng hắc như thế nào. Hắc là một thư sinh yếu đuối càng không thể nào nhìn thấy tướng mạo nàng. Dĩ nhiên càng không thể nào biết nàng sẽ mang thai. Được rồi! Nếu thật sự là như thế. Vây hắc vì sao bày ra bộ dạng này? Rõ ràng đã đi phía trước làm sao lại hơi giật mình quay đầu lại, còn hai mắt

nhìn chăm chăm nàng? Nếu không phải là có mục đích chẳng lẽ là ăn no rửng mỡ, trợn to hai mắt để cho con người hóng gió một chút? Hẳn có thể là đi ngang qua, muốn đòi uống chút nước a! Hắc, thị trấn đằng trước không đi tầu quán uống rượu, đi lên nơi này đòi nước uống, chẳng lẽ là người ngu? Nếu không, Thoan Hà có nhiều nước đủ để chết đuối một đội nhân mã! Vậy. Vậy hẳn cũng có lẽ là tới hỏi đường a? Nhưng chỉ cần ngẩng đầu nhìn là có thể nhìn thấy bóng dáng thuyền hoa, đứa ngốc mới không biết thị trấn ở đằng trước, hẳn còn hỏi đường cái rắm! Thật tốt, nếu hẳn không biết nàng, lại không biết nàng không cần thận trọng “Mầm mống” nho nhỏ của hẳn, cũng không có ý muốn uống nước hỏi đường, vậy hẳn quay đầu lại nhìn chăm chăm nàng là có dụng ý gì? Đầu heo! Thủy Tâm thầm mắng mình một lô, quán hẳn cái khỉ gì. Chỉ cần tiến lên hỏi một tiếng, không quan tâm hẳn muốn nước, cần lương thực, hoặc là muốn bạc hay cái khỉ gì mau mau đuổi hẳn lên đường cũng được, nếu không, nếu chờ Mập Mập chạy ra để cho hẳn bắt được, không chừng sẽ lên quan phủ tố cáo nàng tội danh “ăn cắp”! Hạ quyết tâm, Thủy Tâm hít sâu mấy hơi thở. Đồng thời nói ỳnh — hẳn không biết người, càng không biết người trộm của hẳn, cho nên ngàn vạn lần chớ tự lòi đuôi, vẫn là mau sớm đuổi hẳn lên đường mới phải! Đúng, cứ làm như thế! “Ta nói vị công tử này.” Nàng ho hai tiếng, có chút kinh ngạc thanh âm của mình khi nào thì trở nên khàn khàn như thế. “Người muốn nước uống sao? Nếu là vậy xin đi lên trước nữa đi. Đặng huyện cách đây cũng không xa, trong thành nhiều quán lớn đầy đủ mọi thứ. Người hay là đi đến đó uống rượu ăn chút gì, thuận tiện nghỉ ngơi cũng tương đối dễ dàng.” Thủy Tâm miễn cưỡng nặn ra nụ cười, một lòng hy vọng hẳn có thể thúc thời mau mau rút đi, nhưng là nửa khắc sau, đề nghị “quan tâm” của nàng không chiếm được bất kỳ đáp lại. Nàng không khỏi thầm than. Tình huống này cùng ba năm trước thật không được tự nhiên a! Bất luận làm gì đều là không nói tiếng nào, hẳn. Sẽ không phải là người câm đi? Ủ! Nàng phải hỏi hẳn mới được, cũng không thể để cho nàng một người vẫn ngây ngốc ở chỗ này hát đôi đi! “Vị công tử này, xin hỏi người có phải hay không không thể.” Nàng còn chưa nói hết, lại đột nhiên nhìn thấy thư sinh sờ tay vào ngực móc ra một bao bố nhỏ, rồi sau đó cúi người tới đưa cho nàng. Thủy Tâm nghi ngờ nhận lấy mở ra. Trời ạ! Là hai đĩnh nguyên bảo kia, nàng trả cho hẳn “phí mở bao”! Mặt trên còn có chữ « Thủy » trong lúc vui đùa mà khác. Má ơi! Hẳn biết là nàng! Thủy Tâm giống như nhất thời biến ảo thành cái cốc gỗ, cũng không nhúc nhích đứng tại chỗ. Đáng chết! Hẳn làm sao biết? Lão Thiên! Vào lúc này nàng nên làm cái gì bây giờ? Phủ nhận. Đúng, phủ nhận! Trong óc chỉ còn lại khủng hoảng cùng hỗn loạn, Thủy Tâm tranh thủ đưa nguyên bảo trả lại cho hẳn. “Người. Cái này không phải của ta, người cho ta làm gì? Người tốt nhất mau rời đi, tránh cho ta cáo người. Cáo người dụ dỗ nữ tử nhà lành.” “Tựa hồ hết thảy đều là do trời định, đang lúc Thủy Tâm lấp bấp thử nghĩ chối bỏ hết thảy thì đột nhiên từ trong phòng phía sau nàng truyền ra tiếng Tư Đồ Sương kêu gọi. “Thủy Tâm kia, Mập Mập tỉnh, hẳn nói muốn ra.” “Không muốn!” Thủy Tâm hoảng sợ hét lên một tiếng, phản ứng của nàng làm cho thư sinh lập tức hơi cau mày. “Không được cho nó ra ngoài, ngàn vạn lần không thể để cho nó ra ngoài!” Thủy Tâm không lựa lời, nói lung tung kêu lên: “Giữ lấy nó, trói nó lại, bắt nó. Tù y, tóm lại là chết cũng không thể để nó ra ngoài! Sương di, có nghe hay không? Tuyệt đối không thể để cho Mập Mập.” “Con sao vậy, Thủy Tâm?” Giọng nói mang theo nghi hoặc, Tư Đồ Sương xuất hiện ở cửa phòng, cũng hướng ra phía ngoài đi tới. “Con thật đáng sợ, Thủy Tâm, có phải hay không.” Đột nhiên thấy thư sinh trước mặt, Tư Đồ Sương ngăn người. Sau đó bỗng dưng không có lên tiếng, tiếp theo là không dám tin há mồm trợn mắt, ngạc nhiên bật thốt kêu lên, ngón trỏ còn thẳng tắp hướng hẳn chỉ đi. “Trời ơi! Hẳn là Mập.” “Sương di!” Lại một hồi tiếng kêu sẽ làm người ta hồn phi phách tán vang lên. Tư Đồ Sương thiếu chút nữa bị âm thanh thê lương của Thủy Tâm hù dọa đi ba hồn bảy vía. Sau khi ổn định lại tinh thần, Tư Đồ Sương vội nói: “Ta biết, biết.” Nàng bận rộn trộm dò xét một cái cái song mơ hồ lộ ra nghi vấn, mắt sáng lên ngay sau đó vội vã quay người trở vào phòng. “Ta lập tức đi trông Mập Mập.” Nhưng là, nàng mới đi trở về hai bước, một vật nhỏ tròn vo liền từ trong nhà lao ra, nhanh chóng hướng bầy gà chạy đi. “Tiểu kê kê, tiểu kê kê.” Sau hết thảy còn lại là làm người ta khó có thể tin cùng rối loạn. Thủy Tâm bằng tốc độ nhanh nhất xông tới đem Mập Mập ôm lấy, chợt xoay người hướng phòng chạy như bay. Nhưng đang lúc nàng chuẩn bị vào cửa trong nháy mắt trước mặt liền đột nhiên có một thân ảnh bạch sắc, không còn kịp nữa sát ở ngay trước mặt Thủy Tâm, liền mạnh mẽ đụng vào. “Nưng, đau đau, đau đau!” Nàng cũng hít một hơi, ngưng mắt nhìn lên, chỉ thấy thư sinh đang ngạc nhiên nhìn chăm chăm Mập Mập trong ngực nàng. Nàng thở gấp một tiếng, thân thể lập tức chuyển sang. Nhưng là, cơ hồ đang lúc nàng xoay người trong nháy mắt đó, thân ảnh bạch sắc lại xuất hiện ở trước mặt nàng; nàng hốt hoảng lại xoay người, mà thân ảnh kia như cũ ngăn ở trước người của nàng; nàng lại xoay người, hẳn lại thủy chung không rời trước người của nàng. Nàng rốt cục không nhìn được một chương đánh ra, nàng không muốn dả thương hẳn, dù sao hẳn cũng là cha ruột Mập Mập, nàng chỉ muốn cưỡng chế đi dời hẳn mà thôi. Nhưng buồn thay chính

là, Thủy Tâm luôn luôn tự tin với công phu của mình, một chương vừa mới đánh ra, liền bị thư sinh siết chặt cổ tay, nàng muốn dùng lực rút tay ra, phát hiện nàng căn bản không cách nào thoát khỏi hắc giống như bị khóa. “Buông ta ra!” Nàng thét chói tai. Vậy mà, thư sinh chỉ là thẳng nhìn chằm chằm Mập Mập, đáy mắt kinh ngạc đã mất tiêu, trên mặt lại khôi phục một vẻ lãnh mạc. Hắc chậm rãi chuyển sang nàng, ánh mắt cao thâm khó lường buông nàng ra. “Hắn tên là gì?” A! Thì ra là hắn có thể nói chuyện a! Thủy Tâm có chút kinh ngạc lui ra một bước. “Chuyện này không liên quan đến ngươi.” Ánh mắt của hắn chợt trở nên lạnh, “Hắn tên là gì?” Âm điệu cùng ánh mắt hắn đều là một dạng lạnh thấu lòng người. Thủy Tâm không khỏi co rúm lại một chút, “Hắn. Hắn là con ta, cùng ngươi. Cùng ngươi không có quan hệ!” Nàng chợt dạ la hét, đồng thời lại lặng lẽ lui về phía sau hai bước. Hai mắt của hắn nheo lại. “Hắn tên là gì?” Vẫn là câu hỏi cùng thanh âm lãnh khốc ngưng tụ ở trong không khí, nhưng lần này càng nhiều một phần làm người ta hít thở không thông, sát khí thật thô bạo, khí thế tàn nhẫn ngưng tụ cùng với vẻ thư sinh nhã nhặn bề ngoài càng lộ vẻ quỷ dị lại không đối lập. Nàng không nhịn được rung mình một cái, theo bản năng xoay người lại muốn trốn, nhưng thân thể mới chuyển một nửa, nàng xoay mình phát giác trong ngực chợt nhẹ, bản năng cúi đầu xuống, ngay sau đó hoảng sợ phát hiện Mập Mập đã thoát ra khỏi ngực của nàng. Nàng lập tức ngẩng đầu lên, chỉ kịp nhìn thấy vạt áo trắng tung bay lên, thư sinh cùng Mập Mập ở trong chớp mắt liền yếu vô tung ảnh, tựa như khói sương biến mất, giống như bọn họ chưa bao giờ tồn tại qua. Nàng không dám tin nháy mắt mấy cái, mờ mịt hướng xung quanh nhìn. Không có! Bóng dáng gì cũng không có! Mà từ đầu tới cuối, Tư Đồ Sương thủy chung lẳng lặng ở một bên, chỉ không ngừng tự lẩm bẩm nói: “Lão Thiên, hắn không phải là người, hắn không phải là người.” Thủy Tâm tay chân luống cuống ngây người, một lát sau, mới bỗng dưng nhột rùng một tiếng — “Đem con trả lại cho ta!” Tiếp liền đột nhiên thét thanh khốc rỗng, “Đem con trả lại cho ta, đem con trả lại cho ta nha.” Nàng khóc lớn kêu to kinh thiên động địa, cả người xụi lơ té quỵ xuống đất, bị thương muốn chết thẳng vỗ mặt đất. “Con của ta, đem con trả lại cho ta a.” Không biết thời gian qua bao lâu, chỉ biết đã gần hoàng hôn. Ánh nắng chiều đỏ rực, nhuộm cả một vùng đất. Thủy Tâm kêu rên bắt đầu yếu ớt không từng gián đoạn nghẹn ngào khóc sùi, Tư Đồ Sương khổ tâm khuyên không có hiệu quả, chỉ có thể bồi ở một bên đau thương rơi lệ. Hai cô gái yếu đuối cứ như vậy cô linh linh, thê thảm bất lực ngồi giữa mấy con gà đang mổ khóc rỗng, không có cảm giác đêm tối đã phủ xuống. Đột nhiên, Tư Đồ Sương dùng sức đẩy đẩy Thủy Tâm trên mặt đất, “Thủy Tâm, Thủy Tâm, mau nhìn, mau nhìn, bọn họ trở lại, bọn họ trở lại nha!” Nàng vui mừng la hét. Khóc đến đầu óc choáng váng Thủy Tâm còn chưa nghĩ được cái gì. Một hồi thanh âm trẻ thơ quen thuộc truyền trong đầu trì độn của nàng, đột nhiên thức tỉnh một tia thần chí cuối cùng của nàng. “Nương, nương, nhìn, đường đường, chó chó, nhìn nha! Nương.” Nàng đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy bé đang ung dung dựa vào cha hắc liếm kẹo đường, cái miệng nhỏ nhắn còn dính đường lau mạnh vào y phục tuyết trắng của cha, một tay kia cầm kẹo đường hình cún như vật trân quý hướng trước mặt nàng đưa tới. Thủy Tâm đau xót hô một tiếng, lập tức nhảy dựng lên một phen đoạt lại nhi tử, mới vừa ngừng lệ lại lần nữa như vỡ òa, nàng khóc đến nỉ non, còn gọi thẳng tâm can, đem Mập Mập ôm thật chặt, trong miệng mãnh liệt hô bảo bối. Tư Đồ Sương ở một bên vui mừng, mà khuôn mặt tuấn mỹ của thư sinh lại vẫn là một mảnh lãnh mạc. Hồi lâu — “Hắn tên là gì?” Một câu hỏi lãnh mạc rốt cục kêu thần chí Thủy Tâm lại, nàng miễn cưỡng thu hồi tiếng khóc khó nghe, ngừng thao thao bất tuyệt tự lẩm bẩm. Đang do dự một hồi lâu sau đó nàng rút cuộc mình bạch mình không đầu lại thư sinh võ công cao thâm khó lường này, nhưng bề ngoài hắc thể nào vẫn chỉ như “Văn nhược thư sinh” trói gà không chặt. “Mập Mập.” Nàng bắt đầu dĩ trả lời. “Đó là nữ danh của hắn, tên gọi của hắn là gì?” Thủy Tâm có chút lúng túng liếc Tư Đồ Sương một cái. “Còn. Còn không có lấy, ta vốn là. Vốn là nghĩ tại khi hắn lớn hơn chút nữa thì xin Lão sư giúp hắn đặt tên thật hay.” Thư sinh gật đầu một cái. Sau đó lấy giấy túi trên tay đưa cho Tư Đồ Sương. “Ta cùng Mập Mập ăn rồi. Những thứ này là thay hai người mua.” Sau khi nói xong. Hắn liền xoay người lại hướng bạch mã đi tới. “Chờ một chút, ngươi.” Thủy Tâm khê cần rằng: “Ngươi đến tột cùng muốn thế nào?” Hắn ngừng cước bộ. Nhưng chưa có quay lại nhìn nàng. “Ta sẽ không cướp hài tử khỏi nương nó. Nhưng là sẽ không để cho con của ta lớn lên mà không có phụ thân.” Thủy Tâm cau mày hỏi: “Cho nên?” “Ta sẽ lưu lại.” “Lưu lại.” Sau một hồi khá lâu nàng mới có thể nghĩ tới đây, rồi sau đó thoát ra tiếng thét chói tai, “Lưu lại? Ngươi muốn lưu lại?” “Phải!” Hắn vừa tháo xuống yên ngựa, vừa trả lời. “Ngươi. Ngươi không thể lưu lại, ta.” Thủy Tâm hốt hoảng hướng Tư Đồ Sương lộ ra cầu cứu. “Ta. A! Đúng rồi, ta không có dư thừa phòng trống, ngươi. Ngươi hay là đi ở khách điếm đi!” Hắn nửa nghiêng đầu. “Ta với ngươi cùng nhau ngủ là được rồi.” Thủy Tâm mãnh kinh, thiếu chút nữa bị một hộp chưa kịp thở gấp ra ngoài tức nghẹn chết. “Cùng ta. Ngươi. Ngươi ở đây nằm mộng?” Thủy Tâm ho khan nói: “Không có cửa đâu! Ngươi mau đi đi!” Hắn không phản ứng chút nào tiếp tục xử lý ngựa

của hần, Thủy Tâm cùng Tư Đồ Sương dò xét lẫn nhau một cái, Thủy Tâm dùng sức đẩy đẩy nằng, “Dì là trưởng bối, lời nói lời nói nha!” Hơn nữa còn nháy mắt. Tư Đồ Sương thân bất do kỷ được tôn sùng hướng phía trước, cô lổ một tiếng nuốt xuống nước miếng sau đó rút cục dừng cảm ngập ngừng nói, “Ách. Vị công tử này, cái đó. Ách. Chưa từng kết hôn liền. Liền cùng ở, thật sự là không hợp lễ nghĩa, việc này. sẽ phá hỏng danh khuê Thủy Tâm.” Thật hảo một cái lý do! Có con ngoài giá thú, danh khuê Thủy Tâm đã sớm không còn sót lại chút gì rồi, đâu còn có “danh khuê” để cho hần phá hư? Bất quá, vào lúc này tựa hồ cũng chỉ còn dư lại lý do này. Ai ngờ thư sinh thờ ơ như không: “Vậy ta liền cưới nằng đi!” “A? !” Thủy Tâm bị dọa đến thiếu chút nữa đem con trai bảo bối ném tới trên đất đi, “Cưới. Ta?” Nằng mãnh liệt thở gấp một tiếng, dùng sức hô: “Người điên rồi?” “Ta không điên.” Thư sinh nhàn nhạt nói: “Vì không để cho Mập Mập có bóng ma tâm lý, làm như vậy là tốt nhất.” Thủy Tâm còn chưa kịp cãi lại, Tư Đồ Sương liền chột vỗ tay một cái. “Đúng vậy! Thủy Tâm, nếu hần là cha ruột của Mập Mập, gả cho hần rất hợp sao!” Lửa giận thoáng chốc bốc lên, Thủy Tâm giận chỉ vào Tư Đồ Sương “ăn cây táo, rào cây sung” “Dì bán đứng con.” “Nào có? Ta hoàn toàn là vì con suy nghĩ! Cứ như vậy, mẹ con các con đều có nơi nương tựa, không phải là tốt vô cùng sao?” Tư Đồ Sương mặt vô sự. “Thật tốt quá, cải lương không bằng bạo lực, liền ngày mai đi! Có thể thỉnh Khánh tới đảm nhiệm nhà trai, mà trưởng bối bên này dĩ nhiên chính là ta a.” Nằng hết sức phấn khởi nói: “Sương đi!” Tư Đồ Sương cũng không thêm nhìn tới Thủy Tâm đang bốc khói, hướng thư sinh kêu gọi. “Này! Vị công tử kia, có kịp thông báo với người nhà của người?” “Sương đi!” “Ta không có bất kỳ thân nhân nào.” Thư sinh lạnh nhạt trả lời. “A! Vậy thì. Vậy mời đệ đệ Khánh làm người nhà trai tốt lắm.” “Sương đi!” “A! Công tử, ngựa của người an trí xong chưa? Thật tốt quá, chúng ta phải thương lượng một chút mới được, mặc dù không quá phô trương, nhưng là không thể quá qua loa, nếu như ngày mai không còn kịp nữa, cũng chỉ phải kéo dài tới ngày mốt. Có điều nhiều người dễ làm hơn, Mập Mập có rất nhiều nghĩa mẫu có thể giúp một tay đây.” Cứ như vậy, mới vừa rồi Tư Đồ Sương còn bị dọa tới gần chết, chỉ chớp mắt liền thay đổi bộ dạng, nhiệt tình cùng thư sinh vừa nói vừa đi vào trong nhà, chỉ còn dư Mập Mập đem kẹo đường hướng phía nương chơi, cùng với Thủy Tâm khuôn mặt uất ức, hỗn hỗn điên cuồng hét lên. “Ta nói rồi ta không lấy chồng! Nghe được không? Ta tuyệt đối không lập gia đình! Cả đời đều không lập gia đình!” Thanh âm của nằng to hơn nữa! Đáng tiếc chỉ có gió thu ào ào thổi qua, giữa không trung có mấy tiếng côn trùng kêu to, giống như là có chút thanh âm đáp lại. A! Thiếu chút nữa đã quên rồi, còn có thanh âm Mập Mập y y ô ô ủng hộ, này có thể chứng minh từ hành động hần đột nhiên nhét kẹo đường vào miệng nương. Hần thật là cảm nhận được nương bất mãn! Thủy Tâm muốn nửa đêm chuồn êm, nhưng là Tư Đồ Sương sớm làm xong các biện pháp đề phòng —— Mập Mập và cha hần cùng ngủ, mà nằng cùng Thủy Tâm ngủ chung. Thủy Tâm tự biết không thể nào bỏ nhi tử, nằng không khỏi lạnh tâm, nhưng lẫn lộn khó ngủ hơn nửa đêm, vẫn như cũ không nghĩ ra chủ ý gì tốt có thể để cho nằng chạy ra khỏi cạm bẫy hôn nhân. ————— Sáng sớm hôm sau, Tư Đồ Sương liền vào thành tìm Quan Dung Khánh thương lượng, rồi sau đó mang về hai túi bánh bao cùng bánh ngọt làm cho vợ chồng kia một cái trộn mắt. Tư Đồ Sương vừa mở bọc giấy vừa báo cáo: “Về phần Khánh không thành vấn đề nữa! Hần còn vỗ ngực bảo đảm hết thấy giao cho hần là được.” Thủy Tâm chột vỗ cái bàn. “Sương đi, con không lấy chồng, dì có nghe hay không? Con không lấy chồng! Con tuyệt đối không lập gia đình. Ban đầu nếu không phải muốn chạy trốn hôn sự, con làm sao đi làm cái chuyện mất mặt kia? Như vậy có thể thấy được, ý muốn của con kiên định đến cỡ nào, cho nên.” “Chỉ có điều người ở chỗ này căn bản không có nghe nằng thao thao bàn về. A! Trên thực tế Mập Mập có nghe được, chỉ thấy hần vô cùng tán thưởng mẫu thân, một tay cầm bánh ngọt, một tay cầm bánh bao, đang theo giọng tức giận của mẫu thân thật cao qư múa.” “Ngày mai có thể không? Công tử, người có thể phải báo cho thân bằng hảo hữu?” Thư sinh lắc đầu một cái. Thủy Tâm lại một lần nữa vỗ bàn, sau đó cầm lên một cái bánh cắn một cái như trút giận. “Hãy nghe con nói, Sương đi, con đã thề tuyệt đối không lập gia đình, tương lai của con là muốn xông xáo giang hồ làm hiệp nữ hành hiệp trượng nghĩa, chí hướng vĩ đại như vậy, tại sao có thể để cho trượng phu ích kỷ bá đạo phá hư đây? Vì vậy.” “Bởi vì thời gian tốt, cho nên dâng thái, dâng huy, dâng sinh cùng cưới vợ toàn bộ đều cử hành, như vậy sẽ không có vấn đề đi?” Tư Đồ Sương không hỏi cũng không không nhìn Thủy Tâm mà nói..., vẫn hỏi. Thư sinh gật đầu một cái. “Chờ Mập Mập lớn lên chút sau đó con liền muốn mang theo hần lưu lạc giang hồ rèn luyện.” “Thủy Tâm khuôn mặt vẻ mơ ước. “Không chừng còn có thể gặp gỡ một trong bảy đại cao thủ ở võ lâm, hoặc là cái gì sơn dã kỳ nhân nguyện ý thu con hoặc là Mập Mập làm đồ đệ, dạy cho chúng con một thân võ công kinh người.” Tư Đồ Sương một bên cau mày gỡ xuống miếng bánh bị Mập Mập tạo thành một nắm bùn, một bên tiếp tục hướng thư sinh hỏi: “Còn không có thỉnh giáo tôn tính đại danh của công tử đây?” Tiện tay tiếp được mẫu vụn bánh Mập Mập làm rơi, thư sinh lơ đãng đáp: “Triển Ngạo Trúc.” “Con

tình nguyện làm hiệp nữ kiêu ngạo được tiếng thơm lưu truyền muôn đời, cũng tốt hơn.” Thủy Tâm cắn một cái bánh, đang muốn tiếp tục phát biểu cao kiến, bất chợt dừng lại, rồi sau đó hoang mang tự lẩm bẩm: “Hả? Triển Ngạo Trúc. Rất quen thuộc, ta giống như tại nơi nào.” Nàng đột nhiên trợn to hai tròng mắt nhìn chằm chằm Triển Ngạo Trúc, cảm thấy tóc rơi xuống, ngay cả nửa chiếc bánh trong miệng cũng rớt ra ngoài. “Triển. Triển Ngạo. Trúc.” Nàng mặt bất khả tự nghị, lắp bắp nói: “Cuồng. Cuồng. Sách. Thư sinh?” Triển Ngạo Trúc không trả lời, chẳng qua là lãnh đạm nhìn lại nàng. Thủy Tâm ngu lạng một lúc lâu, rồi sau đó đột nhiên nhảy dựng lên vọt tới trước mặt Triển Ngạo Trúc. Hai tay duỗi ra, bắt đầu ở trên người Triển Ngạo Trúc móc sờ, trong miệng thì thảo thì thầm: “Ngọc tâm phiến, ngọc tâm phiến ở đâu? Ở chỗ nào?” Mặc dù bọn họ đã từng có da thịt chi hôn, cũng có hài tử, nhưng dù sao chưa chính danh, hơn nữa còn là trước mặt trưởng bối, Thủy Tâm tựa như không để ý thể diện ở trên thân nam nhân sờ tới sờ lui làm Tư Đồ Sương không khỏi nhăn lại hai hàng lông mày. “Thủy Tâm, con ở đây làm gì? Như vậy còn thể thống gì, còn không mau dừng tay!” Thủy Tâm làm như không nghe thấy tiếp tục tại trên người Triển Ngạo Trúc “động thủ động cước”, thậm chí còn đưa tay vào trong trường sam của hắn móc tìm, trong miệng vẫn là nói lẩm bẩm. Mà Triển Ngạo Trúc thủy chung không chút động đậy, mặc cho Thủy Tâm dính vào trên người hắn. Mập Mập thích tham gia náo nhiệt, cũng cầm một khối bánh khác lần nữa giầy xéo trên áo tuyết trắng của hắn. Thủy Tâm đột nhiên dừng lại, nàng cùng Triển Ngạo Trúc nhìn thẳng vào mắt nhau trong chốc lát. Tiếp đó từ từ rút ra dò vào trong tay áo hắn, chỉ thấy một cây quạt trắng như ngọc liền giữ tại trong lòng bàn tay nàng. Nàng chần chờ một chút, ngay sau đó rút rờ kéo ra mặt quạt, mặt quạt không phải là tơ không phải là lụa từ từ hiện ra ở trước mắt nàng, hoa mai thanh nhã cùng trúc xanh cao ngạo được bố trí sắp đặt trông rất sống động tựa như mỏng manh dễ vỡ, kì thực vững chắc vô cùng trên mặt quạt. Trên mặt quạt cũng không có đề tên, nhưng có một dòng chữ nhỏ: ngọc cũng không phải ngọc, tựa như trúc không phải là trúc. Tựa như tâm không phải là tâm, tựa như ta không phải là ta. Nàng lần nữa do dự, liếc nữa mắt nhìn Triển Ngạo Trúc một cái. Nàng đột nhiên đem lật mặt kia của cây quạt, chứng cứ rõ ràng làm nàng khiếp sợ khắc sâu vào con ngươi của nàng. Bốn chữ to cuồng vọng phóng khoáng — Duy ngã độc tôn. Phần đề tên — Triển Ngạo Trúc. Đúng rồi. Đây chính là vũ khí của Cuồng thư sinh — Ngọc tâm phiến. Thủy Tâm lại lẳng lẳng nhìn chăm chú hắn một hồi lâu, còn kém không có chảy xuống nước miếng. Sau đó nàng lại ngoài dự đoán mọi người ngồi trên đùi Triển Ngạo Trúc, giống như nữ tử trắng hoa dùng hai tay ôm cổ của hắn, nịnh hót ném mị nhãn “thê thảm không nở nhìn”, trong miệng còn phun ra lời nói uốn éo “ghê tởm”. “Ta nói Triển công tử nha! Yếu nhân nhà gả cho người dĩ nhiên không thành vấn đề, nhưng là.” Nàng lại ném một cái mị nhãn sẽ làm người ta té xỉu. “Người ta nhưng là có điều kiện đó!” Triển Ngạo Trúc hướng nàng nhượng nhượng mày. Bày tỏ hỏi thăm. “Cái này sao.” Nàng buồn cười cổ làm hai giây thẹn thùng, “Người muốn.” Nàng trộm dò xét hắn, “Đem võ công của người.” Nàng nuốt miệng bởi vì lòng tham mà tăng sinh nước bọt. “Tất cả đều dạy cho ta!” Triển Ngạo Trúc rũ mí mắt xuống, nhàn nhạt trả lời, “Võ công của ta có ít nhất một nửa trở lên không thích hợp cho nữ nhân học.” Thủy Tâm ngẩn người, nàng dĩ nhiên hiểu, bởi vì nữ nhân bẩm sinh điều kiện chưa đủ, cho nên, rất nhiều võ công đúng là không thích hợp cho nữ nhân tu luyện. Không quan hệ, nàng có thể lùi một bước tiến thêm, học một nửa cũng đủ rồi. “Một nửa cũng được!” Nàng khẳng khái rộng rãi nói. Triển Ngạo Trúc như cũ hai mắt nửa khép. Nàng nghiêm mặt thu lại cánh tay. “Một phần tư?” Triển Ngạo Trúc vẫn không có chút nào đáp lại. “Hảo, vậy thì.” Thủy Tâm cắn cắn môi dưới, thống hạ quyết tâm nói: “Liên một phần mười đi! Được chưa?” Triển Ngạo Trúc vẫn như cũ tĩnh tọa như đá. “Này!” Nàng không nhịn được túm vạt áo của hắn, “Có lắm hay không a? Bây giờ là người cầu xin ta và người thành thân! Người còn kiêu như vậy!” Nàng đâm đâm lồng ngực của hắn. “Người có phải hay không không muốn cùng ta thành thân, hả? Đúng thì hãy nói đi!” Nàng ngạo nghễ đứng lên, chỉ cao khí ngang bước đi thông thả, “Thật ra thì, ta sớm nói qua ta không muốn lập gia đình, là người cầu xin ta, ta mới miễn cưỡng suy nghĩ một chút!” Nàng nghech cằn lên thật cao. “Dù sao cứ như vậy, người nếu là chịu dạy ta, ta liền đáp ứng gả cho người, nếu là không.” “Triển công tử, sinh lễ là người bên này phụ trách, hay là.” Tư Đồ Sương không quan tâm sự tồn tại của nàng nói. “Ta phụ trách.” Thủy Tâm cầm phần xoay người trừng mắt nhìn hai người kia coi nàng như không khí. “A! Sương di, có lắm hay không? Con còn không có đáp ứng muốn gả cho hắn!” Nhưng là, kháng nghị thủy chung không có hiệu quả. “Người có muốn trước thay Mập Mập đặt tên hay không?” Tư Đồ Sương cười nói. “Ta đã lấy tốt lắm.” “Sương di, di tôn trọng con một chút có được hay không?” Thủy Tâm bắt đầu có chút nhụt chí, vẫn muốn làm “người nào chết giãy giụa”. “Có thể nói cho ta biết là tên gì sao?” “Triển Tinh Hồn.” Thủy Tâm như đưa đám vô lực nhìn Mập Mập đang vẽ tranh bằng bánh trên người Triển Ngạo Trúc. “Được rồi! Vậy ít nhất đem hết thủy võ công của người dạy cho con trai của người, được đi?” Triển Ngạo Trúc đảo mắt nhìn nàng chốc lát, sau một lúc lâu

mới gật đầu một cái. Thủy Tâm lúc này mới lộ ra nụ cười, tinh thần phấn chấn lại nói: “Toàn bộ?” Triển Ngạo Trúc gật đầu. “Không cho giấu giếm đó!” “Không giấu.” Hắn khẳng định cam kết. Ai! Thủy Tâm thầm nghĩ, không thể làm gì khác hơn là chờ nhĩ tử học được sau đó nàng lại dụ dỗ nhĩ tử dạy nàng a! Nàng thở dài một hơi, không ngờ vừa đúng liếc thấy ánh mắt đặc ý của Tư Đồ Sương, vì vậy, đầu óc chuyển một cái. Kế sách báo thù lập tức xông lên đầu. Quả hồng mềm này dễ giải quyết, nàng cười lạnh một lò, muốn chết, nàng cũng muốn kéo cả người đem lưng mới được. “Hiện tại giờ đến phiên dì, Sương dì.” Thủy Tâm cố ý rất ôn nhu nói. Tư Đồ Sương thật ngẩn người. “Hả! Ta? Cái gì?” Thủy Tâm hí mắt, lộ ra nụ cười âm hiểm gian trá. “Hắc hắc hắc, Sương dì, dì phải thành thân cùng ngày với con mới được.” “Không muốn.” Tư Đồ Sương kêu lên. “Không muốn cũng phải muốn! Con đánh hắn vền vện ăn dì là được rồi chứ!” Thủy Tâm cười lạnh liên tục. “Nếu là ngay cả dì cũng không giải quyết được, con đây hiệp nữ còn làm thế nào nha!”

4. Chương 4: Chương 3

Một là quả phụ tái giá, một là chưa chồng mà có con, hai người đều không quá mức phô trương. Vì vậy, trong tiếng mừng của bằng hữu chí thân, hai đôi bị đưa vào động phòng.

Bên ngoài tuy chỉ có vài bàn tiệc rượu nhưng vẫn là huyền não ồn ào, phi thường náo nhiệt, hơn nữa được mấy nghĩa mẫu cưng chiều, Mập Mập nghịch ngợm gây sự càn như cá gặp nước, lập tức bên này hôn nhẹ, bên kia làm nũng, lập tức lại cố ý giật sa mỏng của mấy nghĩa mẫu, làm cho cảnh xuân lộ ra ngoài, sợ hãi kêu liên tiếp. Mà một người trong tân phòng, cũng đồng dạng là “chiến sự” liên tiếp. “Ta. Ta cảnh cáo ngươi, cũng không thể giống như lần trước làm đau người ta!” “Ách. Người. Người làm cái gì?” “Người làm gì thế xé y phục mới của người ta nữa! Y phục vẫn còn bán được!” “Này! Người làm gì thế nhìn như vậy ta. Người. Không nên tới. Không nên tới.” Sau đó, là liên tiếp thanh âm rơi đồ binh binh bång bång, tiếp đó là vừa then thùng vừa tức giận quát. “Người. Làm sao người như vậy. Rõ ràng thoát nhìn lịch sự nho nhã như vậy. Thế nào. A! Cút ngay. Không nên tới gần ta. Cút ngay.” Một hồi tiếng xé áo truyền đến. “A! Không biết xấu hổ!” Tiếp theo là nhiều hơn tiếng xé áo. “Không muốn. A. Buông ta ra. Người. Người này Trư Bát Giới, sắc lang, để. Buông ta ra. Để. Ngô. Ngô. Ngô. Ngô.” Hai tay Thủy Tâm đặt ở trên lồng ngực lăm lăm nắm mồ hôi của Triển Ngạo Trúc nháy cặp mắt. “Này! Lần này không đau!” Triển Ngạo Trúc không ngờ ánh mắt nàng như thế, lặng lẽ không tiếng động. “Này! Làm sao người không thích nói chuyện như vậy a!” Thủy Tâm bất mãn kháng nghị. “Như vậy rất nhảm chán! So với lấy đầu gối có cái gì khác biệt sao! Vừa khô khan lại không có vị.” Nàng cười khê nhần nhần lỗ mũi, “Ta liền nói đi! Lập gia đình cần bản cũng không chơi vui!” Lần này, đáp lại nàng chỉ có tiếng côn trùng kêu vang cùng tiếng ếch gọi. “Này!” Nàng động động cằm. “Bồi đại gia nói một chút! Tùy tiện cái gì cũng có thể. Chỉ cần không phải ta một người hát, tự mình làm trò là được rồi!” Triển Ngạo Trúc ngay cả mí mắt cũng không liếc mắt. Chẳng qua là lạnh lùng nói: “Người rất om sòm.” Thủy Tâm phút chốc trợn to hai mắt, ngay sau đó lại nhắm lại, từ từ ngồi dậy. Nàng dạn chân ở trên người Triển Ngạo Trúc. Hai tay đột nhiên nâng lên, ngay sau đó đùa bốn xuất ra chiều thức thuần thực xinh đẹp, mà lại nhiều chiêu cũng không chút lưu tình hướng chỗ hiểm trên người hắn đánh tới. Nhưng mỗi một quyền, chưởng, chém, bổ cũng không chứa mảy may nội lực nào, có một chút liền ngừng lại. Múa may nửa ngày trời sau đó nàng đột nhiên yên lặng, mà cuối cùng một chưởng đánh trên lồng ngực hắn. “Người bị hại” bắt đầu tiếp nhận tàn sát bừa bãi, đến “chung kết tử vong”, tất cả thủy chung như ngủ say hoàn toàn không có động tĩnh. Thủy Tâm giữa cầm lên thật cao, “Ta rốt cục chiến thắng vô lâm cao thủ Cuồng thư sinh, ” Nàng hề hề lớn tiếng tuyên bố. “Ta là hiệp nữ duy nhất có thể đánh bại Cuồng thư sinh, Lãnh Thủy Tâm!” “Trẻ con!” Đây là lời bình của “người chết” nằm dưới người nàng. “Ba!” Một tiếng, một cái tát mạnh mẽ lập tức rơi vào ngực Triển Ngạo Trúc, cũng ở bên trong phòng vang lên thanh âm thanh thủy đáp lại. Sau khi “chết”. Thi thể còn phải chịu hành hạ, ai! Thật là đáng thương đó! Thủy Tâm bĩu môi nhìn hắn thật lâu, tục ngữ nói thật là đúng, một bàn tay đập không vang. Bởi vì Triển Ngạo Trúc từ đầu đến cuối ngay cả trừng mắt cũng chưa từng làm, hại nàng không thể làm gì khác hơn là hậm hực lại nằm xuống ngực hắn. “Người thật là nam nhân cực kỳ không thú vị trên đời!” Nàng cảm giận nói. Nếu hiểu đối thủ không thú vị, nên thật sớm hết hy vọng yên lặng mà ngủ đi? Nhưng trầm mặc một lát sau, Thủy Tâm còn chưa cam tâm cứ buông tha như vậy, chỉ thấy miệng nhỏ của nàng đơn giản không chịu dừng lại. “Này! Người nói ta nên gọi người là gì mới tốt? Cũng không thể gọi là Này đi? Cũng không gọi người Này, ta gọi người như thế nào đây? Nàng trầm ngâm một lát, còn nói: “Cha ta có năm lão bà, ai cũng gọi hắn là lão gia, mà đại

tẩu ta cũng gọi đại ca ta là phu quân, đại tỷ ta gọi đại tỷ phu là tướng công, bắt quá. “Nàng cần môi dưới, ”Nghe tỷ nữ hầu hạ đại tỷ ta có nói. Ở trong phòng, đại tẩu ta đều là kêu tên đại ca đấy! “Nàng sớm biết không chiếm được bất kỳ sự đáp lại nào của Triển Ngạo Trúc, cho nên, nàng tự nói tiếp.”Ừ! Ngạo Trúc, Ngạo Trúc, cái tên này thật là không tệ, cao ngạo thoát tục, cần phải trước người khác kêu la như vậy, không phải tương đương với hướng mọi người tuyên bố người chính là Cuồng thư sinh sao? Này giống như quá kiêu ngạo rồi! “Nàng lắc đầu.”Không được, không được, tên của người vẫn là chỉ có thể gọi ở trong phòng thôi. Ở trước mặt người ngoài. “Nàng chớp mắt cau mày kiềm cần môi dưới.”Lão gia? Người thật giống như không có già như vậy. Vậy thì tướng công. Thật kỳ quái. Có lẽ là phu quân. Nôn! Thật buồn nôn. Kết quả vẫn là Ngạo Trúc dễ nghe hơn, nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể. Quên đi, liền tướng công đi. Không, phu quân. Ách. Hay là tướng công. Ách. Phu quân. Tướng công. Phu quân. “Triển Ngạo Trúc rốt cục bị nàng ”niệm kinh” không nhin được! Hắn bỗng chốc nghiêng người, đè Thủy tâm ở phía dưới. Đôi môi thật chặt chặn lại cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nói thầm. Hắn phỏng đoán, đại khái chỉ có để cho nàng mệt mỏi nói không ra lời mới có thể khiến nàng ngừng lại nhai đi! Tư Đồ Sương rốt cục bị một cước đá ra ba năm thủ tiết ! Thủy Tâm vui ngất trời ôm bụng cười ha ha, rốt cục sẽ không có ai trong lúc rảnh rỗi nhắc đi nhắc lại công việc của nàng. Ban đầu nàng còn tưởng rằng nhất định cùng phu quân đại chiến mấy lần mới giữ được công việc của mình, không nghĩ tới Triển Ngạo Trúc ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, để tùy nàng. Vì vậy, Thủy Tâm mừng rỡ đem Mập Mập ném cho Triển Ngạo Trúc chiếu cố, còn mình nghênh ngang ra cửa bắt đầu đi làm việc vậy. Nhưng là mặc dù gần hai năm qua cũng chưa từng xảy ra chuyện rắc rối gì, không nhắc tới võ công mèo cào của nàng thật có thể ở tam giang ngũ hồ khắp nơi hết ăn lại uống. Có lẽ nên nói là nàng vận khí tốt, đến nay chưa đụng phải người thật sự khó giải quyết. Cũng không nói đến việc đưa ra giá cao, còn có rất nhiều chuyện nực cười phát sinh! Bất quá sau tân hôn hơn một tháng, hảo số phận của Thủy Tâm rốt cục đụng phải khảo nghiệm. Gần đây, Đặng huyện đột nhiên xuất hiện rất nhiều nhân vật giang hồ tay mang đao kiếm. Mọi người đều biết, trừ du côn lưu manh bên ngoài, nhân vật giang hồ là người không muốn nói đạo lý nhất, bọn họ thường ỷ vào một thân to khỏe hoặc công phu, không nói một lời sẽ động thủ, nếu là chọc cho bọn họ khó chịu, ba năm người chết càng là chuyện thường. Gặp phải chuyện như vậy, quan phủ từ trước đến giờ chỉ biết khước từ, không dám quản nhiều, có thể bỏ qua liền bỏ qua. Cho nên, bách tính trăm họ phần lớn chỉ có thể tự cầu nhiều phúc, ánh mắt trộn to để thấy rõ ràng, tránh bị gặp phải tai họa nếu không thì tự mình gây nghiệt, không thể sống. Nhân vật giang hồ càng nhiều, bận rộn nhất đúng là tiệm cơm cùng lữ điểm, sau đó chính là câu lan** viện. Đặng huyện thuyền hoa khách qua lại không dứt. Cho dù là ban ngày, tới cửa làm vui khách cũng không thiếu.**nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc Lan Phương ở cuối Thoan Hà, là chiếc thuyền hoa buôn bán thịnh vượng nhất. Sóng nước trong veo làm nền, uốn khúc quanh co, chớ sinh tình thú. Nhất là buổi chiều, lầu gác, mái hiên các nơi, đèn màu treo cao, vốn đem mặt sông điểm xuyết phải mỹ lệ hiếm thấy, đẹp không sao tả xiết. Sau giờ Ngọ hôm đó, oanh thanh yến ngữ tràn đầy trên dưới Lan Phương, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng cười thô lỗ, dưới mái hiên này là tiếng hét của người chơi tửu lệnh đoán số, đầu kia là tiếng hò reo chông chát, náo nhiệt đến cực điểm. Đem hết thấy toàn bộ tài vận tửu sắc cho quẻ này. Lầu hai là một khuê phòng được bày trí hoa mỹ, Tích Tích cô nương đứng đầu bảng Lan Phương đang phụng bồi một vị khách quen uống rượu ngâm thơ. Nhưng bên ngoài truyền đến một trận cãi nhau to tiếng, mà thanh âm lại càng lúc càng lớn, cũng càng lúc càng đến gần. “Đại gia ta không có bạc sao?” Một người lạ không rõ phải trái ngang ngược hô. “Vị này, không phải như thế, là bởi vì Tích Tích cô nương đã có khách, xin mời ngài tìm một vị cô nương khác đi!” Tú bà Thôi đại nương ăn nói khép nép năn nỉ. “Không được, đại gia ta hôm nay không phải Tích Tích hầu hạ thì không được, đại gia ta có chính là bạc, đứng đầu bảng Lan Phương vào lúc này chỉ có thể phục vụ đại gia ta.” “Đại gia, Tích Tích có khách.” “Để cho hắn đi tìm cô nương khác, đừng cùng ta tranh giành!” Thôi đại nương luôn miệng ngăn trở, nhưng tất cả không ngăn được nam tử kia, mắt thấy đã đến cửa. “Vị đại gia này, ngài xin dừng bước!” Một tiếng nói mềm mại vang dội truyền đến, thuận thế còn nghi thân thể ngăn ở trước cửa. “Ồ! Thì ra là trong Lan Phương các người còn giấu mặt hàng thượng hạng như vậy a! Sách sách, không tệ, không tệ, xinh đẹp ôn nhu, tươi mới ướt át.” Tiếp theo là hai tiếng cười bỉ ổi dâm dăng: “Hảo, nếu Tích Tích không rảnh, đó chính là người rồi, lão bản, ta liền muốn nàng!” “Ít học chó sủa!” Thanh âm mềm mại không vui khiến trách. “Lau sạch sẽ mắt chó của người, Đại Cẩu hùng. Cô nương ta là hộ vệ của Tích Tích, tuyệt không cho phép người tới quấy rầy Tích Tích!” “Hộ vệ?” Sau tiếng kêu kinh ngạc, lập tức truyền đến giọng cười khinh miệt giễu cợt. “Hộ vệ? Tiểu thư như người mà là hộ vệ? Vậy ta đây là tiêu đầu rồi! Hơn nữa còn là chuyên quần tiểu tiêu sư này!” Lại tiếng cười dâm tà. “Để cho tiêu đầu tới dạy người hai chiêu, ừ! Là hai chiêu trên

giường đó.”Người tối hôm qua ăn phân đi, Đại Cẩu hùng? Nếu không thể nào miệng đầy mùi khó ngửi! ‘Nam tử kia cuồng vọng cười to.’ Hảo, hảo, đại gia ta chính là khoái loại người như người vừa ngang ngược vừa chua cay, ở trên giường nổi sóng tới quá sức, hừ lên cũng mới tuyệt diệu a!” “Đi về nhà hút sữa lão nương người đi, Đại Cẩu hùng!” Thanh âm mềm mại cười lạnh nói: “Nhìn người ngay cả tiếng người cũng không nói được, nhìn đáng ghét, có thể ngay cả ‘phía dưới’ cũng còn không có dài đủ đi, như vậy cũng dám ra ngoài mặt mặt xấu hổ? Sách sách, da mặt thật là dày!” “Ha ha! Tiểu nương tử, người thật đúng là sanh long hoạt hổ. Rất uy phong sao? Hần dùng ngữ điệu phóng dăng nói: ‘Có muốn hay không ném thử một chút mùi vị a! Tiểu nương tử? Ném thử một chút uy lực gây gộc của ca ca a?’” “Uy lực?” Nàng khinh thường hừ lạnh: “Là vừa chạm vào là uy lực kém cõi đi!” “Mẹ kiếp, người này thật không biết điều, ‘Nam tử kia tựa hồ là xấu hổ thành giận mắng’. ‘Ngày hôm nay không phải là để cho người ném thử một chút công phu của đại gia là không thể được!’” “Công phu?” Thanh âm chế cười một tiếng: “Công phu kêu cha gọi mẹ sao?” Một tiếng giận dữ mắng mỏ đáp lại một tiếng nói khẽ, trên Lan Phương vì vậy binh binh bång bång đánh. Các cô nương toàn bộ lạnh lạnh ở một bên uống trà nói chuyện phiếm, ngay cả Tích Tích cũng không nhin được mở cửa xem cuộc chiến, các nàng một chút lo lắng cũng không, chỉ vì Thủy Tâm chưa thua trận nào! Bất quá, chuyện phát triển giống như càng lúc càng không phải như vậy. Cho đến thời gian một chén trà sau, từ trên thuyền lão đảo lao xuống một tiểu thân ảnh. Bồng chốc trên bờ, một người hồi hải hướng núi chạy đi, tiểu tỷ Quyên nhi ở Lan Phương lão đảo nghiêng ngả đi tới ngôi nhà ở dưới chân núi. Triển Ngạo Trúc đang ngồi ở trước nhà, một muỗng một muỗng uy Mập Mập ăn cơm. Nàng trực tiếp vọt tới trước mặt Triển Ngạo Trúc. Một bên cúi xuống thở dốc, một bên một hỗn hển nói từng chữ một: “Triển. . . . Triển công. Công tử. Không. Không xong. Lạnh. Lạnh cô. Cô nương. Có. Có phiền. Phiền toái!” Sau khi nói xong Quyên nhi thở không ra hơi mới thoáng nghĩ qua, khi nàng vừa ngẩng đầu, liền thất thần .Di! Người đâu? Trước mắt trừ hai cái ghế nhỏ, một cái bát gần trống không cùng một cái thìa bên ngoài nào có nửa cái bóng người! Nàng nghi hoặc trừng mắt nhìn, rồi sau đó bắt đầu vòng quanh trước nhà, sau nhà tìm, cổ họng còn lớn tiếng kêu la: “Triển công tử! Triển công tử! Người ở chỗ nào a? Triển công tử.” Trên đại sảnh đã là một mảnh hỗn loạn. Bàn ghế đều bị hủy, đèn rơi bình cũng rơi. Thôi đại nương cùng các cô nương càng thêm sợ hãi đứng thành đoàn ở dưới bậc thang, khách nhân bình thường sớm chuẩn không thấy bóng dáng, còn dư lại đều là danh hồ nhân sĩ thích xem náo nhiệt. Mà không quản là các cô nương hay là người xem náo nhiệt, cũng nhất trí nhìn cùng một hướng —— một cô nương quần áo xốc xếch chật vật, mà phía sau nàng là hộ vệ chính quy nằm đầy trên sàn thuyền hoa. Cùng Thủy Tâm chật vật giằng co chính là Đại Cẩu hùng bỉ ổi, một đại hán tử cao lớn, mũi nghếch lên trời, ba hoa khoác lác, cộng thêm vẻ mặt hỗn độn chòm râu cùng đầu tóc rối bời, khó trách Thủy Tâm gọi hắn là Đại Cẩu hùng. Hắn ngang ngược hắc hắc cười lạnh, mà phía sau hắn là hai người tướng mạo xấp xỉ, trán rộng mặt đen bắt đầu đi vào thuyền, liền thủy chung trầm mặc im lặng, cho tới giờ khắc này: “Đủ chưa. Đạo Nguyên? Nền đi chưa?” “Không được!” Đại Cẩu hùng mãnh liệt lắc đầu: “Ngày hôm nay ta không dạy dỗ được con đàn bà này thì không nhin được!” Người bên phải có vẻ lớn tuổi nhất chính là tên mặt đen nhẵn mày: “Nơi này đã loạn thành như vậy, người còn muốn như thế nào?” Đại Cẩu hùng hất tay chỉ Thủy Tâm ở phía xa xa, cây mạnh nói: “Ta muốn mang nàng đi, chờ ta chơi đã sau đó sẽ đem nàng bán đi, ta xem nàng còn có thể hoành hành ở nơi nào?” “Vậy thì nhanh lên một chút đi?” Tên mặt bóng bên trái không nhin được bĩu môi: “Có muốn chúng ta giúp người hay không.” “Không cần!” Đại Cẩu hùng quát gãy lời của hắn: “Ta một người có thể hoàn thành.” Ba người tựa hồ trong mắt không coi Thủy Tâm ra gì, mà Thủy Tâm là tiến thoái lưỡng nan âm thầm hồi hận không dứt. Như thế rất tốt rồi! Đá lên thiết bản! Nàng nên làm cái gì bây giờ? Tiến lên sao! Khẳng định đánh không lại người ta, chạy trốn sao? Vẫn là không được, nào có hộ vệ nào trốn trước, như vậy chẳng những thật xin lỗi các cô nương ở Lan Phương, đối với “danh tiếng” của nàng cũng thật sự là tổn hại lớn. Nhưng nàng còn có thể có lựa chọn gì đây. Đại Cẩu hùng cũng không để thời gian cho nàng tĩnh tế suy nghĩ. Chỉ thấy hắn lại bắt đầu kêu gọi đầu hàng. « Ta nói tiểu nương tử, người là nên biết điều một chút ngoan ngoãn đi theo ta. Đừng để các đại gia đây mời lần nữa a? » Thủy Tâm bĩu môi, do dự, còn không có đủ thời gian cho nàng suy tính, nhìn! Tên mặt đen lại đang thúc giục: “Nhanh một chút, Đạo Nguyên. Nếu không chúng ta muộn rồi!” “Được rồi, được rồi!” Đại Cẩu hùng phát tay một cái, chợt hướng Thủy Tâm chớp mắt. “Xin lỗi, tiểu nương tử, không có thời gian để cho người cân nhắc!” Chân theo đó nhanh đến, Thủy Tâm nhanh chóng lui về phía sau hai bước, tránh hắn một cước, lại dùng tay ngăn một quyền trước mặt. Sau đó xoay người tránh qua ác thảo vô sỉ hướng dưới bụng của nàng mà đánh, nhưng không cách nào tránh được chiêu thức liên tục đánh tới, chỉ có thể vừa xấu hổ vừa vội nhìn chăm chăm móng sói hướng trước ngực nàng. Đang lúc nàng chạy trời không khỏi nắng, móng sói kia sắp đụng chạm lấy áo nàng trước một khắc dừng lại, nàng không khỏi

Tại sao ngươi!“Nương!” Thủy Tâm đột nhiên hỏi thán, ánh mắt từ móng sói chuyển qua hướng bên, chỉ thấy khuôn mặt Mập Mạp vui vẻ tươi cười đối diện nàng, hai bàn tay nhỏ còn hường nàng vung mạnh.”Ồm ồm, nương, ôm ômj“”””””””””Tâm mắt của nàng lại từ trên mặt Mập Mạp chuyển qua Triển Ngạo Trúc đang vững vàng ôm hẳn, nàng lập tức hít một hơi lạnh khí. Về mặt thật tàn nhẫn! Cứ như vậy một cái, Thủy Tâm đã cảm nhận được một loại uy hiếp vô hình, một cỗ áp lực rõ ràng. Cho dù chẳng qua là ở một bên xem Triển Ngạo Trúc cũng không tránh khỏi cái loại sợ hãi sâu sắc như đối mặt với ác ma.Cả người hắn tản mát ra hơi thở âm trầm cùng khí thế tàn khốc làm người ta rợn cả tóc gáy, ”không rét mà run” là phản ứng duy nhất Thủy Tâm có thể có, mặc dù biết rất rõ rằng hắn là phu quân của mình, nàng lại vẫn thân bất do kỷ run rẩy .Đại Cẩu hùng trên mặt hiện đầy thống khổ cùng sợ hãi. Hắn giơ miệng rộng hấp khí gây đoạn, cánh mũi phập phồng, từ cổ họng nặn đi ra thanh âm a a thê thảm làm cho người khác không đành lòng nghe.Thủy Tâm lúc này mới chú ý tới tay Đại Cẩu hùng chuẩn bị chụp vào người nàng đang bị Triển Ngạo Trúc thật chặt tiếp được, nàng vội vàng nhận Mập Mạp từ Triển Ngạo Trúc không ngừng nhảy lên rồi lui ra một bước. Ánh mắt Triển Ngạo Trúc thô bạo chậm rãi quét về phía huynh đệ mặt đen sắc mặt đã sớm đại biến, hắn tiện tay ném đi, liền dễ dàng đem thân thể Đại Cẩu hùng to lớn ném hướng bọn họ.Huynh đệ mặt đen mặc dù đã vững vàng tiếp, ngưng tụ công lực giữ vững tư thế nhưng ba người vẫn ngã thành một đồng, người ôm chân hắn, ta kéo đầu người, xô vào nhau đến trời đất mù mịt. Choáng đầu nhức óc!Triển Ngạo Trúc nhàn hạ lạnh lùng đứng yên.Phụ thân rất đẹp trai, xuy! Oh “Phụ thân, ôm ôm. Phụ thân, ôm!” Mập Mạp thực thông minh lập tức dời tình yêu hướng Triển Ngạo Trúc đưa ra hai cánh tay.Triển Ngạo Trúc xoay đầu lại nhìn hẳn. Thủy Tâm bận rộn thở dài một tiếng”Mập Mạp, không được quấy phụ thân, phụ thân đang bế bọn lắmjCái miệng hồng hồng nho nhỏ không vui bịu môi, ngoan cố.”Không sao! Phụ thân, ôm ôm đi! ôm đi!”Người tiểu tử này, cái mộng lâu nay chưa được ai đánh có phải hay không?Thủy Tâm thấp giọng mắng chửi.Người không thức thời một chút cẩn thận lão nương trở về trước hết giáo huấn ngươi xong hãy nói!”Vành mắt lập tức đỏ lên, Mập Mạp lăn chả chọc khóc nhìn Triển Ngạo Trúc.”Phụ thân, mẹ đánh cái mộng, đánh cái mộng Mập Mạp, cái mộng đau đau, đau đauĐau? Nàng cần bản còn chưa có hạ thủ ! Đau đớn từ đâu?Ánh mắt lạnh như băng hướng nàng liếc, nhưng Thủy Tâm ngay cả nhìn cũng không dám nhìn một cái, bận rộn ăn nói khép nép mới làm dịu.”Hảo, hảo, Mập Mạp tiểu tử. . . . Không! Lão Tử, Mập Mạp tiểu tổ tông, Mập Mạp Bồ Tát sống, van cầu tiểu đại nhân đại lượng, tha thứ cho nương ngươi lần này, cầu xin ngươi liền ngoan ngoãn nghe lời. Nương sẽ mua kẹo hồ lô cho ngươi, có được hay không?”Mập Mạp mắt to đen nhánh xoay tròn chuyển một cái, phút chốc nhích miệng cười nói: ”Phi nha! Phi nha?Gi? Bay nha. . . . A! Là chỉ điều hâu đi! Thủy Tâm không khỏi đại thán một tiếng.”Tiểu tổ tông của ta, mua cái đó làm cái gì a? Người cũng sẽ không chơi, ta. . . .”Phụ thân. Nương, nương đánh. . . .”Được, được, bay nha liền bay nhaThủy Tâm một bên uất ức đáp ứng, một bên đảo mắt nhìn trộm Triển Ngạo Trúc một cái, hoàn hảo, đôi mắt sắc của người đó đã dời đi.Nàng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Trong miệng lại không tự chủ nói thầm.”Ta đây là tuyền ai ghẹo ai a? Không những sinh ra tiểu nhân vương không thể trị nổi, còn dẫn vị đại nhân vương lãnh khóc, a! A! Ta thật đáng thương ajNàng ai thán không dứt.Triển Ngạo Trúc nghiêng mắt nhìn nàng ăn năn hối hận, ngay sau đó đảo mắt nhìn chăm chú Đại Cẩu hùng cùng huynh đệ mặt đen đỡ nhau bò dậy.Cũng không phải là nhân sĩ giang hồ hoàn toàn không có biết Cuồng thư sinh, chẳng qua là ít lại càng ít mà thôi, tất cả đều là bởi vì một chút cơ duyên đúng dịp đụng phải, hơn nữa lá gan cũng phải lớn hơn. Dám ở trước mặt Cuồng thư sinh giết người cướp của, tránh ở phía xa ăn cắp, còn có thể kịp thời tránh được một trận sát khí của Cuồng thư sinh, huynh đệ mặt đen chính là một người trong đó.Cuồng thư sinh khi tức cuồng bạo hung ác, khi hắn nổi lên sát khí thì nốt ruồi son càng đặc biệt đồ tươi, hai điều đó hợp ở trên khuôn mặt tuần mỹ, càng lộ vẻ quỷ dị tà mỉ, chỉ cần gặp một lần, liền không người nào có thể quên.Cho nên, khi huynh đệ mặt đen vừa thấy được Triển Ngạo Trúc liền hoảng sợ kinh hãi mặt không còn chút máu. Bọn họ giống nhau không cách nào quên, Cuồng thư sinh mặt thâm võ công tuyệt đỉnh tinh xảo khó dò, cho dù là bọn họ tăng lên một trăm người cũng đánh không lại! Bọn họ kinh hãi muốn chết nhìn chăm chăm nốt ruồi son đồ tươi, giống như thấy Cầu hồn sứ giả ở Địa phủ gọi hồn, tim và mặt như muốn nứt, toàn thân của bọn hắn như lá rụng trong gió rét run, lo lắng hôm nay chính là ngày giỗ của bọn họ.Nhưng Đại Cẩu hùng lại một chút cũng không biết hại vị huynh đệ kết nghĩa sợ hãi, hắn chặt vật ôm tay phải của mình, vẫn còn không biết chết kêu: ”Hai vị huynh đệ, tiểu tử này dám liều lĩnh chọc chúng ta, đơn giản là tìm cái chết, chúng ta cùng nhau. . . .”Tên lão Đại mặt đen một phen che miệng Đại Cẩu hùng, mồ hôi rơi như mưa, hết sức lo sợ hướng Triển Ngạo Trúc cúi đầu nhận lỗi.”Thật xin lỗi, Triển đại hiệp, huynh đệ chúng ta không biết ngài cùng nơi này có liên quan. Xin Triển đại hiệp đại nhân đại lượng tha thứ chúng ta, tha thứ chúng ta. . . .”Như vậy sao được;Thủy Tâm kêu lên, nàng ôm Mập Mạp liên tục không ngừng an phân tiến tới bên

người Triền Ngạo Trúc tố cáo.”Tướng công, phu quân. Đại Cẩu hùng kia nghênh ngang đập phá nơi này còn chưa đủ, còn bắt lão bà người bồi hấn lên giường! Loại sỉ nhục này ta liền không tin người trên giang hồ uy danh hiển hách Cuồng thư sinh chịu được! “Nàng cũng không biết Triền Ngạo Trúc nổi ruồi son đặc biệt đỏ tươi ở mi tâm là đại biểu ý nghĩa gì, còn không ngừng quạt gió đốt lửa. Triền Ngạo Trúc sắc mặt quả nhiên lập tức âm trầm tới cực điểm, huynh đệ mặt đen bị dọa đến thiếu chút nữa bình ra.”Triển. Triển phu. Phu nhân, xin. tha.” “Tha thứ cái rắm! Thủy Tâm giận dữ mắng mỏ: “Ngày hôm nay nếu không có phu quân tới cứu ta, ai biết ta sẽ bị các người chà đạp thành bộ dạng gì! Các người cứ như vậy xem thường nữ nhân sao? Lão nương người thì không phải là nữ nhân sao? Còn có nơi này.” “Tay trái nàng rảnh rồi phát phát.” Cả chiếc thuyền này không sai biệt lắm cũng bị các người phá hủy, người ta làm sao buôn bán được a? Người ta lại không giống các người, ít bạc thiếu lộ phí, chỉ cần dọc theo đường đánh động, xấp xỉ một nghìn liền vào hà bao. Mặc dù người ở đây đều là kẻ ít tiền nhưng chúng ta luôn nộp phí làm ăn!” “Không, không. Triển. Triển phu nhân. Chúng ta sẽ. Bồi, sẽ bồi.” “Bồi cái đầu người! Thủy Tâm như cũ không muốn dễ dàng tha thứ cho bọn họ, “Các người là loại người gì? Không cho các người biết tay, chỉ sợ các người sẽ không biết rõ mình là ai! “Nàng dùng đầu vai đẩy đẩy Triền Ngạo Trúc.” Tướng công, phu quân, cho bọn hấn ném mùi đau khổ a! Nếu nói không vào giang hồ thì không biết giang hồ hiểm ác. Thủy Tâm nói “Cho bọn hấn ném mùi đau khổ ” chính là chỉ dọa cho bọn họ một chút, nhưng nàng không nghĩ tới người trong giang hồ, nhất là lấy Cuồng thư sinh tàn nhẫn này nếu nói “Cho bọn hấn ném mùi đau khổ ”, cũng chính là trừng phạt thích đáng! Huynh đệ mặt đen vốn là sắc mặt xanh trắng càng ngày càng vằn vẹo khó coi. Bọn họ kinh hoàng cơ hồ hồn phi phách tán, muốn cầu xin tha thứ, mới run run hé miệng liền nghe đến một tiếng gào buồn bã thê lương, theo thân hình khổng lồ bay vụt lên trời à vang lên, hại bọn họ mạnh mẽ nín thở. Ánh mắt mọi người cũng không khỏi tự chủ rơi vào trên người Đại Cẩu hùng ngồi phịch ở đó, thân xác đã sớm rách nát. Thân thể hấn lớn như vậy cấp tốc co rút, khoe miệng chảy ra bọt mép. Một đôi mắt chuột cũng bắt đầu giật, giống bộ dáng có thể té tắt thở bất cứ lúc nào. Người bình thường sẽ cho là hấn là rất bẽ, nhưng người giang hồ nhìn một cái là ra, Đại Cẩu hùng tứ chi cũng bị chia ra cắt thành từng đoạn, nói vậy sinh mệnh của hấn cũng cùng hấn ‘nói tạm biệt’ rồi! Thủy Tâm tự nhiên cũng nhìn thấy thảm trạng của Đại Cẩu hùng, trong lòng nàng run sợ nhìn chằm chằm “thi thể bán thành phẩm” kia. Không thể nào? Đây chính là “Cho hấn ném mùi đau khổ” “Sao? Trong khi nàng vẫn còn khổ khổ suy tư lời nói của mình có bị hiểu lầm hay không thì khoe mắt liền quét ma thủ của phu quân, lại quay người hướng huynh đệ mặt đen đã sớm bị hù dọa thành một đồng bùn lầy. Thủy Tâm phút chốc lấy lại tinh thần, đột nhiên sợ hãi kêu: “Đợi một chút!” Triền Ngạo Trúc có chút dừng lại, chỉ là chuyển xem qua, khẽ nâng tay vẫn hướng huynh đệ mặt đen. Thủy Tâm toàn thân hơi run, ngập ngừng nói: “Cùng. Tướng công, phu. Quân, xin đừng. Chớ dọa mà.” “Nhi tử.” Ánh mắt đông lạnh chậm chạp dời về phía nhân gian không biết chuyện kia, Mập Mập vẫn hi hi ha ha, mà tiểu tử chuyên làm trái lời mẫu thân, vào lúc này cuối cùng giúp đúng lúc rồi. “Phụ thân, ôm ôm, phụ thân, ôm!” Thủy Tâm không ngừng dậm chân ném nhi tử cho Triền Ngạo Trúc.” Ôm ôm, phu quân, Mập Mập muốn người ôm ôm đây! “Mới vừa chạm đến người phụ thân, Mập Mập cũng rất hợp tác bắt đầu ở trên người phụ thân nhảy nhảy nói.” “Phụ thân, đường đường, bay nha! “Thừa dịp Mập Mập rất cố gắng dây dưa trên người Triền Ngạo Trúc, Thủy Tâm bận rộn gọi Thôi đại nương chân như nhũn ra, đang thấp giọng phân phó nàng mấy câu sau đó hướng tên mặt đen quăng xuống lời nói.” Là hai người các người nói muốn bồi thường nga! Kiện đại nương sẽ cho các người biết nên bồi thường bao nhiêu, các người hảo ngoan ngoan theo đó mà làm, nếu không. Hừ hừ. Phu quân ta nhưng là rất nhân rồi a! “Không cần nói quá nhiều, chỉ cần thoáng liếc về “phần tử nguy hiểm” đang đồ dành nhi tử, huynh đệ mặt đen liền không chút do dự thẳng gạt đầu. “Theo đó mà làm! Nhất định theo đó mà làm!” Thủy Tâm cũng không lo lắng bọn họ sẽ lên chạy trốn, bởi vì coi như không sợ nàng, nhưng bọn họ vẫn phải sợ mấy phần người phía sau nàng đi? Hơn nữa xem bộ dạng bọn hấn, cũng không phải là sợ mấy phần mà thôi, chỉ sợ là từ đầu sợ đến đuôi! Ngược lại nàng rất sợ, nếu là người nơi này lưu lại nửa khắc, nói không chừng lại làm Triền Ngạo Trúc tàn khốc đầy sát ý rồi! Kết quả là, nàng cố ý. “Phi nha! Phi nha! Phi nha đi! ? Nàng liền tiếp nhắc nhở nhi tử. Mà Mập Mập vậy.” “Phi nha! Phụ thân, phi nha!” Thật là phối hợp hiếm có! Bằng lãnh trên mặt Triền Ngạo Trúc chưa tan, hai mẹ con Thủy Tâm cùng Mập Mập hợp tác khăng khít đem sát tinh này mời ra Lan Phương. Ai! Nàng rốt cục hiểu rõ danh hiệu của phu quân là như thế nào có được rồi! Nhìn Triền Ngạo Trúc chuyên tâm cho Mập Mập ăn, Thủy Tâm trong lòng không khỏi buồn bực, hấn rốt cuộc là cái dạng người gì? Dưới ánh nến, giữa ban ngày tàn bạo tà ác không cánh mà bay, Triền Ngạo Trúc lại khôi phục thành tuấn nhã thư sinh lạnh lùng rồi. Nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy, nàng thật muốn hoài nghi, hấn có thật là Cuồng thư sinh lãnh khốc vô tình trong truyền thuyết không đây! Có lẽ

là nàng từng thấy qua hần mấy lần bay lơ lửng mà thân thủ lại sâu không lường được, luôn là bay tới bay lui giống như âm hồn xẹt qua, không sờ được, cũng nhìn không rõ; nhưng là cũng là bởi vì quá mơ hồ, thật không thể tưởng tượng được, cho nên nàng luôn không tin nổi hần có biểu hiện như vậy. Nội công thâm sâu vốn là có ảnh hưởng đến thân ảnh sao? Nhưng hần không có, hoàn toàn là bỗng nhiên xuất hiện, bỗng nhiên biến mất, đơn giản là làm người ta không thể tưởng tượng nổi, nổi đầy da gà ! Cho đến hôm nay, thân thủ của hần như cũ người khác vẫn không thể nhìn thấy. Nhưng kết quả luôn là hình ảnh máu chảy đầm đìa đặt ở trước mặt nàng, nàng không thể tin được, rồi lại không thể không tin tưởng, cái thủ đoạn bạo ngược nhưng lại xuất phát từ người bên gối? Mà quý dị hơn chính là người tàn bạo như hần lại yêu thương nhi tử như vậy! Cho dù hần thủy chung duy trì vẻ mặt lãnh mạc không nụ cười, nhưng mọi người có thể cảm thụ được đến tâm tư sùng ái Mập Mập, tuyệt đối là toàn tâm toàn ý bỏ ra. Cho dù là đối với nàng, bất kể là bởi vì nàng là mẫu thân của Mập Mập hoặc đơn thuần chỉ là bởi vì nàng là nàng, hần cũng đối với nàng luôn là dễ dàng tha thứ cùng chiều cố. Nàng hi vọng hần là đối xử tốt với nàng mà không phải đối tốt với mẫu thân của Mập Mập! Nếu không bị ép gả nàng đương nhiên vẫn là hy vọng có thể làm nữ nhân, mà không phải một con heo mẹ. Mập Mập ăn no sau đó liền vội vàng xuống đất chơi mấy món đồ mới con lật đật, trúc tiêu cùng con điều giấy. Mà Triển Ngạo Trúc lúc này mới cầm bát của mình bắt đầu ăn cơm, Thủy Tâm để xuống bát cơm đã ăn một nửa, trộm dò xét hần một cái. “Ách! Phu quân, chàng Có thể hay không nói cho ta biết, một năm kia chàng tại sao phải cùng ta.” Nàng cau mày, suy nghĩ một chút lại nói: “Ta là nói, lấy tính tình của chàng, cũng sẽ không tùy tiện cùng nữ nhân. Ách. Cái đó. Nhưng là, chàng ở đây hoàn toàn không biết ta, lại không biết rõ thân phận của ta lại cùng ta. Ách. Cái đó.” Hần im lặng ăn cơm. Thủy Tâm nhấn lại lông mày. “Này! Phu quân, Ngạo Trúc, nói cho người ta đi!” Hần im lặng gấp thức ăn. Thủy Tâm tròn mắt một cái, tức giận nói: “Được rồi! Vậy đổi vấn đề khác. Nếu như.” Nàng dừng một chút, “Nếu như ta không phải là mẫu thân của Mập Mập, cũng không phải là nữ nhân khác, ta chính là ta, vậy hôm nay. Hoặc là bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi nào, ” Nàng cẩn thận đưa mắt nhìn hần. “Chàng cũng sẽ tới cứu ta sao?” Hần im lặng bởi cơm. Thủy Tâm bắt mãn quệt miệng. “Thế nào? Cái gì cũng không muốn nói cho người ta, ta đã là thê tử của chàng!” Hần im lặng ăn súp. “Hẹp hời!” Thủy Tâm hừ hừ. “Vậy ta hỏi chàng, làm sao chàng nhận ra ta? Ngày đó trong phòng tối như vậy, ai cũng không nhìn thấy rõ, làm sao chàng có thể nhận được ta? Cái vấn đề này cũng có thể trả lời đi?” Triển Ngạo Trúc vẫn như cũ giả câm vờ điếc trầm mặc. “Hẹp hời! Hẹp hời! Hẹp hời!” Thủy Tâm cảm giận kêu lên, rồi sau đó đột nhiên ôm lấy bát bởi cơm giống như có cừ oán với bát cơm. Chẳng những dùng sức bới ra, còn dùng lực nhai, cuối cùng, còn tức giận đến nỗi mỗi khi Triển Ngạo Trúc gấp món gì, nàng liền đem toàn bộ còn dư lại đổ vào bát của mình. Coi như cũng không được, nàng cũng sẽ đem cả bàn đặt bên cạnh mình, không cho phép hần gấp. Triển Ngạo Trúc không tiếng động bới xong cơm khô, sau đó đứng dậy chuyển sang Mập Mập, nhưng hần chỉ bước đi thông thả hai bước, liền ngừng lại, Thủy Tâm nghi ngờ nhìn lưng của hần. “Ta muốn nàng, ta sẽ nhận ra được nàng.” Hần nói xong mấy câu không đầu không đuôi sau đó liền thẳng tắp hướng Mập Mập đi tới. Thủy Tâm nghi hoặc nháy mắt. Hần đang nói cái gì a? Thủy Tâm bối rối một bên tiếp tục ăn cơm, một bên dò xét hai cha con hần cùng vui đùa, một bên lại suy tư những lời đó có ý tứ gì. Cho đến khi nàng ăn miếng cơm cuối cùng nàng mới đột nhiên kinh thiên động địa “A! Một tiếng, mà bát đĩa cũng đồng thời keng một tiếng loảng xoảng rơi xuống. Hai cha con Triển Ngạo Trúc cùng nhau quay đầu, kỳ quái nhìn nàng, nàng hoan hỷ cười trộm. Hần trả lời nàng! Hơn nữa còn là đáp án làm nàng rất vừa lòng a!” “Tướng công! Phu quân! Ngạo Trúc.” “Thủy Tâm dọc theo đường chạy vào nhà, nhưng mới vừa bước vào bên trong nhà một bước, liền bị người che miệng lại, nàng ô ô hai tiếng sau đó nhìn thấy ánh mắt Triển Ngạo Trúc không vui. Lúc này mới nhớ tới bây giờ là giờ Mập Mập ngủ trưa. Nàng vội vàng gật đầu tỏ vẻ hiểu, khi Triển Ngạo Trúc vừa để tay xuống, nàng liền vội vã kéo hần ra ngoài. “Phu quân, nguy rồi, nguy rồi! Ta mới vừa rồi cùng Tích Tích tỷ đi dạo trong thành, chàng biết ta nghe được tin gì không?” Triển Ngạo Trúc mặt không chút thay đổi tỏ vẻ bất kể là tin tức gì, hần cũng không hứng thú biết. Thủy Tâm đâu để ý được hần có hứng thú hay không, nàng không ngừng cầm chặt tay hần, giống như hần sẽ chạy đi, cũng nóng lòng tố cáo nàng nóng nảy cùng lo lắng. “Trong thành những người tron giang hồ đều nói, hơn nửa năm trước cha ta lấy được tằng bảo đồ, nếu là tìm được nơi cất giấu, chẳng những có thể tìm được một gia tài hưởng thụ đời không hết, còn có một bộ thượng cổ tâm pháp võ công lưu truyền, đây chính là một loại võ công tuyệt thế có thể độc bá võ lâm!” Nàng hồn hồn thở gấp. “Cha ta tựa hồ đã hết sức giấu giếm, nhưng tin tức đúng là vẫn còn để lộ rồi, chỉ là bộ võ công có thể làm cho người ta xưng bá thiên hạ liền đủ khơi dậy dục vọng tham lam của con người, hơn nữa còn gia tài khổng lồ, lương tâm gì chứ sẽ bị lu mờ!” Nàng lắc lắc cánh tay của hần. “Tướng công, nghe nói tất cả người giang hồ đều tới? Cho nên thời gian này, nhân vật giang hồ gần đây mới nhiều

như vậy, bọn họ đều là nghĩ đến chia một chén súp. Nhưng phu quân, nếu nói duy nhất, Lãnh gia trang trong giang hồ tuy có danh tiếng nhỏ nhưng cuối cùng đánh không lại nhiều người như vậy. “Triển Ngạo Trúc hừ lạnh một tiếng, muốn xoay người trở về nhà, Thủy Tâm lập tức cả người ôm chặt ở cánh tay của hắn không để cho hắn đi, trong lòng còn có chút hối tiếc, tại sao mình lớn miệng như vậy đã nói cho hắn biết chuyện nàng bị đuổi ra khỏi nhà từ lâu rồi.” Phu quân, tướng công, giúp một tay! Bất kể như thế nào, ông ấy dầu gì cũng là cha ruột ta nha! Ân huệ cha mẹ lớn hơn trời cao, ta cũng còn chưa có báo đáp đây! Ngạo Trúc. “Triển Ngạo Trúc mắt lạnh nhìn nàng, vẫn là không nhúc nhích.” Ông ấy cũng là nhạc phụ của chàng, là ông ngoại Mập Mập! “Triển Ngạo Trúc sắc mặt chợt trầm xuống, Thủy Tâm lập tức phát hiện mình nói sai, nàng sớm đem chuyện ông ngoại tiểu tử đó đã từng buộc nàng đem hài tử phá đi nói cho hắn biết rồi! Ai! Nàng thật là lảm nhảm nha! Thủy Tâm ảo não thiếu chút nữa ình một cái tát, nhưng là, nói ra không thể thu lại được, nàng chỉ có thể hết sức đền bù.” Phu quân, cái đó. Ách. Cha ta! Ông ấy cũng là nhất thời giận điên lên, cho nên ách. “Đang lúc nàng cố gắng suy tư làm như thế nào để giải thích. Triển Ngạo Trúc đáng giận cư nhiên thân thể chuyển một cái, liền trượt ra nàng khỏi tay nàng. Nàng giật mình lảng ngốc nhìn tay trống rỗng của mình một lúc lâu. Không cần ngẩng đầu nhìn, nàng cũng có thể khẳng định không thấy bóng người của hắn, nàng chỉ hận mình học nghệ không tinh. Ai! Nàng chưa từng học qua nghệ a! Bất quá là đông trộm một chiêu, tây cầu xin một thức. Miễn cưỡng chấp vá một thân công phu “ngổn ngang” này. Nguyên tưởng rằng ít nhất có thể được xưng tụng là cao thủ, nhưng vừa đụng phải trường hợp giao thủ chân chính nàng là cái dạng gì cũng không phải! Được rồi? Thân thủ không được, trí tuệ cũng nên có chút tác dụng đi? Lúc sau “Lão gia, tương không có, giúp ta mua một ít tương đi! A! Thuận tiện cũng mua chút đậu hũ cùng chân giò!” Triển Ngạo Trúc thân ảnh vừa biến mất, Thủy Tâm liền hỏa tốc tắt lò lửa, lao ra phòng bếp, trên lưng đã sớm chuẩn bị xong bọc quần áo, sẽ đem Mập Mập cột chắc trước ngực. Rồi sau đó phi thân nhảy lên bạch mã của Triển Ngạo Trúc —— Bằng Phách, quát một tiếng, Bằng Phách lập tức kéo ra bốn vó chạy như bay. Trong phút chốc người không phòng trống, chỉ còn dư một phong thư ngắn gọn lảng lạng nằm trên bàn vuông.

5. Chương 5: Chương 4

Bạch Ngưu trấn nằm ở phía bắc Đặng huyện chừng mười lăm dặm, là một trấn nhỏ chất phác. Những ngày gần đây, tất cả đều nhờ Lãnh gia trang ở phía nam bên ngoài trấn ban tặng mà trở nên phi thường náo nhiệt. Chẳng những khách điếm đầy người, ngay cả quán cơm, một loại bình dân cũng bị khách tới thương lượng ở nhờ phòng. Một khoản chi tiêu thêm ổn định cũng bỏ vào trong túi dân ở trấn.

Ngược lại, Lãnh gia trang cũng là gặp đến độ bế tắc sứt trán, thậm chí không biết tập hợp trợ thủ như thế nào, dù sao đây cũng là liên quan đến một khhoản gia tài khổng lồ cùng một bộ tuyệt thế võ công, nếu là không chọn trợ thủ tốt, nói không chừng còn chưa cùng ngoại nhân giằng co thì đã xảy ra đấu tranh nội bộ. Người giang hồ đều là một thân võ công, cho nên Lãnh Thương Hùng cũng không thêm để ý gia tài kia, hắn chẳng qua là hi vọng võ nghệ của mình có thể có cơ hội nâng ột bước, lo lắng hơn chính là bộ tuyệt thế võ công kia nếu là rơi vào tay tà ma ngoại đạo, sợ rằng sẽ khiến cho võ lâm gặp họa lớn, ở trên giang hồ dấy lên một mảnh phong phong huyết vũ! Vì vậy, hắn cũng ngầm hạ quyết định, nếu xảy ra tình hình nguy cấp, hắn tình nguyện phá hủy tàng bảo đồ, cũng không thể khiến nó lưu lạc ra ngoài, tránh cho rơi vào tay ác nhân. Mấy ngày gần đây nghe đồn người gian hồ từ tứ phương tụ tập ở bên ngoài Lãnh gia trang chuẩn bị liên hiệp muốn hắn công khai tàng bảo đồ biện minh rằng để chia đều ọi người. Nói thì đơn giản nhưng làm mới khó khăn. Gia tài hoàn hảo chia đều, nhưng võ công thì chia như thế nào? Một người một chiêu sao? Chẳng phải chính là muốn hắn giao ra tàng bảo đồ để cho bọn họ cướp đoạt sao! Theo hắn biết, chẳng những bảy phái trong võ lâm ngay cả ba bang cũng phái người tới, ngay cả bảy đại cao thủ cũng đến ít nhất một nửa, nếu là bọn họ thật liên hợp hẳn đúng là không biết nên làm thế nào mới tốt? Trước mắt trợ thủ có thể tin được tựa hồ chỉ có phụ thân của đại tước phụ** Hạ Huệ, cũng chính là Hạ Chấn Tuyết, Nguyệt bảo bảo chủ. Những người khác phần lớn là lòng dạ khó dò, giấu giếm suy nghĩ, bao gồm thông gia tương lai Mạnh Nhật bảo bảo chủ Nghiêm Vạn Thiên. Mà Lãnh gia trang từ xưa đến nay, không cho phép nữ nhân động võ quy củ cũng vì vậy phá rồi, dù sao lấy võ công Hạ Huệ kế tục từ cha nàng, đối với Lãnh gia trang thế lực đơn bạc mà nói, tuyệt đối là một đại trợ lực, càng đừng nói trong bốn lão bà của hắn, căn bản là có hai người võ nghệ cao cường.**con dâu trưởng Vốn là Lãnh gia trang bình yên, đột nhiên biến thành nguy cơ tứ phía, khó khăn gian nan, mà hết thảy đều là từ tàng bảo đồ lấy được từ ngày đó. Nhưng cũng không ai biết đến lúc nào mới có thể kết thúc. Hoặc là. Lãnh gia trang đến tột cùng có thể bình yên vượt

qua cái kiếp nạn này hay không? Lãnh Thương Hùng đang trong đại sảnh cùng hai vị thê tử và hai đứa con trai Lãnh Anh Kiệt, Lãnh Hào Kiệt, còn có con dâu Hạ Huệ thương thảo chiến lược phòng thủ, chợt nghe bên ngoài phòng truyền đến tiếng kêu to: “Trang chủ, trang chủ, Tam tiểu thư trở lại, Tam tiểu thư trở lại nha!” Thủy Tâm? ! Nàng trở lại làm cái gì? Mọi người trong sảnh đứng lên ra bên ngoài nhìn. Chỉ chốc lát sau, một cô nương xinh đẹp rực rỡ liền xuất hiện trong mắt hiện đầy lo lắng, mang theo nụ cười quen thuộc còn có điểm xa lạ, còn có . . . Một Bảo Bảo mập mạp! “Thủy Tâm, người. . . .” “Đừng vội mắng chửi người, cha” Thủy Tâm vội vàng tiến lên ngắt lời nói: “Bất kể ngài có nhận con hay không. Trong nhà có khó khăn, con tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, muốn mắng muốn đuổi, xin cha chờ chuyện đi qua rồi hãy nói!” Thấy Lãnh Thương Hùng cau lông mày, bởi vì hoàn toàn không có nhìn ra mình đặc biệt yêu thương Thủy Tâm từ thuở nhỏ đã chịu tang mẫu, Tam phu nhân dùng ánh mắt cầu khẩn hướng Lãnh Thương Hùng năn nỉ nói: “Lão gia, Thủy Tâm nàng chẳng qua là. . . .” Lãnh Thương Hùng khoát khoát tay, “Quên đi”. Hắn thở dài nói: “Nếu nàng còn nhớ tới lão phụ ta đây, ta làm sao phải so đo? Vào lúc này cái gì quy củ. . . . mặt mũi đều không trọng yếu, quan trọng là Lãnh gia trang chúng ta có thể giữ được mấy cái nhân mạng.” Hắn lắc đầu một cái, lại nói: “Nhưng là, ta vẫn phải nói, con không nên trở về, Thủy Tâm, con cũng đã biết hiện tại các đội nhân mã bên ngoài thôn trang bọn họ chỉ cho phép người vào trang, mà không cho phép người đi ra ngoài a! Chúng ta đã tự lo không xong, con trở lại có thể giúp cái gì đây? Chẳng qua là không duyên cớ để cho con cùng hải tử lâm vào tình cảnh nguy hiểm thôi a!” “Yên tâm đi cha! Con đương nhiên là nắm chắc mới có thể trở lại.” Thủy Tâm đã tính trước: “Chỉ cần có này. . . .” “Nàng bỗng nhiên nhớ tới cái gì dường như a một tiếng, “Con giống như quên giới thiệu với mọi người, tiểu tử Mập Mập này là nhi tử của con, ”Nàng vừa nói, cũng cởi dây buộc Mập Mập trước ngực giơ lên để mọi người xem.” Hắn gọi Triển Tinh Hồn, nữ danh Mập Mập.” Mọi người đều kinh ngạc nhìn tiểu oa nhi tuấn mỹ đáng yêu, đang vui vẻ cười khúc khích, Tam phu nhân lại càng liên tiếp kêu: “A! Thủy Tâm, hẳn thật là xinh đẹp a! Một chút cũng đều không giống như con!” Thủy Tâm nhún nhún vai: “Không giống con chính là giống như cha hẳn!” Tam phu nhân đi tới nhận lấy Mập Mập. Mập Mập tinh quái lập tức chu cái môi ướt át thơm một cái làm cho Tam phu nhân vui vẻ cười to: “Tiểu tử này thật đáng yêu. Thật thông minh!” Thủy Tâm không chịu nổi trợn mắt một cái, “Điểm này của hẳn thật đáng giận, bản lãnh lấy lòng người vô cùng cao, đã có thể đặc biệt cùng ta đối nghịch!” Nàng hừ hừ. “Tiểu tử, còn không mau gọi ông ngoại, đại bà ngoại, tam bà ngoại!” Mập Mập ngoan ngoãn kêu, hơn nữa còn tặng kèm mọi người nụ cười ngọt ngào. Đại phu nhân cũng không nhận được đoạt lấy ôm ôm, tự nhiên cũng nhận được nụ hôn từ đôi môi ướt át, mà từng tiếng gọi, mỗi người cũng không khỏi muôn ôm ôm cái tiểu mập oa hoạt bát đáng yêu làm cho người khác cực kỳ yêu thích. Cuối cùng, Mập Mập rốt cục đi tới trong ngực Lãnh Thương Hùng, chỉ thấy hắn cũng khen: “Tiểu tử này thật thông minh, mới hơn hai tuổi đi? Cưng nhiên đã nhìn được sắc mặt của người khác, nếu có thể hảo hảo bồi dưỡng, trưởng thành thật đúng là cực kỳ vượt trội đây!” Tất cả mọi người đồng ý cười gật đầu một cái. Lúc này Mập Mập đột nhiên nhăn lại lông mày, tựa hồ rất nghi hoặc túm râu Lãnh Thương Hùng, đồng thời trong miệng lẩm bẩm: “Phụ thân không có râu, phụ thân không có. . . .” “Là a! Phụ thân người không có, ” Thủy Tâm thuận miệng lên tiếng, “Ông ngoại mới có, chờ phụ thân người lớn tuổi một chút, đại khái cũng sẽ có đi!” Mọi người chợt ngẩn người, Tam phu nhân là người đầu tiên bật thốt kêu lên: “Phụ thân? Thủy Tâm, con tìm được cha ruột của hẳn rồi?” Thủy Tâm chà xát lỗ mũi, xin lỗi nói: “Không phải, là hẳn tìm được con.” “Hẳn tìm được con!?” Tam phu nhân kêu lên: “Vậy hẳn. Có nói gì hay không?” Thủy Tâm phút chốc cười khúc khích giống Mập Mập: “Hẳn. Ách. Hẳn ép ta gả. Ách. Gả cho hẳn.” “con gả cho hẳn rồi? !” Mọi người toàn bộ kinh ngạc đồng thanh kêu lên. Cả thôn trang từ trên xuống dưới người người không ai không biết Thủy Tâm là không chịu lập gia đình, có rất nhiều quyết tâm, ngay cả việc không tiếc làm ra chuyện kinh thế hãi tục để trốn tránh hôn nhân. Mà lúc này, nàng lại đột nhiên chạy về tuyên bố nàng đã lập gia đình! Tất cả mọi người giật mình sững sờ nhìn Thủy Tâm, hai nàng ngượng ngùng rút lại cổ: “Không có cách nào! Hẳn thật là bá đạo, hơn nữa, còn có Sương di giúp hẳn. . . .” Nàng gãi gãi đầu: “Vậy con. con sao chống lại được hai người bọn họ! Cũng chỉ phải gả cho hẳn a!” Đại phu nhân đột nhiên bật cười nói: “Thủy Tâm kia! Người này không lấy chồng, kia không lấy chồng, còn nói cái gì chết cũng không gả, kết quả vào lúc này còn không phải là bị gả sao!” “Đại nương, người ta nói qua không phải là thân bất do kỷ sao!” “Là đó! Là đó!” Đại phu nhân nói tiếp, tiện đà đảo mắt nhìn lên: “Có điều, nếu như Mập Mập thật giống như cha hẳn, vậy con thật là biết tìm người à nha!” “Đại nương!” Thủy Tâm không thuận theo kêu một tiếng. Mọi người nhìn không được bật cười. Mà trong tiếng cười, Lãnh Thương Hùng cũng đã hỏi một tuần: “Thủy Tâm, cha Mập Mập đâu? Tại sao không cùng đi theo?” Thủy Tâm dời mắt đi chỗ khác, ấp úng nói: “Ách. Cái này sao. Hẳn. Ách. Hẳn không. Không chịu.” Lãnh Thương Hùng

lập tức giận tái mặt. “Thủy Tâm, nếu hần không chịu, con có phải nên vác hần tới hay không?” Thủy Tâm hướng Tam phu nhân nhờ giúp đỡ, Tam phu nhân lập tức hiểu ý chen miệng muốn giảng hòa. “A! Lão gia. Ta nghĩ. . . .” “Câm miệng!” Lãnh Thương Hùng quát khê một tiếng, nhìn chằm chằm Thủy Tâm. “Người có nên lúi húi tới hay không?” Thủy Tâm thở dài một hơi. “Đúng vậy, cha.” “Đáng chết! Thủy Tâm.” Lãnh Thương Hùng nghe vậy mở miệng liền mắng. “con nếu gả cho hần rồi, tự nhiên nghe lời đồn, tại sao có thể tự tiện chạy tới đây? Hơn nữa còn đem con cũng ôm tới!” Thủy Tâm vẻ mặt đau khổ. “Con là bất đắc dĩ a! Cha, nếu như con không mang theo Mập Mập, con không biết hần có thể hay không cùng. . . .” “Sư phụ, không xong, sư phụ!” Câu hỏi, thanh minh, phát biểu tất cả đều chợt chuyển sang bên ngoài phòng. Chỉ thấy người phi thân xông tới chính là đại đồ đệ của Lãnh Thương Hùng, cũng chính là vị hôn phu của Nhị tiểu thư Lãnh Ngọc Tâm, Khiếu Thiên. “Chuyện gì?” “Sư phụ, bọn họ liên thủ thật rồi, mọi người hiện tại cũng tụ tập ở bên ngoài cửa trang, mà bọn họ đề cử ra mấy người, mới vừa tới đây yêu cầu thấy sư phụ ngài a!” Lãnh Thương Hùng cau mày cắn răng nói: “Hảo, thỉnh bọn họ đến tiền viện ở sân luyện võ, ta lập tức sẽ tới!” “Dạ, sư phụ!” Hầu Khiếu Thiên lĩnh mệnh rời đi, Lãnh Thương Hùng thì nghiêm túc nhìn chằm chằm vào thê tử cùng con gái. “Thời khắc quan trọng cuối cùng cũng tới, hết thảy theo kế hoạch dự định tiến hành, có thể vượt qua một kiếp này là tốt nhất, nếu là tránh không khỏi, cũng là mạng của chúng ta, tóm lại, tuyệt không thể để cho tàng bảo đồ rơi vào tay ác nhân là được?” Hần đối mặt Thủy Tâm. “Thủy Tâm, con. . . .” “Cha, cái gì không cần phải nói, con không theo cha thì không thể được, nếu không con trở lại làm cái gì đây?” “Đôi mắt Thủy Tâm để lộ ra ra kiên quyết cùng tự tin.” Chỉ cần ta cùng Mập Mập đi theo cha, Lãnh gia trang tuyệt sẽ không có chuyện. “Tuy nói là tất cả nhân vật giang hồ cùng bầu ra đại biểu, nhưng bởi vì hắc bạch chính tà đều có, cho nên vừa bắt đầu thuyết pháp liền bất đồng. Người chính đạo nói là, nếu tàng bảo đồ và tuyệt thế bí tịch võ công bất hạnh để cho ác nhân lấy đi, tất sẽ khiến cho võ lâm gặp kiếp nạn lớn, cho nên, tốt nhất đem nó giao cho bạch đạo môn phái bảo vệ xử lý. Mà hắc đạo lại tỏ vẻ, nếu là vật thượng cổ lưu truyền vô chủ, liền nên giao do cả võ lâm chia sẻ. Ý kiến hai bên chênh lệch quá xa. Kết quả mười hai người tại chỗ liền rùm beng lên. Lãnh Thương Hùng cùng người nhà thờ ơ lạnh nhạt, thâm than bất luận là chính hoặc tà, nhưng người bị thúc giục đến nơi này, tựa hồ vẫn là người có ham muốn cá nhân chiếm đa số. Nhìn tình hình này, hôm nay sợ rằng không cách nào hiểu rõ, có lẽ xem ra ngay từ ban đầu tàng bảo đồ nên bị phá hủy mới phải. Hai bên đang cãi vã, đột nhiên có một người gơ hai tay lên cao hô to: “Ngừng!” Tất cả mọi người dừng lại không vui nhìn người nọ — Địa ma Tiêu Công Vĩ. Nhận được chú ý của mọi người sau, Tiêu Công Vĩ mới nói: “Chúng ta ở chỗ này làm cho người chết ta sống có ích lợi gì? Ta đề nghị, trước gọi hần đem tàng bảo đồ lấy ra, sau đó chia làm hai. Các người một nửa, chúng ta một nửa, chờ hai bên thương lượng tốt tìm phương pháp xử lý sau. Sau đó đem hai mảnh hợp lại để tìm ra kho báu, các vị thấy thế nào?” Một người chần chờ gật đầu, sau đó là tên còn lại, tiếp người thứ ba. Cuối cùng tất cả mọi người đồng ý. Tiêu Công Vĩ hài lòng gật đầu một cái, rồi sau đó chuyển sang Lãnh Thương Hùng nói. “Hiện tại Lãnh trang chủ nên giao ra tàng bảo đồ đi?” Lãnh Thương Hùng khiêu mi, “Nếu như ta không giao? Đối với hắc đạo các người, ta không có lời nào để nói, nhưng là những người tự xưng là bạch đạo thì sao?” “Hần cười lạnh quét qua những người tự xưng là hiệp khách chính nghĩa.” Các người cũng muốn tranh giành sao? Nếu chúng ta không theo, các người định đuổi tận giết tuyệt, lấy được thứ các người mong muốn sao? Những hiệp khách kia quả nhiên hai mặt nhìn nhau. Không lời nào để nói. Nhưng chỉ một lát, Cầu Hồn kiếm Lữ Tiểu Mật liền vượt qua đám người đi ra, nàng kiêu my chảnh đón trang phục làm lễ. “Lãnh trang chủ. Chúng ta dĩ nhiên không làm những chuyện tàn nhẫn bá đạo, nhưng nếu vì bình yên của cả võ lâm mà suy nghĩ, chúng ta không thể làm gì khác hơn là gánh chịu bị mang tiếng xấu.” Mị nhân chuyển một cái. “Lãnh trang chủ cũng là người trong bạch đạo, hần là phải ủng hộ chúng ta mới đúng, ngàn vạn lần không nên vì tham niệm mà phạm phải sai lầm lớn.” Lãnh Thương Hùng buồn bã lắc đầu, “Đây chính là bạch đạo sao? Nếu nói bạch đạo, chẳng lẽ cũng chỉ là dựa vào miệng lưỡi nói ra? Bạch đạo chính là có thể trong miệng nói lời đường hoàng, thiên hoa loạn trụ**, mà trên thực tế không cần phải làm theo những lời đã nói sao?” “*ba hoa chích choè” Hần thở dài: “Thì ra là chánh tà chi phân, cũng bất quá như thế mà thôi, một bên nói làm, một bên nói không làm, cứ như vậy mà thôi, mà trên thực tế sở tác sở vi**, cũng là hoàn toàn giống nhau!” “*hành động đã thực hiện” Rất nhiều người đỏ mặt, nhưng Lữ Tiểu Mật không có. “Lãnh trang chủ, ta nghĩ, người có thể cần một chút thời gian để suy nghĩ, dù sao muốn vứt bỏ một bộ tuyệt thế võ công làm người ta thêm thương, cũng không phải là dễ dàng như vậy.” Nàng quảng cho Tiêu Công Vĩ một nụ cười đầm ấm. “Có thể tránh động thủ thì nên tránh, Tiêu đại hiệp cũng sẽ không phản đối đi?” Tiêu Công Vĩ thờ ơ cười một tiếng. “Không thành vấn đề, tam trụ hương cũng đủ chứ?” “Đủ rồi, đủ rồi!” Lữ Tiểu Mật cười duyên nói, “Xin mời Lãnh trang chủ đi vào suy nghĩ thật kỹ một chút đi! Có lẽ người nhà của người có thể cho người một chút ý kiến, để cho người đưa ra quyết

định chính xác. Về phần Tiêu đại hiệp, chúng ta ở nơi này mà tâm sự đi! Nghe nói người năm ngoái ở Hồ Khâu.”Lãnh Thương Hùng cùng thê tử và các con nhìn nhau cười khổ. Suy tính? ! Đây chẳng qua là kéo dài thời gian tuyên chiến. Lãnh Thương Hùng chán nản xoay người hướng nhà lớn đi tới, người nhà thõ dãi đi theo ở phía sau. Về phần Thủy Tâm? Bởi vì Mập Mập vẫn kêu lạnh, cho nên nàng đi trước, đồng thời trong lòng cũng âm thầm lo lắng nghi ngờ không dứt. Mặc dù ngựa nàng cưỡi chính là loại tốt nhất được ví như bạch vân của Triển Ngạo Trúc nhưng là, lấy khinh công như sương như khói của hần để đuổi theo những đây là mười lăm dặm lộ trình, sợ rằng chậm trễ không thể đến kịp? Hần sẽ không đến đi? Hãy tìm không ra đường? Hần không phải là. Nghĩ tại thời khắc cuối cùng mới hiện thân đi? Ta van người! Đây cũng không phải là diễn trò, còn bị ép mới bằng lòng xuất hiện? Cuồng thư sinh chết tiệt? Hần rốt cuộc muốn thế nào? ! Thủy Tâm đột nhiên đứng ở đại sảnh á khẩu, làm mọi người ở phía sau nàng kinh ngạc, nàng càng thêm khẩn trương hề hề ngăn cản bọn họ tiếp tục đi tới. “Chờ một chút, cha, nhớ kỹ, chờ một chút mọi người ngàn vạn lần đừng nói bất cứ cái gì, hết thấy đều giao cho con là được, nhớ đó! Mọi người bất luận kẻ nào cũng không được nói, một chữ cũng không được nói!” Nàng nhanh chóng phân phó, sau đó lại chuyển sang Mập Mập trong ngực. “Tiểu tổ tông, ngàn vạn lần nhờ cậy, lần này cùng nương hợp tác một chút, sau khi chuyện thành công, nương nhất định sẽ mua thật nhiều mứt quả ngon cùng đồ chơi cho người, người.” “Mua thùng thùng!” Mập Mập mở một đôi mắt to dị thường thông minh nhìn chằm chằm trong phòng. Tiểu tử này, sẽ thừa cơ bắt chết! “Hảo, thùng thùng liền thùng thùng, ” Thủy Tâm nhẩm nài nói. “Nhưng là, người nhất định phải cùng nương hợp tác, nương bảo người rơi nước mắt, cho dù không có, người cũng phải nặn ra hai giọt cho ta, đã hiểu chưa?” Mập Mập bỗng đứng suy sụp hạ mặt, hai mắt đáng thương kiêu trong phòng. “Đi. Không phải là bây giờ, người trước thu lại khuôn mặt đau khổ đó cho ta!” Thủy Tâm thấp giọng trách mắng. “Trước thật cao hứng đi vào hò hét cha người. Chờ nương bảo, người lại bày ra, hiểu chưa?” Mập Mập cười hì hì gật đầu một cái, Thủy Tâm hít một hơi, âm thầm trấn định tâm tình của mình. Trước khi mở cửa, nàng vẫn không quên quay đầu lại phân phó lần nữa. “Nhớ, ngàn vạn lần không thể lên tiếng!” Mọi người lòng tràn đầy nghi hoặc, đang tiến vào đại sảnh sau đó liền thoáng hiểu. Chỉ thấy giữa đại sảnh, một bạch thư sinh đứng chấp tay, bóng lưng anh tuấn cao to lộ ra một cổ tạo nhả phiêu dật cùng khí thế cuồng ngạo làm người ta khó hiểu. Mọi người sau khi tiến vào, chia làm hai bên trái phải, mặc dù không biết người thư sinh kia là dưới tình huống toàn bộ trang đều canh giữ nghiêm ngặt không có chút tiếng động mà tiến vào. Càng không biết trong hồ lô của Thủy Tâm là thuốc gì đây, nhưng bọn họ vẫn theo yêu cầu của Thủy Tâm, không nói tiếng nào, chẳng qua là yên lặng xem Thủy Tâm rốt cuộc là diễn trò gì. Khi bọn họ hần chuyên chú đưa mắt nhìn, chỉ thấy Thủy Tâm rụt rề đi tới trước mặt thư sinh, bọn họ có thể rõ ràng thấy mặt của Thủy Tâm, vẻ mặt cảnh giác cùng khẩn trương. Thủy Tâm nhỏ nhẹ nói. “Ách. Lão gia, tướng công, phu quân, chàng tới rồi!” Mập Mập cũng phối hợp làm nũng kêu một tiếng, “Phụ thân.” Triển Ngạo Trúc một cử động cũng không có. Thủy Tâm khẩn trương cười cười. “Ách! Cái này. Ách. Ta biết chàng rất tức giận, nhưng là chàng. Ách. Cũng phải nghĩ cho ta! Ta cuối cùng không thể. Ách. nhìn người Lãnh gia trang chịu khổ mà không quan tâm đi? Hơn nữa. Ách. Hơn nữa phụ thân hiện tại cũng không giận ta! Có đúng hay không, tiểu tử?” Mập Mập tay nhỏ bé duỗi một cái, chỉ vào Lãnh Thương Hùng, thật vui vẻ cười nói: “Phụ thân, ông ngoại có râu râu, ông ngoại có râu.” “Xem đi! Mập Mập cũng rất thích ông ngoại đấy!” Thủy Tâm lúc này mới buông lỏng rất nhiều. “Mập Mập cũng không hi vọng ông ngoại gặp chuyện không may, có đúng hay không? Cho nên, tướng công, phu quân, ít nhất chiều con giúp một tay đi!” Mọi chuyện tựa hồ cũng tiến hành vô cùng thuận lợi, nhưng là đang lúc này, Mập Mập phối hợp sai lầm, hai tay hần duỗi một cái, trong miệng lớn tiếng thì thầm : “Phụ thân, ôm ôm, phụ thân, ôm!” Thủy Tâm theo bản năng phản ứng, lập tức lui về phía sau, trong miệng đồng thời kêu. Đáng chết, “Tiểu quý, vẫn chưa tới lúc!” Nàng nói xong, liền hướng Triển Ngạo Trúc nhìn, cơ hồ trong nháy mắt, nàng sợ hãi lập tức lui xa về phía sau, cho đến khi cái ghế ngăn trở nàng. “Không, đừng nóng giận, đừng nóng giận, không phải là không để cho chàng ôm, ta chỉ phải. Chỉ là sợ chàng ôm Mập Mập liền rời đi, vậy ta. Ta làm sao bây giờ?” “Mọi người mặc dù không nhìn thấy mặt hần nhưng trong nháy mắt thấy được từ người thư sinh tản mát ra lãnh khốc, bọn họ có thể tưởng tượng sắc mặt của hần nhất định rất khó coi. “Tướng công, đừng nóng giận, xin đừng tức giận a.” Thủy Tâm lo sợ không yên mảnh liệt cắn môi, chỉ kém là sẽ cắn ra máu. Cho đến khi Mập Mập kéo lỗ tai của nàng, nàng mới “A!” Một tiếng, bặt rợn gợn Mập Mập trong tay lên. “Phu quân, đừng nóng giận, chàng sẽ hù nhĩ tử!” Mắt bò mới lo làm chuông, cũng kịp lúc, Mập Mập lập tức phối hợp, gương mặt suy sụp, vành mắt đỏ lên, trong miệng còn sợ hãi lâu lâu: “Phụ thân, Mập Mập hơi sợ. Mập Mập hơi sợ!” Lãnh lòng nghiêm nghị lập tức biến mất, Thủy Tâm cuối cùng cũng phun ra cái khẩu khí nén chặt ở ngực. Nhưng toàn thân cũng thiếu chút nữa bị hù dọa co quắp rồi! Thủy Tâm không

ngừng hít sâu, đồng thời cũng rình coi sắc mặt Triển Ngạo Trúc, nàng nhả mày, suy tính sau một hồi khá lâu, mới dè dặt mở miệng: “Lão gia, chàng thật không muốn giúp một tay sao?” Triển Ngạo Trúc không có trả lời. Thủy Tâm thở dài một hơi: “Kia. Như vậy không tốt? Ta đem Mập Mập cho chàng ôm, vậy còn chàng. Liền đem. Ách. Cây quạt. Ách. Cho ta mượn dùng một chút có được không?” Đương nhiên vẫn là không có bất kỳ kỳ tích xuất hiện, nhưng là Thủy Tâm tự có ứng phó: “Ách. Tướng công, chàng không nói lời nào, ta liền coi như chàng đồng ý a!” Triển Ngạo Trúc như cũ giữ vững yên lặng, mọi người cũng kỳ quái nhìn nàng: “Được, Mập Mập. Để cho phụ thân ôm a!” Nàng đem nhi tử thả vào trong khuỷu tay Triển Ngạo Trúc: “Còn có, nhớ đem cây quạt của phụ thân đưa cho nương đó!” Mập Mập một tay ôm hôn cổ cha, nghi hoặc nhìn mẫu thân: “Cây quạt?” Thủy Tâm lại thăm than một tiếng: “Lắc lắc, phụ thân lắc lắc!” Mập Mập “A!” một tiếng, liền cúi người ở trong ngực Triển Ngạo Trúc mà tìm kiếm. Trong chốc lát, cây quạt tuyết trắng liền trong tay nhỏ của Mập Mập. Thủy Tâm không dám nhìn sắc mặt Triển Ngạo Trúc. Một tay cầm quạt liền hướng Lãnh Thương Hùng bên kia quơ quơ chạy tới: “Cha. Không sao, cha, Lãnh gia trang không có việc gì nữa!” “Con đang nói gì nha?” Chỉ thấy Thủy Tâm một bước cũng không ngừng, một đường thẳng hướng bên ngoài chạy đi: “Đi theo con. Cha. Con chỉ phải nói mấy câu là có thể giải quyết chuyện này!” Mọi người cảm thấy hoài nghi, nhưng là chỉ có thể đi theo nàng. Một nhóm người vội vã hướng tiền viện, ở trước mặt “cường đạo” dừng lại. Lữ Tiểu Mật kinh ngạc nhìn bọn họ đang thở hổn hển: “Thời gian còn chưa hết. Các người đã suy nghĩ kỹ sao?” Lãnh Thương Hùng không lên tiếng, chẳng qua là nhìn Thủy Tâm. Thủy Tâm phát phát cây quạt: “Không cần suy nghĩ. Chúng ta đã đem tàng bảo đồ giao cho chủ nhân của cây quạt này.” Đám người Lãnh Thương Hùng kinh ngạc trợn to mắt. Lữ Tiểu Mật chẳng qua là cười lạnh một tiếng: “Người ở đây nói đùa sao? Chúng ta một đám người yêu cầu các người, các người chết cũng không chịu cho. Vào lúc này tùy tiện giao cho người khác, nói lời này ra ngoài, cho dù ai cũng không thể tin!” Thủy Tâm tự tin hất cằm lên: “Nhưng là điều này rất quan trọng. Đừng bảo là chúng ta, ngay cả các người cũng không dám không cho!” Lữ Tiểu Mật cùng Tiêu Công Vĩ nhìn chăm chú một cái, đồng thời cười lên: “Được rồi! Vậy như người đã nói, tàng bảo đồ rốt cuộc là bị một người quan trọng lấy đi rồi!” Thủy Tâm thần bí cười một tiếng, sau đó chỉ kéo ra cây quạt giờ cao, đem bốn chữ nhắm ngay đám người kia: “Đây! Thấy rõ ràng không? Chính là người này a!” Mà người Lãnh gia lại chỉ có thể thấy lục trúc cao nhô trên mặt quạt, còn có đám người đối diện đột nhiên sắc mặt biến đổi nhanh chóng. Thành thật mà nói, bọn họ có thể nói là thống khổ cực kỳ, cái loại thống khổ này không thể nói rõ, cái loại nghi ngờ khó chịu không giải thích được! Thì ra là vẻ mặt ung dung tự tin không còn sót lại chút gì, sắc mặt Lữ Tiểu Mật tái nhợt, hiện đầy sợ hãi, nàng tay run run chỉ hướng cây quạt: “Hắn. Hắn vậy. Tới!” Thủy Tâm không lo lắng cười cười: “Tới rồi!” Lữ Tiểu Mật run rẩy quay ngược lại hai bước, bị dọa sợ đến nỗi không cách nào lên tiếng. Thủy Tâm chỉ thu hồi cây quạt: “Hiện tại các người có thể rời đi đi!” Từ sau khi thấy được bốn chữ kia, sắc mặt Tiêu Công Vĩ biến đổi liên tục, nhưng không cách nào hoàn toàn hết hi vọng, hắn âm trầm nói: “Hắn vẫn còn ở nơi này!” Thủy Tâm dùng ngón tay cái lui về phía sau nói: “Vấn nhay!” Tiêu Công Vĩ không tự chủ được lui hai bước, nhưng rất nhanh lại ổn định: “Là hắn đem cây quạt cho các người mượn?” “Đúng a!” Thủy Tâm đắc ý nói: “Tiêu Công Vĩ hí húp mắt!” Hắn làm sao có thể đem vũ khí bên mình cho người mượn? Thủy Tâm há miệng, ngay sau đó khép lại, sau đó cẩn thận dùng từ: “Chúng ta có chút. Ách. Giao tình.” “Nói là vợ chồng, đại khái không ai tin đi? Đối lại là nàng, nàng cũng không thể tin.” Tiêu Công Vĩ đột nhiên cười, “Người rốt cục lộ ra chân tướng rồi, hắn tuyệt đối không thể cùng bất luận kẻ nào có giao tình, cũng không thể thay bất luận kẻ nào ra mặt.” Hắn giận tái mặt hừ lạnh: “Cây quạt này là người làm giả đi?” Thủy Tâm lo lắng há to mồm, mà Lữ Tiểu Mật cũng bừng tỉnh hiểu ra nói: “Nguyên lai là dọa người!” “Hừ! Chút tài mọn.” Tiêu Công Vĩ cười lạnh một tiếng: “Có điều, diễn coi như không tệ, mới đầu thật đúng là đủ dọa người!” “Người. Các người.” Thủy Tâm không biết nên khóc hay cười không biết nên nói cái gì cho phải: “Ta không phải là dọa người, phải. Là thật! Hắn thật vẫn còn ở đây!” “Phải không?” Tiêu Công Vĩ lắc đầu một cái: “Nếu như các người thật có giao tình đến nỗi hắn nguyện ý đem vũ khí tùy thân giao cho người, vậy cũng nên nhiệt tình thỉnh hắn ra ngoài thông báo một chút chứ?” Thủy Tâm khổ não thở dài một tiếng: “Nếu là hắn chịu ra ngoài, ta đã sớm thỉnh hắn đi ra, làm gì phải mượn quạt a?” Tiêu Công Vĩ mới vừa cười lạnh một, trong hán tử hắc đạo đứng yên hồi lâu có hai người cũng ha ha cười đứng ra. Lãnh Thương Hùng rất nhanh liền nhận ra người mặc lam bào là trang chủ Tùng Triệu Anh của Xuyên Cảnh Bách Nhân trang, người áo xám còn lại là Lý Tử Kỳ trợ giúp bang chủ Tương Cảnh Khôi: “Cô nương, đừng đóng kịch nữa, ” Tùng Triệu Anh giễu cợt nói: “Cũng lòi đuôi rồi, người vẫn là ngoan ngoan đem tàng bảo đồ giao ra đây đi! ” “Ta không phải là.” “Vẫn là không phải, ” Lý Tử Kỳ nghênh ngang khoát khoát tay: “Nếu như người kia thật ở Lãnh gia trang, thỉnh hắn ra ngoài chúng ta cũng rõ ràng. Nếu hắn không ra, theo ta đến đây đi!” Thủy Tâm còn chưa tiếp

thu lời nói liền thấy Lý Tử Kỳ đột nhiên ngửa đầu hô to, "Cuồng thư sinh! Ra ngoài! Người khác sợ người, ta Lý Tử Kỳ cũng sẽ không bị người hù dọa! Người đi ra cho ta! Có nghe hay không? Cuồng thư sinh Triển Ngạo Trúc! Ra ngoài! Tùng Triệu Anh nháy mắt mấy cái, cũng không nhin được rống to theo: "Không dám ra nghĩa là không phải người! Cuồng thư sinh, hoặc là, Người căn bản là đồ giả mạo! Đúng không? Người là giả, cho nên mới không dám ra, đúng không? Nghe được tiếng thét của Lý Tử Kỳ cùng Tùng Triệu Anh, Lãnh Thương Hùng cùng người nhà mới biết vị thư sinh kia là người nào, cũng mới hiểu vì sao chỉ một bóng lưng liền có khí thế nhiếp người, hiểu rõ hơn Thủy Tâm tại sao lại cảnh giác sợ hãi như vậy. Mà cảm giác của bọn hắn trừ khiếp sợ cùng không dám tin ra, một loại từ sâu trong đáy lòng khuếch tán ra tới lạnh lẽo, trong phút chốc bao phủ ở toàn thân, mồ hôi lạnh cũng ướt áo trong, lại không tự chủ nổi lên từng trận run rẩy."Không được hét nữa! Thủy Tâm kinh hoảng kêu lên, "Các người sẽ chọc giận hắn? Không được hét, hắn sẽ giết các người, thật sẽ giết các người! Không được thét nữa nha! Nhưng là, tựa hồ không có ai chịu tin tưởng nàng, Lữ Tiểu Mật vẫn che miệng cười duyên, Tiêu Công Vĩ thì hai cánh tay vòng ngực chỉ đang nhìn náo nhiệt, những người khác có người hô hào cổ vũ, có người là buồn cười lắc đầu một cái."Cuồng thư sinh, ra ngoài! Đồ giả mạo, ra ngoài. "Ra ngoài a! Cuồng thư sinh, tới làm thịt Triệu Anh bọn ta a! Ra ngoài a. " Hai bên giằng co lẫn nhau, vừa là ngạc nhiên nghi ngờ, vừa là thoải mái cười đùa. Thủy Tâm mặc dù lòng tràn đầy lo âu nhưng vẫn không ngăn được. Cuối cùng, đại đệ tử ở bạch đạo Trung Thiên Sơn phái nói vọng, tựa hồ là nhìn không được dựa vào hướng nàng nói nhỏ: "Cô nương, rất xin lỗi bọn họ vô lễ như thế, nhưng ta nghĩ người tốt nhất."Nhất mạt khói trắng phút chốc chợt loé. Phần lớn mọi người không có chú ý tới. Mà chú ý tới người đang nghi ngờ. Theo hai tiếng kêu thảm là thân thể bất ngờ bay trên không trung, bay vút qua sân, rơi xuống bên kệ treo đao kiếm. Mà hai người kia rơi xuống, một tư thế nằm quái dị không thể đoán, Tùng Triệu Anh cùng Lý Tử Kỳ chắc chắn không còn sống! Bỗng nhiên, tất cả mọi người đều yên lặng lại rồi, chìm trong không khí ngột ngạt. Không người nào cử động, trừ. Thủy Tâm chậm rãi đi về phía mà mọi người nhìn chằm chằm có bạch sắc thân ảnh giống như xuất hiện trong sương mù— Triển Ngạo Trúc. Nàng từ trong tay hắn nhận lấy Mập Mập vui vẻ cười to, trong miệng vẫn là không chịu yên lặng lắm bầm hai câu. "Cũng biết sẽ biến thành như vậy! Tốt lắm, tiểu tử, cha ngươi lại bận rộn, để cho nương ôm đi!" Mà Mập Mập bị cưỡng bách dọn nhà, vẫn duỗi dài tay kéo ông tay áo của Triển Ngạo Trúc không chịu rời đi, trong miệng còn la hét, "Phi phi, phụ thân, phi phi!" Thủy Tâm bất mãn nghiêng mắt nhìn Triển Ngạo Trúc một cái. Ngay sau đó bung từng ngón tay Mập Mập đang nắm tay áo Triển Ngạo Trúc, đồng thời trong miệng lại lầm bầm thì thầm oán trách. "Thật thiên vị, luôn ôm tiểu tử này bay, cũng chưa từng ôm ta bay. Hừ! Biết trong lòng ngươi chỉ có tiểu tử này, ta bắt quá là người phụ việc có cũng được mà không có cũng không sao cả!" Nàng lầm bầm nhớ tới, xoay người rời đi hai bước. Chợt quay lại đem cây quạt đưa cho hắn. "Đó! Trả lại người!" "Phi phi, phụ thân, phi phi, phi phi." "Câm miệng! Tiểu tử, ngươi là cố ý gọi để cho ta ghen tỵ phải không? Cẩn thận ta đánh cái mông ngươi đó! Thật là không biết sống chết!" Thủy Tâm ôm Mập Mập đang liên tục rướn người về phía trước, đi tới bên cạnh Lãnh Thương Hùng. Lãnh Thương Hùng nuốt nước miếng một cái sau đó mới chuyển sang Thủy Tâm lấp bắp hỏi, "Thủy. Thủy Tâm, hắn. Ách. Hắn thật là... hắn thật là." "Cuồng thư sinh Triển Ngạo Trúc." Thủy Tâm miễn cưỡng nói, tiếp theo cau mày dè dặt Mập Mập giống như viên đậu nảy. "Tiểu tử, chớ nhảy nữa! Nhảy nữa liền đánh cái mông đó!" Lãnh Thương Hùng do dự một chút, ngay sau đó ngập ngừng nói: "Ta. Ta tới ôm đi!" Hắn cơ hồ ngay cả lời nói cũng còn chưa nói xong, Mập Mập liền bị ném tới trong ngực ông ngoại rồi, Thủy Tâm mừng rỡ ở một bên xem cuộc vui. Lãnh Thương Hùng để Mập Mập lôi kéo râu của hắn chơi, lại cẩn thận hướng Thủy Tâm hỏi: "Thủy Tâm, con biết hắn. Tính toán như thế nào sao?" "Giết người a!" Thủy Tâm nhàn nhạt trả lời. Lãnh Thương Hùng cũng hút một hơi khí, "Toàn bộ. Toàn bộ sao?" Thủy Tâm nhún nhún vai. "Đại khái đi!" Lãnh Thương Hùng nhất thời cảm thấy cả người thối lạnh, lấp bắp nói, "Này. Không tốt lắm đâu? Thủy Tâm, bọn họ có chút. Cũng không phải là ác nhân gì, chỉ là bị tham lam che mất lý trí mà thôi, tội không đáng chết a! Cho nên ta muốn. Thủy Tâm, con có thể khuyên hắn một chút." "Khuyên hắn?" Thủy Tâm buồn cười liếc Lãnh Thương Hùng một cái. "Con mới không dám! Lúc hắn giận, con cũng rất sợ! Con mới không muốn làm!" Triển Ngạo Trúc từ lúc xuất hiện vẫn không có lên tiếng. Nhưng là do trên người hắn tản mát ra khí tức thô bạo tàn khốc lại có tăng chứ không có giảm, mắt thấy sẽ phải bay lên tới điểm cao nhất. Lãnh Thương Hùng chăm chú nhìn Triển Ngạo Trúc một cái, liền vô cùng khẩn trương nói nhỏ: "Thủy Tâm, con vẫn là thử một chút xem sao, ta không thể đứng nhìn." "Cha a!" Thủy Tâm không nhin được kêu một tiếng. "Tốt nhất khuyên người đang ở trong ngực của cha, làm gì cũng tốt, cha không tìm hắn, tìm con làm gì nhà!" "Hắn?" Lãnh Thương Hùng áy náy cúi đầu nhìn chằm chằm ngoài tôn trong ngực, hắn đang vui vẻ quơ múa chòm râu trong tay. "Mập Mập?" "Cha hắn là

hiểu rõ, chỉ cần là nó muốn, phụ thân nó sẽ cho, hoặc là khi nó sợ, phụ thân nó cũng sẽ không để cho nó gặp phải, tựa như. . . .” Thủy Tâm nháy mắt mấy cái: “Mới vừa ở trong đại sảnh vậy, cha hiểu không?”. Lãnh Thương Hùng lẳng ngốc chốc lát, rồi sau đó bình tĩnh hiểu ra “A!” một tiếng. Thủy Tâm thú vị cười cười, “Đã hiểu đi? Dù sao đến lúc đó cha nhìn xem tình hình có thể ứng phó được sao!” Nàng dùng xuống Mập Mập chỉ chỉ: “Đừng xem thường tiểu tử này mới hơn hai tuổi. Hắn nhưng rất tinh ranh đấy! Chỉ cần cha có lợi cho hắn, bảo đảm hắn và cha hợp tác vô cùng khăng khít.” Lãnh Thương Hùng cười gật đầu một cái: “Ta hiểu.” “Vậy thì xem cuộc vui đi!” Mà ở bên kia sân khấu, Triển Ngạo Trúc mới xuất hiện không bao lâu, đại biểu kia liền muốn lên trốn, người đầu tiên cất bước là cái cây gậy trúc cao gầy. Nhưng ngay khi hắn mới vừa phi thân cách mặt đất trong nháy mắt, liền lại ngay sau đó tê liệt ngã xuống trên mặt đất, ngay cả hừ cũng không kịp hừ một tiếng, “cây gậy trúc” liền bị cắt thành hai khúc. Những người còn lại bị dọa sợ đến mất hồn, hai chân xụi lơ, mà khí thế tà ác lãnh khốc vẫn tiếp tục lên cao. Giờ phút này, đừng bảo là chạy sợ rằng ngay cả đứng cũng không vững nữa! Cuối cùng chỉ còn lại ba người Tiêu Công Vĩ, Lữ Tiểu Mật cùng hắc đạo Miêu Cương là đại hào Quỷ đạo Bối Dịch vẫn trấn định. Bọn họ nháy mắt lẫn nhau, tiếp theo, ở ánh mắt của nhau ra hiệu. Lữ Tiểu Mật chần chờ bước đi thông thả hướng phía trước: “Ách! Triển đại hiệp, này. Đây chỉ là gặp mặt, chúng ta cũng không phải là cố ý quấy rầy người, nếu.” Nàng hướng Tiêu Công Vĩ cùng Bối Dịch ngồi chồm hổm xuống: “Tàng bảo đồ đã giao cho Triển đại hiệp rồi, như vậy chúng ta cũng không hảo tiếp tục quấy rầy.” “Muốn đi?” Thanh âm Triển Ngạo Trúc như hàn băng nói: “Ta có nói qua các người có thể đi sao?” Nghe vậy, sắc mặt Lữ Tiểu Mật xanh lại, thanh âm khê run nói, “Triển. Triển đại hiệp, ta. . . chúng ta cũng. . . không có làm. . . làm ra cái gì. đắc tội người. . .” “Các người quá ồn.” “Àm ỉ? Bọn họ quá ồn? Lữ Tiểu Mật sợ sệt cùng hai người kia liếc một cái, miễn cưỡng nặn ra một vấn đề mà nàng căn bản không muốn hỏi: “Vậy. Triển đại. hiệp muốn. muốn thế nào.?” Triển Ngạo Trúc từ từ nheo lại cặp mắt: “Chết!” “Nhưng. Nhưng là ta. chúng ta không có.” “Không cần nói nữa!” Tiêu Công Vĩ đột nhiên hét lớn: “Hắn sẽ không bỏ qua chúng ta, mặc dù người trên giang hồ đều nói hắn rất lợi hại, cũng không nhất định địch nổi chúng ta liên thủ đi? Lữ cô nương, mọi người cùng nhau tiến lên, ta không tin hắn thật có bản lãnh phi thường có thể đem chúng ta cùng nhau quật ngã!” “Không tệ, Lữ cô nương, ” Bối Dịch cũng phụ họa, “Chúng ta mười mấy người này, cũng đều không phải là nhân vật bình thường, coi như hắn có ba đầu sáu tay, cũng không nhất định địch nổi toàn bộ người ở đây. Đừng quên, người cùng Tiêu huynh đều là một trong bảy đại cao thủ, mà ta tự nhận cũng không kém các người quá nhiều, chỉ là ba người chúng ta, hắn cũng không ứng phó được rồi, huống chi.” Hắn quay về phía sau nhìn một chút, “Những người đó thân thủ cũng không coi là yếu a! Chỉ cần mọi người liên thủ, cần gì phải sợ hắn?” “Nhưng.” Tiêu Công Vĩ không có để ý tới nàng nữa, quay về phía sau kêu gọi những người đang kinh hồn bạt vía: “Các vị, Cuồng thư sinh từ trước đến giờ lòng dạ độc ác, cùng hắn cầu xin tha thứ là vô dụng, muốn sống thì mọi người cùng nhau tiến lên đi!” Chữ cuối cùng vẫn còn đang vang ở không trung, Địa ma Tiêu Công Vĩ nổi danh vũ khí Thiết trảo ma trong nháy mắt tấn công trước mặt Triển Ngạo Trúc, mà lần lượt là, Quỷ đạo của Bối Dịch cũng vượt qua eo quét tới. Không có ai biết Triển Ngạo Trúc là né tránh thế nào, chỉ là một cái nháy mắt, hắn đã đứng ở phía sau Tiêu Công Vĩ. Tiêu Công Vĩ hoảng hốt, lập tức thu lại Thiết trảo ma hộ thân, cùng thời khắc đó, những người khác vì bảo vệ tính mạng, cũng toàn bộ tiến lên. Lãnh Thương Hùng cùng người nhà trợn mắt há mồm nhìn bóng người tung bay, không dám tin nhìn chằm chằm chín cao thủ vây kín. Bạch sắc thân ảnh vẫn tiêu sái tĩnh nhẹ lướt, nhanh chóng bật lên. Lãnh Thương Hùng thậm chí chú ý tới Triển Ngạo Trúc từ đầu đến cuối vẫn là chấp tay ở phía sau. Chín cao thủ ở càng đánh càng kinh ngạc, càng ra tay tàn nhẫn càng gia tăng tốc độ. Dĩ nhiên, Triển Ngạo Trúc động tác cũng càng nhanh. Vì vậy người xem cuộc chiến thoạt nhìn thấy giống như một đạo sương mù màu trắng nhàn nhạt ở giữa chín người trôi nổi, hình ảnh như có như không làm cho người ta kinh ngạc, thậm chí không nhìn được muốn xoa xoa mắt để chứng minh thật sự là mình đang nhìn thấy. Đang chém giết, Bối Dịch vừa mới xuất ra một đao đẹp mắt bỗng nhiên hoảng sợ kinh hãi thấy một bàn tay như ngọc thon dài, lại lướt qua ngọn đao nặng nề, hơn nữa dễ dàng ấn ở ngực của hắn. Hắn còn không kịp phản ứng liền phát giác toàn thân khí lực hoàn toàn biến mất, thậm chí ngay cả sức lực để đứng thẳng cũng không có, lão đảo một cái sau đó liền ngã xuống. Bối Dịch là người thứ nhất, kế tiếp cơ hồ là mỗi lần hít thở thì có một hoặc vài người ngã xuống hoặc bay ngược ra, mà chỉ cần là rời đi vòng chiến đều là lấy thân phận là “thi thể” rời đi. Chỉ bất quá trong chốc lát, trong vòng vây còn dư lại Triển Ngạo Trúc cùng bốn người. Lãnh Thương Hùng hoàn toàn giật mình ngây ngẩn cả người, lúc này mới hồi thần cúi đầu đối với Mập Mập nói nhỏ. Vì vậy, đang lúc có người sắp hi sinh bỏ mạng thì có tiếng nói “Phụ thân, Mập Mập hơi sợ, Mập Mập hơi sợ, phụ thân. Mập Mập hơi sợ!” Sương trắng chợt biến mất, ba người lão đảo quay ngược lại. Lữ Tiểu Mật là người liệt trên

mặt đất. Lãnh Thương Hùng lập tức đem Mập Mập giao cho Thủy Tâm, lúc sau nàng hơi giật mình ôm đi cho Triển Ngạo Trúc; mà Triển Ngạo Trúc mới vừa đoạt đi năm mạng người toàn thân như cũ trắng nõn như tuyết, không có chút vết máu nào, ngay cả bụi bặm cũng không có dính vào. Hắn như không có việc gì ôm nhi tử, giống như hắn mới vừa giết chẳng qua là mấy con kiến. Mà Mập Mập vừa về tới trong ngực phụ thân, liền bắt đầu sôi nổi kêu: “Phi phi, phụ thân.” Phi phi? Mà hắn, quả nhiên bay. Không, là biến mất! Tựa như ảo ảnh hư vô mờ mịt, ở trong chớp mắt liền biến mất! Gió lạnh giống như đang nhẹ nhàng khóc sụt sùi, vì ở tiền viện trong sân của Lãnh gia trang những thi thể kia vĩnh viễn không cách nào nhìn thấy mặt trời, cũng làm nhân gian từ xưa tới nay hỗn loạn! Triển Ngạo Trúc cũng không có ôm Mập Mập đi ngay, bởi vì “Mập Mập thích nơi này”. Nhưng là, Thủy Tâm cũng hiểu Triển Ngạo Trúc không thích nhiều người, cho nên nàng không dám ở lại Lãnh gia trang quá lâu, chỉ cần có thể cùng người nhà họp gặp hàn huyên một chút, vui đùa một chút, ôn lại dĩ vãng thân tình là tốt. Vậy mà, bất quá mười ngày, nàng liền thấy trong đáy mắt Triển Ngạo Trúc nhìn thấy không vui, vì vậy, nàng hiểu nên là lúc rời đi. Đại ca Thủy Tâm là Lãnh Anh Kiệt đưa bọn họ ra trang, trước khi chia tay, hắn đem nàng kéo lại, giao cho nàng một cái bao bố nhỏ nhỏ. “Bên trong là tàng bảo đồ.” Thủy Tâm cả kinh. “Đại ca, này.” “Là cha gọi ta giao cho hai người.” Lãnh Anh Kiệt nói: “Cha nói, để ở chỗ hai người so với để ở Lãnh gia trang an toàn hơn. Chỉ cần không rơi vào tay ác nhân, người nào cầm đi cũng không quan hệ, coi như là lễ vật cho Mập Mập.” “Nhưng là.” Lãnh Anh Kiệt cười cười. “Vậy muội nghĩ lại mà xem, tàng bảo đồ sẽ mang phiền toái cho Lãnh gia trang cho nên chúng ta nhất định đem nó đưa ra ngoài. Nếu tặng cho hai người, chẳng những an toàn, hơn nữa lấy hắn.” Hắn liếc Triển Ngạo Trúc một cái, “Lấy trình độ võ công của hắn hiện nay, cũng nên giữ nó, mặc dù hắn thoát nhìn tựa hồ rất khó, nhưng là cha tin tưởng, có muội cùng Mập Mập ở bên mới có thể để cho hắn thu lại về lạnh lùng một chút.” Thủy Tâm quyết iệng, hừ lạnh một tiếng. “Muội nào có ích lợi gì? Trong lòng hắn chỉ có Mập Mập, nào có lão bà muội đây tồn tại? Nói không chừng ngày nào đó muội không có ở đây. Hắn cũng sẽ không chú ý tới đây!” “Ăn dấm của con trai muội à?” Lãnh Anh Kiệt chuyển lời: “Tranh giành cưng chiều này tựa hồ không tốt lắm!” “Tranh giành?” Thủy Tâm ủ rũ chê cười một tiếng, “Tranh thế nào a? Trong mắt của hắn căn bản không có muội! Gọi hắn dạy muội một chút xiu võ công cũng không chịu, bình thường cũng không chịu cùng ta tán gẫu đôi câu, huynh tin tưởng sao? Đến bây giờ, hắn ngay cả tên muội cũng chưa gọi lần nào!” Nàng bắt đầu thở dài. “Có lúc Mập Mập không ngoan, muội cuối cùng phải dạy dỗ một chút! Nhưng hắn liền lập tức sẽ làm mưa đá với ta, bình thường mặt không chút thay đổi giống như đeo mặt nạ, mắt húng lại lập tức trở mặt, tựa như lần này, nếu như không phải là vì Mập Mập, muội đoán hắn đại khái cũng sẽ đem muội làm thịt!” Lãnh Anh Kiệt vỗ vỗ vai của nàng. “Giữa phu thê, vốn là nên thích ứng, quen nhằn nại một chút.” Thủy Tâm tròn mắt một cái không lên tiếng. Lãnh Anh Kiệt cười lắc đầu một cái. “Chớ mất hứng, muội không phải nói hắn đều không dạy võ công uội sao? Đó! Bên trong có hai bản tâm pháp võ công, muội trước đem nó học, sau đó lập tức tiêu hủy, về sau nghĩ lại chỗ nào không hiểu để cho hắn giúp muội.” Thủy Tâm vui mừng đoạt lấy bao bố. “Này. Đây là.” “Cha nói là đưa uội làm của hồi môn a! Hắn biết châu báu đồ trang sức đeo tay muội không thích, chỉ thích cái này, cho nên liền quẳng uội!” “Thật tốt quá!” Thủy Tâm hoan hô. “Giúp muội cảm ơn cha a! Đại ca.” “Tốt lắm, muội mau đi đi!” Lãnh Anh Kiệt nhìn Triển Ngạo Trúc bên kia. “Muội phụ giống như không nhận được.” “Ách! Muội đi đây.” “Đường xá không xa, nhớ lúc nào rảnh rồi về nhà một chút a!” “Biết, đại ca.” Trên nửa đường về, thừa dịp nghỉ ngơi ăn uống, Thủy Tâm lập tức mở túi vải ra, đem một mảnh vải cũ nát đưa cho Triển Ngạo Trúc. “Kia! Đây là cha cho Mập Mập, đặt ở chỗ ta không an toàn, vẫn là cho chàng cầm thì tốt hơn.” Thủy Tâm phỏng đoán, hắn có thể sẽ không để ý loại vật này, nhưng là như thế nào cũng không nghĩ đến hắn sẽ không thèm để ý đến loại tình trạng này. Hắn cư nhiên liếc mắt nhìn sau đó liền xé nát nó! Thủy Tâm há hốc mồm cứng lưỡi thật lâu, mới chột kêu. “Chàng. Làm sao chàng có thể như vậy? Đó. Đó là cha cho Mập Mập?” Triển Ngạo Trúc nhàn nhạt liếc nàng một cái. “Không dùng được.” “Hả? Không dùng được?” Thủy Tâm giật mình lảng ngốc nói: “Cái gì không dùng được? Tàng bảo đồ vô dụng sao? Tại sao không dùng được? Làm sao chàng biết không dùng được? Chàng lại không có đi.” “Chưa từng có người nào vượt qua võ công của ta.” Hắn đột nhiên không đầu không đuôi nói. Thủy Tâm nhăn mày, sau đó giương mắt đi lên nhìn hồi lâu, lại cúi đầu xuống, méo miệng dùng sức suy nghĩ thật lâu, nhưng là không nghĩ ra được ý tứ cùng dụng ý của những lời này, cho nên. “Không hiểu.” Nàng rất dứt khoát nói. Mập Mập đã nằm trong ngực Triển Ngạo Trúc ngủ thiếp đi, hắn cùng Thủy Tâm ngồi nghỉ ngơi, đầu lui về phía sau tựa vào trên cây khô, nhắm mắt lại. “Nàng cho rằng ta võ công của ta là từ đâu học được?” Hắn ám hiệu nói. Thủy Tâm trở mình, tức giận: “Ta làm sao biết võ công của chàng là từ đâu mà học được, chàng lại không.” Nàng đột nhiên dừng lại, tiếp theo nói, “Chàng là nói, cái đó.” Nàng ngấm mảnh vải vụn. “Võ công của chàng chính là chỗ đó. . .

. . .”Không đợi nàng nói xong, Triển Ngạo Trúc liền gật đầu một cái. Thủy Tâm kinh ngạc nói không ra lời. Khó trách võ công của hắn cao như vậy! Khó trách hắn có nhiều ngân lượng quyền góp giúp nạn nhân thiên tai như vậy. Buồn cười chính là, thậm chí có nhiều người mất mạng vì tàng bảo đồ vô dụng này! Bì ai a!

6. Chương 6: Chương 5

Nàng rốt cục quyết định muốn rời khỏi cha con Triển Ngạo Trúc, theo đuổi ước mơ nữ hiệp của mình rồi! Đây là quyết tâm sau bốn tháng rời khỏi Lãnh gia trang, cũng là đầu mùa xuân hạ quyết định.

Cuộc sống vợ chồng cùng Triển Ngạo Trúc mặc dù khô khan nhưng cũng bình yên, thỉnh thoảng nàng cãi vã tranh giành âm ỉ, cũng coi như là trong cuộc sống vô vị thêm đồ gia vị mà thôi. Trọng yếu nhất chính là nàng vẫn cho rằng nếu mình đã gả cho hắn rồi, như vậy hắn cần nàng nấu cơm giúp, giặt quần áo, sửa sang lại việc nhà vân vân, dĩ nhiên, làm ấm giường cũng rất trọng yếu nữa! Nói tóm lại, nàng tự nhận vẫn còn chỗ hữu dụng. Cho nên nói a! Nếu phu quân “cần” nàng, nàng đã làm vợ dĩ nhiên muốn “chiếu cố” hắn a! Còn có Mập Mập, mặc dù còn là quỷ nhỏ. Thông minh đến đáng giận, nhưng dù sao cũng là tiểu oa nhi, cần mẫu thân quan tâm chiếu cố mới được. Trượng phu, nhi tử cũng cần nàng, đây chính là an ủi lớn nhất của nàng, cũng là nhân tố lớn nhất để cho nàng dần dần quên mất “chí nguyện hiệp nữ”. Có lẽ chờ nhi tử lớn lên, nàng có thể thử xem nên nói với phu quân cùng nàng hành tẩu giang hồ hay không, cùng trải qua quãng thời gian lãng mạn thân tiên hiệp lữ. Cũng có thể coi như là ít còn hơn không! Tất cả cái gọi là thê tử, tình mẫu thân tràn đầy nhiệt tình, cũng theo đó bốc cháy lên, hơn nữa lòng say mê của nàng càng đốt càng rừng rực, còn chưa có bùng đến cực điểm, lại bị cha con bọn họ liên thủ nói ra giống như giọt một thùng nước đá! Chỉ còn lại khối theo gió tản đi, ngay cả một chút dấu tích cũng không thấy! Tiết thanh minh, là ngày thờ cúng tổ tiên, đồng thời cũng là ngày chơi xuân đạp thanh. Thủy Tâm hiểu động hoạt bát dĩ nhiên sáng sớm liền quần lấy Triển Ngạo Trúc, muốn hắn mang cả gia đình đi ra ngoài dạo chơi, nhưng Triển Ngạo Trúc một mực lắc đầu cự tuyệt. “Mỗi lần chàng đều chỉ mang Mập Mập đi phi phi, tại sao không thể dẫn ta ra ngoài một chút?” Thủy Tâm bắt hắn oán trách: “Như vậy không công bằng! Tại sao ta chỉ có thể ở trong nhà nấu cơm, giặt quần áo, ta. Ta ngay cả công việc ở Lan Phương cũng bỏ! Còn không phải là vì cha con các người, kết quả một chút thăm hỏi cũng không có, như vậy chẳng phải không công bằng sao? Lạnh nhạt! Thủy Tâm hơi dẩu miệng, ngay sau đó lại chưa từ bỏ ý định dây dưa. “Lão gia, tướng công, phu quân, Ngạo Trúc, ta xin chàng! Dẫn gia đình đi chơi một lần đi! Nhắm mắt. Thủy Tâm chu iệng.” Vậy sau này ta cũng vậy, không cho phép người mang Mập Mập đi phi phi! Tựa như cố ý cùng nàng đối nghịch.” Phi phi, phụ thân, phi phi, bay. “Bay cái đầu người! Thủy Tâm lập tức quay đầu hướng về phía Mập Mập rống giận. “Về sau không bao giờ cho người bay nữa có nghe hay không? Người dám đòi bay trước mặt ta, ta không đánh người cho đến khi ba ngày không ngủ nổi là ta không nhận được!” Mập Mập ủy khuất không hiểu nhìn mẫu thân. “Nương.” “Đừng gọi ta!” Thủy Tâm hai tay chống nạnh, mười phần giống người đàn bà chanh chua. “Từ nay về sau, nếu là ta không có chơi, người cũng liền không có bay, người dám nói lần nữa, ta liền đánh cái mông người, nếu là. “Đang lúc nàng chỉ cao khí ngang** khoe ra uy phong của mẫu thân thì đột nhiên bóng người thoáng một cái, đại phi phi cùng tiểu phi phi không thấy bóng dáng! **ý là lớn lối! Nàng giương miệng rộng, một tay còn vung ở giữa không trung giơ bộ dạng đánh người, nhất thời không cách nào tiếp nhận loại đãi ngộ như thế này. Sững sờ thật lâu, sau đó nàng từ từ thả tay xuống, cặp mắt híp lại, khóe miệng chứa đựng cười lạnh. Được! Không cho các người ném mùi, các người sẽ không biết sự lợi hại của ta! Thân hình thoáng một cái, nàng cũng rời đi! Ba ngày sau, từ hôm bỏ đi, Thủy Tâm một đường đi, một đường trầm nghĩ. Ba ngày cũng đủ để bọn họ chịu đựng đi? Không có cơm ăn? Không ai giặt quần áo, cũng không còn người nấu nước tắm cho bọn họ, càng không có người dọn dẹp nhà cửa, sợ rằng cả hai đều là một bộ mặt như ăn mướp đắng đi? Chỉ cần có Mập Mập thì nhà cửa chính xác là vừa bẩn vừa loạn, đây cơ hồ đã là định luật. Ách! Tướng công sẽ không, hắn trừ hai vẻ mặt lãnh mạc cùng tức giận ra, tựa hồ cũng không bày ra dáng vẻ gì khác. Thế nhưng Mập Mập tiểu tử nhất định sẽ, cho tới bây giờ chưa bao giờ xa mẫu thân lâu như vậy, nhất định muốn mẫu thân đến đền rồi, không chừng vừa thấy mặt đã quần lấy nàng làm nũng đấy! Thủy Tâm không nhận được cười thầm. Cứ như vậy, nàng dọc theo đường đi cười híp mắt về đến nhà, đẩy ra cánh cửa khép hờ nhìn. Không có ai, trên bàn cơm còn dư lại đồ ăn. Nàng cau mày quan sát bên trong nhà, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, hoàn toàn không có dơ dáy bẩn thỉu như trong tưởng tượng của nàng. Ngay cả trên cái ghế ngồi còn có y phục mới được thu vào gấp gọn gàng. Nàng cắn cắn môi, ngay sau đó đi về phía gian phòng truyền ra tiếng

cười, nàng nhẹ nhàng đẩy ra giống như khép hờ cửa, nhìn thấy một lớn một nhỏ đang chơi bòn, nàng vừa xuất hiện, hai người đồng thời quay đầu nhìn về phía nàng. Trong khoảnh khắc đó Thủy Tâm đột nhiên có loại cảm giác xấu hổ không cần thận xông vào phòng người khác. Mặc dù bọn họ là trượng phu cùng nhi tử của nàng nhưng nàng cảm giác bọn họ tựa hồ đang bài xích nàng. Hoặc là nàng không thuộc về bọn họ. Nàng cũng không rõ ràng lắm, dù sao chính là. giống như là nàng không nên xông vào giữa bọn họ. Nàng không nên. Nàng cảm thấy có chút lạnh. Hai bên quái dị trầm mặc, một lát sau, Thủy Tâm miễn cưỡng nặn ra nụ cười. “Mập Mập, có nhớ nương hay không a? ‘Mập Mập giờ khuôn mặt nhỏ nhắn.’ Chán, chán nương!” Nàng cảm thấy càng lúc càng lạnh. “Phải không? ‘Thủy Tâm nhân nhật trả lời. Nụ cười trên mặt cũng không có biến mất.’ Xem ra, các người căn bản không cần ta, phải không?” “Mập Mập giận dữ tựa như lôi kéo ống tay áo của Triển Ngạo Trúc.” Phụ thân, ngủ ngủ, Mập Mập ngủ ngủ. “Tại sao lạnh như thế?” Thủy Tâm bình tĩnh nhìn hai cha con bọn họ cùng nhau nằm xuống sau đó nàng liền xoay người lại rời đi gian phòng của nhi tử, thẳng tắp đi ra ngoài phòng. Ở dưới ánh trăng sáng, nàng đứng thẳng. Nàng cảm thấy thân thể lạnh, nhưng lòng của nàng lạnh hơn. Cảm giác bị thương lạnh lẽo tràn đầy cõi lòng từ từ ngưng kết thành một cỗ ai oán nồng đậm cùng ưu sầu. Hôm sau, Triển Ngạo Trúc theo thói quen sáng sớm liền dẫn nhi tử đi phi phi, mà Thủy Tâm lại lần nữa mang bọc quần áo trên lưng đã chuẩn bị xong từ đêm qua, lưu lại trên bàn một phong thư — người đã chỉ nguyện ý mang Mập Mập phi phi, vậy ta không thể làm gì khác hơn là tự bay một mình. Lần trước lưu lại thư rời nhà đi thì nàng biết Triển Ngạo Trúc sẽ đuổi theo. Nhưng là lần này tuyệt sẽ không có người đuổi tới. Triển Ngạo Trúc sẽ không, Mập Mập càng sẽ không bởi vì bọn họ căn bản không cần nàng. Không, là căn bản không quan tâm nàng. Không, là căn bản liền hi vọng nàng không có ở đây là tốt nhất! Bởi vì nàng chỉ là ngoại nhân, một ngoại nhân chen vào giữa hai người bọn họ! Như vậy cũng tốt, chỉ có hai cha con bọn họ, mà nàng. còn có chí nguyện hiệp nữ! Rời khỏi nhà, Thủy Tâm liền không ngừng đi về phía trước, không có mục đích, chỉ là muốn rời nơi đây càng xa càng tốt, cho đến cửa thành Hồ Bắc Vũ Hán, nàng mới bắt đầu suy nghĩ nàng rốt cuộc nên đi nơi nào. Nàng tự nhiên biết mục đích của nàng là làm hiệp nữ. Nhưng là, nữ hiệp nên làm như thế nào đây? Nàng không biết! Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng, nàng quyết định tới trước thiên sơn vạn thủy, dọc đường có khổ giúp khổ, gặp nạn cứu nạn, có lẽ còn có thể gặp được một, hai hiệp nữ chân chính. Đến lúc đó, là có thể hướng các nàng thỉnh giáo một chút. Vì vậy, nàng bắt đầu hành trình du sơn ngoạn thủy. Dọc theo đường đi, đụng phải người khốn khổ, chung quy không quên đi hỏi một tiếng có cần trợ giúp hay không, hoặc là dạy dỗ tên côn đồ có mắt như mù, vân vân. Ban đêm, nàng sẽ tự mình tu luyện võ công, thường ngày đều có Triển Ngạo Trúc giải đáp nghi hoặc của nàng, mà bây giờ nàng chỉ có thể dựa vào mình. Hoàn hảo, nàng cũng học tới võ công tâm pháp, cơ bản đã học được bảy, tám phần rồi, còn dư lại từ từ học không cần phải gấp gáp. Kế hoạch này thật là tốt, nhưng là Thủy Tâm chỉ lo chơi trò chơi cứu khổ. . . . mà không lo sự tình xảy ra, không tới ba tháng, liền phát hiện bạc sắp dùng hết. Nàng không khỏi nhăn mày đau khổ, nữ hiệp đụng phải loại tình hình khó xử này thì sẽ làm sao đây? Thường Đức huyện thành, thành cao rộng rãi, tứ phương cửa lâu nguy nga, được chia ra bốn lối đi Đông Tây Nam Bắc rõ ràng. Sông đào bảo vệ thành bao quanh bên ngoài. Cửa chính đông là cầu đá lớn bắc qua sông, mặt khác hai cửa thành khác là cầu mộc treo kiên cố, chỉ bất quá, có lẽ là cuộc sống thái bình đã lâu, cầu treo nhiều năm qua chưa từng nâng lên hạ xuống, nhìn hai bên cầu dây sắt đã gỉ nát, sợ rằng ròn rọc cũng gỉ từ lâu đi? Nhưng trong ngoài thành mọi người không chú ý tới những thứ này, chẳng qua là hết ra rồi lại vào khiến cho không khí nơi đây càng thêm rộn ràng náo nhiệt. Thủy Tâm mất không ít thời gian hỏi thăm, nhưng là hỏi không có chỗ nào nguyện ý thuê nữ hộ vệ, nữ hộ viện hoặc nữ giáo đầu. Hơn nữa, nàng cũng không có vận khí tốt, để cho nàng lại vừa đúng lúc cứu thiên kim tiểu thư, hoặc là cô nương hương lâu gì đó. Mất thấy trên người cũng chỉ còn mấy đồng tiền, ngay cả qua một ngày cũng không đủ, vì vậy, nàng chỉ có thể thở dài một tiếng, lùi mà nghĩ bước tiếp theo. Nữ đầu bếp? Không được, tay nghề bếp núc của nàng bất quá bình thường mà thôi. Nữ công? Lại càng kém hơn, chỉ có vá xiêm áo còn có thể chấp nhận được. Giặt quần áo? Đại khái còn có thể đi! Phục vụ người? Miễn cưỡng rồi! Vì vậy, nàng đổi lại phương thức, lại bắt đầu đi hỏi thăm khắp nơi, thật vất vả, cuối cùng trước khi trời tối, nàng đã tìm được việc cung cấp đồ ăn. Vào lúc này, nàng đang đứng trước toà nhà này nhìn quanh, cửa sâu đại viện, chuyện dài lâu các đứng vững, ngược lại là một gia đình rất khí thế. Đưa tay dùng vòng cửa trên đại môn được sơn đỏ bóng loáng sạch sẽ gõ mấy cái, nàng vừa mới rút tay về, cửa đã mở một bên, một tôi tớ thiếu niên mặc áo xanh mũ nôi đi ra. “Vị cô nương này, có việc gì vậy?” “Thủy Tâm nhân nhật cười cười.” “Vị tiểu ca này, là Mã Hồ Đồng Trương đại thẩm nói cho ta biết nơi này cần tỷ nữ.” “Lạc phủ mặc dù lớn, dân số lại hết sức đơn giản, Lạc Mộc Vân lão gia là Lương Hồ** một đời số một võ lâm đại hào.** chỉ Hồ Bắc và Hồ Nam (Trung Quốc) Đây cũng là toan tính của Thủy Tâm, cũng là nhân tố nàng không nỡ rời

đi, bởi vì nàng có thể ở chỗ này nhìn thấy rất nhiều nhân vật võ lâm, nghe được rất nhiều điển cố hoặc tin đồn ở võ lâm. Lãnh gia trang cũng vì ở địa phương vắng vẻ, cho nên không có nhiều người đến thăm, không giống nơi này là thành lớn huyện lớn, uy tín thanh thế của Lạc Mộc Vân lại so với Lãnh gia trang còn hiển hách hơn. Phần lớn võ lâm nhân sĩ đi ngang qua cũng sẽ đến Lạc phủ chào hỏi một chút vị tiền bối võ lâm này, cho nên, Lạc phủ cơ hồ mỗi ngày đều sẽ có ít nhất một, hai vị khách. Lạc lão phu nhân còn lại là trông coi Phật đường. Mà Lạc Trân Trân tiểu thư là cô nương hai mươi tuổi vừa xinh đẹp vừa thông minh. Thủy Tâm hâm mộ nhất chính là Lạc Mộc Vân chẳng những không phản đối nữ nhi học võ, thậm chí còn tự mình dạy, hơn nữa cũng không bắt nữ nhi thành thân lập gia đình để tùy mình từ từ đi chọn lựa vị hôn phu hợp ý. Về phần Lạc gia còn có Lạc Trị Đình năm nay mười chín, ngày thường tương đối anh tuấn tiêu sái, đáng tiếc có lẽ là bởi vì sinh ra ở võ lâm thế gia, hiển hách nhất phương, nhiều ít cũng nhiễm phải tính tình con em nhà phú quý. Thủy Tâm là tỳ nữ quét dọn hậu viện ở bên trong Lạc phủ, những chuyện này không làm khó được nàng, bất quá đó là khởi động gân cốt mà thôi? Lúc mới luyện công thì thật sự là mệt đấy! Hơn nữa, chỉ cần làm xong việc của mình, nàng thích làm gì thì làm nha, không ai quản nàng. Mà nàng ư? Lúc có khách tới chơi, thường chạy vào phòng bếp giúp một tay, lại tự tiến cử muốn đưa điểm tâm, bưng trà cho khách, sau đó liền ỷ vào lúc đó không ra nữa! Nàng thích nghe bọn hán đàm luận chuyện trong chốn giang hồ gần đây, lại tán gẫu giúp phái nào tranh đấu, cũng bình luận người khác công phu cao thấp, phê phán người khác có làm việc tốt hay không. Từng ly từng tỹ, cũng làm cho Thủy Tâm nghe được mùi ngon, vạn phần mê mẩn. Bất quá, nàng chưa từng có để cho bất luận kẻ nào biết nàng biết võ công, thứ nhất là không cần thiết, thứ hai là không hi vọng quá nhiều người biết hiệp nữ tương lai cư nhiên đã từng làm tỳ nữ, tựa hồ có chút mất thể diện. Hơn nữa, vì sợ phụ thân biết nàng trốn nhà sau đó sẽ phái người tìm nàng, nàng ngay cả tên thật cũng không dám dùng, cho nên, Lãnh Tiểu Lan liền biến thành tên nàng hiện tại. Vì vậy, Thủy Tâm cứ như vậy không buồn không lo đắm chìm ở vô số chuyện lý thú trong võ lâm, cuộc sống trôi qua sung sướng tự tại. Nhưng là thỉnh thoảng nửa đêm tỉnh mộng thì nàng sẽ nhớ đến tháng ngày mang thai sinh hạ nhi tử, còn có vị hôn phu vô tình. Nàng sẽ rơi lệ. Nghẹn ngào. Sau đó. Mơ hồ khóc lớn! Ở Hà Bắc Cừu cùng trấn trong sương phòng phía bắc của Lai Dung khách điểm rộng rãi thanh nhã, truyền ra tiếng trẻ con nghẹn ngào nói nhỏ. "Phụ thân, nương đâu? Không có trả lời." Phụ thân, con muốn nương, nương, nương. "Ồ trong tiếng nghẹn ngào, đứa trẻ rốt cục cũng ngủ. Triển Ngạo Trúc ngồi ở bên giường, đưa mắt nhìn nhi tử hồi lâu, rồi sau đó hần lấy đoản tiên từ trong ngực ra, giống nhau nhìn thật lâu. Cuối cùng, hần đứng dậy đi tới bên cửa sổ, nhìn lên bầu trời đầy sao. Nghe nói mỗi ngôi sao đại biểu một người, không biết đâu mới là nàng? Đầu thu rồi, ánh mặt trời vẫn mạnh mẽ tỏa ra, không khí còn đang mát mẻ lại nổi lên một tầng ẩm áp, bầu trời trong xanh như được gột rửa, có vài đám mây trôi bồng bềnh. Ngày hôm nay tựa như hôm đó. Không. Không. Khi đó đã qua Trung thu một chút rồi, so với hiện tại rõ ràng lạnh hơn. Tịch mịch hơn. Nàng đang phơi xiêm áo, hần cỡi ngựa trắng mà đi tới. Lạc phủ hậu viện có một cái đình bát giác nhỏ bên hồ, Thủy Tâm ngồi ở trên ghế đá, chống cằm nhìn hoa sen trên mặt hồ, trầm tư nhớ lại. Nàng là như thế say mê chuyên chú, có người nhẹ giọng gọi nàng thì nàng cũng không có nghe được, cho đến khi có một bàn tay vỗ vai nàng, nàng mới đột nhiên giật mình. Đồng thời theo bản năng nàng xoay người nhanh chóng, cất một chưởng bay về phía cổ đối phương. "Tiểu Lan!" Đối phương hô nhỏ một tiếng, lập tức phi thân lui về phía sau. Thủy Tâm tay chưởng để giữa không trung, lúng túng nhìn Lạc Trân Trân. "Ách. Tiểu thư, là người a!" Nàng ngượng ngùng thu tay lại. "Thật xin lỗi, tiểu thư, ta. Ách. Không phải cố ý, chẳng qua là. Chẳng qua là." Lạc Trân Trân cũng không tức giận, chẳng qua là tò mò nhìn nàng. "Tiểu Lan, thì ra là người biết võ công a? Thế nào không có nghe người nói người biết võ công? Nếu biết võ công, như thế nào lại chạy tới đây làm tỳ nữ?" "Không có gì quan trọng, ta tại sao muốn chủ động thừa nhận mình biết võ công? Không làm được còn có thể bị người hiểu lầm là khoe khoang đấy! Về phần tại sao sẽ đến làm tỳ nữ." Thủy Tâm bắt đầu đi bịa môi. "Không có biện pháp! Bậc không có! Ta lại không tìm được tiêu sư hộ viện** ..., cho nên chỉ có thể đảm đương làm tiểu tỳ nữ a! Bằng không làm sao bây giờ? Cũng không thể dạy ta gia nhập Cái Bang đi!" "Người để mình bảo vệ Lạc Trân Trân nháy mắt mấy cái. "Người là. trốn nhà ra đi?" Thủy Tâm nhún nhún vai. "Xem như thế đi!" "Tại sao trốn nhà?" Lạc Trân Trân tò mò hỏi. Thủy Tâm cười cười. "Ta đoán." Lạc Trân Trân trên dưới quan sát nàng, "Là vì hôn nhân đại sự đi?" Thủy Tâm khiêu mi. "Phần lớn những cô nương bỏ nhà cũng là vì cái này sao!" Lạc Trân Trân đắc ý cười nói: "Không trùng ý trung nhân mà cha mẹ lựa chọn, mà muốn tự mình tìm kiếm lang quân như ý có đúng hay không?" Thủy Tâm biết lạc Trân Trân hiểu lầm, nhưng nàng lười phải giải thích. "Người bao nhiêu tuổi?" "Tròn mười chín." "Là lớn rồi." Lạc Trân Trân gật đầu một cái. "Thật ra thì, ta cũng vậy tán thành việc nữ tử tự tìm ý trung nhân, dù sao cũng là người sống với mình cả đời, chung

quy cũng phải tìm được người vừa ý lại vừa thuận mắt đi!” “Ta tình nguyện cả đời không lấy chồng, ” Thủy Tâm nói: “Lập gia đình cần bản chẳng hay ho gì.” Lạc Trân Trân cười cười. “Người chưa từng xuất giá, làm sao biết được tốt hay không?” Thủy Tâm càng thở dài một cái. Lạc Trân Trân ngồi xuống ghế đá. “Vậy người định làm như thế nào?” Thủy Tâm hai tròng mắt sáng lên. “Muốn làm hiệp nữ a!” “Hiệp nữ?” Lạc Trân Trân kinh ngạc tròn to mắt, ngay sau đó cười ra tiếng. “Làm sao người sẽ nghĩ tới chuyện làm hiệp nữ?” Thủy Tâm giương cái cằm khéo léo lên. “Thích đi tứ hải, tiểu ngạo giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, cứu nguy cứu khổ, đây là mục tiêu duy nhất của ta.” Lạc Trân Trân lắc đầu một cái. “Người nghĩ quá tốt, Tiểu Lan, kiếp sống giang hồ không phải là trôi qua tốt đẹp như vậy, nhất là đối với một cô nương mà nói.” “Ta không sợ chịu khổ, ” Thủy Tâm kiên định nói: “Ta muốn lấy Thất linh kiếm của Thượng Quan Phù Dung làm mục tiêu, làm hiệp nữ trên giang hồ!” Lạc Trân Trân đầu mím cười trêu. “Người rất sùng bái Thất linh kiếm?” Thủy Tâm dùng sức gật đầu. “Tốt lắm, ” Lạc Trân Trân vỗ vỗ cánh tay của nàng. “Thượng Quan tỷ tỷ không lâu sẽ đến, ta sẽ giới thiệu người.” Thủy Tâm mạnh mẽ bắt được tay Lạc Trân Trân. “Thật?” Lạc Trân Trân cười híp mắt trả lời, “Đương nhiên là thật, hơn nữa còn có Bá kiếm Tư Mã Tồn Hiếu cũng tới đó!” Thủy Tâm vui mừng nhảy cao, trong miệng cũng hét lên một tiếng, “Vạn tuế!” Lạc Trân Trân hứng thú nhìn Thủy Tâm vui mừng nói: “Người có thể theo chân bọn họ nhờ một chút, xem một chút cuộc sống xông xáo giang hồ có thật là thú vị như vậy hay không.” Thủy Tâm đột nhiên bất động. “Nhưng là. Ta chỉ là một tiểu tỷ, bọn họ nguyện ý cùng ta tán gẫu sao?” Lạc Trân Trân nhỏ nhẹ nói. “Làm hiệp nữ bước đầu tiên chính là nên hiểu nữ tử giang hồ không câu nệ tiểu tiết, chỉ cần nói chuyện hợp ý, ngại gì để ý đến thân phận địa vị, bất quá.” Nàng nghiêng nghiêng mắt nhìn Thủy Tâm. “Ta xem người cũng là xuất thân từ võ lâm thế gia a? Hơn nữa. Tiểu Lan cũng không phải là tên thật của người đi?” Thủy Tâm hơi có vẻ lúng túng không được tự nhiên cười cười. “Cái này. Ách. Không giống Lạc phủ nổi danh như vậy!” “Có thể nói cho ta biết tên thật của người sao?” Thủy Tâm khó xử há miệng. “Này. Cái này sao. Người biết, cha ta, hần. nhất định sẽ phái người tới bắt ta về, cho nên.” Lạc Trân Trân “A!” một tiếng. Thủy Tâm thở dài một hơi. “Chính là chỗ này làm ta rất hâm mộ người, cha ta là một lão già cổ hủ, không để cho ta học võ. Không để cho ta lưu lạc giang hồ, lão nói cô nương lớn rồi nên lập gia đình làm hiền thiếp lương mẫu. Nhìn! Võ công của ta còn là học trộm đấy!” Lạc Trân Trân mím môi cười một tiếng. “Đích xác là có chút bảo thủ, hiện tại phần lớn tiên bối trên võ lâm đều không phản đối nữa để cho nữ nhi ra ngoài tu luyện.” Thủy Tâm nhíu mày. “Mặc dù hần hiện tại cũng không phản đối ta luyện võ, nhưng là.” “Người vẫn phải là mau mau lập gia đình? Hơn nữa, phải ngoan ngoãn đợi ở nhà chồng làm nhàn thê?” Thủy Tâm thở dài. Lạc Trân Trân kéo nàng tới đây. “Người đã có điều cố kỵ, không chịu nói còn chưa tính, bất quá, xuất thân của người không thấp, chung quy để người làm tỷ nữ cũng không tốt lắm?” Thủy Tâm sắc mặt thay đổi bất ngờ. “Người muốn đuổi ta.” “Không phải, không phải là như vậy, ” Lạc Trân Trân vội nói: “Ta là nói muốn đổi lại công việc thích hợp, tỷ như.” “Ta mới không đổi đâu!” Thủy Tâm lập tức phủ quyết. “Ách?” Lạc Trân Trân thật to ngăn người. “Người tình nguyện làm tỷ nữ? Tại sao?” Thủy Tâm hì hì cười một tiếng. “Như vậy ta mới có thể mượn cơ đưa trà, đưa chút điểm tâm đi nghe lão gia cùng giang hồ bằng hữu tán gẫu chuyện giang hồ a!” Lạc Trân Trân đầu tiên là lẳng ngốc, rồi sau đó bật cười. “Là vì cái đó?” “Dĩ nhiên.” Thủy Tâm mãnh liệt gật đầu. “Phải hiểu chuyện giang hồ, phương thức nhanh nhất chính là nghe người ta đàm luận a!” Lạc Trân Trân bắt đầu đi lắc đầu. “Được rồi! Vậy ta điều người đi làm thiếp thân tỷ nữ của ta, như vậy người có nhiều thời gian hơn đi nghe cha cùng bọn họ tán gẫu.” Thủy Tâm nhất thời mặt mày hớn hớn. “Cảm ơn! Tiểu thư.” “Vậy từ ngày hôm nay bắt đầu đi!” Lạc Trân Trân trầm ngâm nói: “Ta thấy người liền dời đến tiểu phòng cách vách phòng ta đi! Như vậy chúng ta tán gẫu đến sáng cũng dễ dàng một chút.” “Hảo, hảo.” Thủy Tâm đầu gật nhanh hơn như rót xuống. “Dễ dàng hàn huyên với tiểu thư, vị hôn phu của Tề gia thiếu gia, có đúng hay không?” “Tiểu Lan!” Lạc Trân Trân ngưng ngưng giận dữ. Rừng tùng xanh miết sinh trưởng nghiêng trên sườn núi, gió vừa thổi, tiếng gió rì rào trong rừng cây, có mấy con đường tự phương hướng bất đồng uốn chuyển uốn lượn, qua cánh rừng, cũng có mấy con đường bất đồng quanh co khúc khuỷu. Trong rừng tùng, hai cha con ngồi trên đất, Triển Ngạo Trúc trầm tư nhìn mấy con đường, mà Mập Mập ảm đạm, khuôn mặt cau kinh. Hần gặm miếng bánh, hai mắt thật to trộm dò xét phụ thân. “Phụ thân, Mập Mập không ngoan. Nương tức giận có phải hay không?” Triển Ngạo Trúc cũng không nhúc nhích, một tiếng cũng không nói, Mập Mập tựa hồ tập mãi thành thói quen thở dài, tiếp tục gặm miếng bánh vô vị. Hồi lâu — “Không, nương người là tức phụ thân.” Triển Ngạo Trúc nhàn nhạt nói. Thất linh kiếm Thượng Quan Phù Dung là một nữ tử yêu mị, anh khí lại duyên dáng, một trong tứ kiếm là Bá kiếm Tư Mã Tồn Hiếu đều là võ lâm bá đại cao thủ, còn lại là người ngũ quan đoan trang diễm lệ anh tuấn hiệp sĩ, cùng bọn họ đồng thời đến còn có vị hôn phu của Lạc Trân Trân phán quan bút Tề Du Thanh. Mà Lạc Trân Trân mới vừa vì Thủy Tâm giới thiệu xong

không bao lâu, Lạc Trị Đình cũng nghe thấy đã chạy tới tham gia náo nhiệt, hân hân ngồi xuống, liền kích động hỏi: “Tư Mã đại ca các người lần này đợi bao lâu?” Tư Mã Tồn Hiếu khẽ mỉm cười: “Có lẽ. Sẽ hơi lâu một chút.” “Tư Mã đại ca, Tiểu Lan thích nhất là nghe chuyện giang hồ, người có thể nói nhiều hơn một chút cho nàng nghe?” Lạc Trân Trân nói: “Được!” Tư Mã Tồn Hiếu gật đầu một cái: “Tiểu Lan cô nương muốn biết những thứ gì đây?” “Tùy tiện, cái gì cũng có thể, tỷ như gần đây trên giang hồ phát sinh đại sự gì! Hoặc là vị nhân vật giang hồ nào có hành động gì đặc biệt!” Thủy Tâm hăng hái bừng bừng đi phía trước nói. Tư Mã Tồn Hiếu suy nghĩ một chút, “Gần đây chuyện phát sinh bên trong. Nghiêm trọng nhất sợ rằng.” Hân liếc Lạc Trân Trân một cái: “Cùng Lạc gia có liên quan.” Lạc Trân Trân cùng Lạc Trị Đình đồng thời ngẩn người: “Cùng Lạc gia có liên quan?” Tư Mã Tồn Hiếu có chút nặng nề “Ừ” một tiếng: “Tri phủ tiền nhiệm Bình Nghiêu phủ Hoàng Bách Thụy là một vị quan tốt thanh liêm chính trực, cần chính yêu dân, không sợ quyền thế, không biết xử trăm bao nhiêu tặc nhân lưu manh, mà một người trong đó chính là Bắc Lục Đình lục lâm, con trai độc nhất của Kinh Thiên bang Quân Thiên. Trước kia Hoàng Bách Thụy có quan phủ phía sau nhưng bây giờ hân từ nhậm hồi hương dưỡng lão, Quân Thiên liền vạch kế muốn dùng tính mệnh bảy người cả nhà từ già đến trẻ Hoàng Bách Thụy tới bồi thường tính mạng con trai độc nhất của hân.” “Thật là ác độc đó!” Thủy Tâm lẩm bẩm nói: “Cái này cùng Lạc gia có quan hệ thế nào?” Lạc Trị Đình nghi hoặc hỏi. Tư Mã Tồn Hiếu cười cười: “Người không biết lệnh tôn cùng Hoàng Bách Thụy đại nhân là bằng hữu sao?” Lạc Trị Đình ngẩn người: “Này. Chưa từng nghe cha nhắc qua! Tỷ, người nghe cha nói qua sao?” Lạc Trân Trân cũng kinh ngạc lắc đầu một cái: “Ta chỉ nghe cha nhắc qua một người bạn nổi khổ vô cùng tốt, nhưng là hân là gọi A Bảo.” “Chính là hân, ” Tư Mã Tồn Hiếu gật đầu nói: “Bách Thụy đại nhân nữ danh chính là A Bảo.” Hai người đồng thời ngây dại, vì vậy, Tư Mã Tồn Hiếu tiếp tục tự thuật: “Hoàng Bách Thụy đại nhân là một quan tốt, dĩ nhiên sẽ có người đi mật báo, gọi hân nhanh chạy trốn, nhưng là lấy thế lực Kinh Thiên to lớn, hân có thể chạy trốn đến chỗ nào? Cho nên, Lạc bá bá liền muốn bọn họ cả nhà lên trước nơi này tránh một chút, đồng thời cũng phái người đi hộ tống bọn họ. Vì vậy, Lạc phủ tương lai là có thể đối mặt với cả Kinh Thiên bang.” Lạc Trân Trân cau mày lẩm bẩm nói: “Khó trách những ngày gần đây, trong phủ không khí càng ngày càng nghiêm trọng.” “Lạc bá bá dĩ nhiên ở đây mời trợ thủ, không ít người cũng không thể từ chối nguyện ý giúp hân giúp một tay.” Thượng Quan Phù Dung tiếp lời nói. Lạc Trân Trân hai mắt ngưng tụ, “Các người là vì sự kiện này mà tới?” Nàng đảo mắt nhìn lên: “Du Thanh, chàng cũng vậy?” Ba người đồng thời gật đầu, Lạc Trân Trân cắn môi suy nghĩ một chút: “Các người nghĩ, chúng ta hợp lại sẽ đánh được Kinh Thiên bang sao?” Ba người hai mắt nhìn nhau, mở miệng chính là Tề Du Thanh: “Này rất khó nói, Trân Trân, Kinh Thiên bang cao thủ nhiều như mây, võ công đủ để hùng bá, một thủ lĩnh lại càng không biết giỏi cỡ nào, chỉ riêng Quân Thiên Thanh Khuyết Nguyệt đao kia, cũng đã có ít địch thủ, nếu như bọn họ dốc toàn bộ lực lượng, này. Chỉ sợ là không tránh được một cuộc huyết tinh tàn khốc, trận chiến thần kêu quỷ khóc rồi!” Không khí buồn bực đột nhiên bao phủ trong sảnh. Tề Du Thanh không có nói rõ, nhưng ý tứ, cũng chính là thắng thua chưa có định, nhưng bất kể là thua là thắng, một cuộc huyết đấu liều chết kinh động luôn là tránh không được rồi! Một lát sau — Lạc Trị Đình đột nhiên dùng sức lắc lắc đầu, rồi sau đó lớn tiếng nói: “Bất kể, binh tới tướng đỡ, nước tới đắp đất chặn. Nếu Hoàng Bách Thụy là hảo bằng hữu của cha, lại là quan tốt, hết sức bảo vệ cũng là chuyện đương nhiên!” Lạc Trân Trân không khỏi cười: “Trị Đình, khó được nha! Thường ngày xem đệ luôn là cả lơ phất phơ, không nghĩ tới đệ thỉnh thoảng cũng có thể nói ra câu tiếng người đó!” Mọi người đều bật cười, Lạc Trị Đình áo não bất mãn kêu một tiếng: “Tỷ!” “Hảo, hảo. Không trêu đệ. Tư Mã đại ca. Nói điểm khác a! Chuyện như vậy mọi người chắc là nắm được!” Lạc Trân Trân cười nói. Tư Mã Tồn Hiếu trong lúc đang suy tư, Thượng Quan Phù Dung đột nhiên lên tiếng nói: “Ta lại là nghe được một tin đồn, bất quá thuần túy là tin đồn a! Không có trải qua chứng thật, hơn nữa. . .” Nàng cau mày: “Giống như cũng chuyện không có khả năng.” “Tin đồn không có khả năng?” Lạc Trị Đình bộ mặt hứng thú thúc giục: “Đó mới thú vị a! Thượng Quan tỷ tỷ, không cần quản có phải hay không, trước tiên là nói nghe một chút đi?” Thượng Quan Phù Dung quét nhìn mọi người một cái: “Nghe nói Cuồng thư sinh mang theo một tiểu oa nhi hành tẩu giang hồ, giống như. đang tìm người nào.” “Gi! Cuồng thư sinh cùng tiểu oa nhi?” Lạc Trị Đình cười nhạt hừ một tiếng: “Không phải gọi là rất không có khả năng, mà căn bản là tin đồn sai lầm!” Những người khác liên tiếp đồng thanh phụ họa, chỉ có Thủy Tâm, nàng hoàn toàn thất thần rồi, chỉ có nàng biết đây là chuyện có thể, nhưng là. Triển Ngạo Trúc mang theo Mập Mập ra ngoài làm gì? Tìm người? Tìm nàng sao? Không! Không! Nàng mãnh liệt lắc đầu! Đây là chuyện không thể nào, bọn họ không thể nào tới tìm nàng, tuyệt đối không thể nào! Bọn họ đang mừng rỡ có thể bỏ qua nàng ở một bên đấy! Như thế nào có thể đi tìm nàng? Vậy thì vì cái gì? Mang Mập Mập ra ngoài rèn luyện? Này quá khoa trương đi! Mập Mập mới ba tuổi! Trên bãi đất trống rộng rãi, ở giữa trời chiều hoàng hôn, khói trắng nhàn nhạt phất

chốc xẹt qua, tựa như sao chổi bay qua ngàn dặm, lại nghỉ trong thiên địa này một mảnh mờ mịt, càng giống như ảo ảnh mây chiều lạnh lẽo, giống như trong hư vô xuất hiện, mới vừa phát hiện tiếp xúc đã mất tích, không biết từ đâu mà đến, cũng không biết đi hướng nào. Mập Mập ôm chặt cổ Triển Ngạo Trúc, nằm ở đầu vai hắn, lẩm bẩm nói: “Phụ thân con thật là nhớ nường đó!” Triển Ngạo Trúc hít nhẹ một hơi, thân hình tốc độ không thể tưởng tượng nổi lướt qua bãi đất bát ngát đất đá, tựa như đến từ phía tây vô cực, vừa bay tới, ngay sau đó đã biến mất. Còn nhỏ tuổi không nên thở dài, lại lần nữa thở khẽ, Mập Mập buồn bã, khiếp vía thốt: “Phụ thân, Mập Mập không muốn phi phi rồi, phụ thân mang nường phi phi có được hay không, phụ thân?” Triển Ngạo Trúc thủy chung im lặng, cho đến khi tới cửa thành Thường Đức huyện thì hắn mới trả lời: “Ta sẽ, Mập Mập, ta sẽ mang nường người phi phi.”

7. Chương 7: Chương 6

Từ sau khi cả nhà Hoàng Bách Thụy tới Lạc phủ, cả tòa Lạc phủ đều trong cảnh giới nghiêm ngặt, nhất là phía nhà đông mà gia đình Hoàng Bách Thụy ở, thủ vệ càng thêm nghiêm mật. Trong phủ có hơn phân nửa nhân thủ cũng tụ tập bốn phía nhà đông, cơ hồ là năm bước một vài nhóm, trăm bước một Đại úy.

Người của Kinh Thiên bang bắt đầu tụ tập ở bên ngoài Bắc môn Thường Đức, mà Lạc Mộc Vân muốn mời trợ thủ nhưng là một nửa cũng chưa đến, cho nên, Lạc Mộc Vân tương đối khẩn trương lo lắng. Nhưng đây hết thảy cùng Thủy Tâm không liên quan, bởi vì nàng chẳng qua là nha hoàn của Lạc Trân Trân, mà trong phủ trên dưới cũng biết Đại tiểu thư đối với nàng đặc biệt tin tưởng, cho nên, cũng không có người dám giao việc cho nàng, coi như, nàng có thể là người thoải mái nhất ở trong Lạc phủ này! Nhưng thoải mái lại dễ dàng hơn, tự do ngược lại chịu đựng rồi, bởi vì trong phủ thủ vệ chặt chẽ cẩn thận, rất nhiều nơi tiểu tỷ nữ như nàng không thể tùy tiện đến, hơn nữa, khi Lạc Mộc Vân mở nghị sự thì người bình thường cũng không thể khắp nơi đi loạn, miễn cho bị nghi là mật thám. Tựa như hiện tại, lão gia lại đang họp, cho nên, nàng chỉ có thể núp ở trong phòng ngăn người, thuận tiện tưởng niệm hai người lớn nhỏ không lương tâm kia. Tiễn bước chân nhỏ nhẹ lặng lẽ đi tới phía sau nàng, nàng nghiêng đầu: “Họp xong rồi à, tiểu thư?” Lạc Trân Trân khẽ cười một tiếng, đi tới bên cạnh Thủy Tâm ngồi xuống: “Xem người này đức hạnh, giống như rất buồn bực a!” Thủy Tâm mắt đảo liên hồi: “Nơi đó cũng không thể đi, dĩ nhiên lại buồn bực!” Lạc Trân Trân cẩn thận quan sát Thủy Tâm: “Giống như. Không chỉ là nhàm chán đi?” Thủy Tâm đại thần một tiếng: “Không phải là nhàm chán thì là cái gì đây?” Lạc Trân Trân như có điều suy nghĩ đưa mắt nhìn Thủy Tâm hồi lâu: “Xem bộ dạng vừa rồi của người, tựa hồ là đang suy nghĩ nhớ tới người nào đó?” Thủy Tâm trong lòng rung mình, “Quý xa!” Nàng che giấu phát tay một cái nói: “Phải không?” Lạc Trân Trân càng thêm hoài nghi liếc xéo Thủy Tâm: “Thật không có tự niệm người?” Thủy Tâm tránh ánh mắt: “Không có.” Lạc Trân Trân hắc hắc cười không ngừng: “Không có?” “Nói cho người biết có hay không cũng chẳng sao!” Thủy Tâm then quá hoá giận kêu lên: “Ta làm sao có thể nhớ đến cái đó.” Nàng đột nhiên im bặt, trên mặt vẻ mặt vừa lúng túng lại không được tự nhiên. “Ta đã nói rồi!” Lạc Trân Trân thắng lợi la lên một tiếng: “Thành thật mà nói đi! Tiểu Lan, người sớm đã có người trong lòng rồi, có đúng hay không?” “Thật ra thì.” Thủy Tâm bất lực liếc nàng một cái: “Ta cũng vậy không biết.” “Không biết?” Lạc Trân Trân hai hàng lông mày nhướng lên thật cao, ngay sau đó chợt nói: “A! Ta hiểu rồi, người đối với hắn có cảm giác, cũng không hiểu cảm giác đó là cái gì.” “Đại. Đại khái đi!” Thủy Tâm lầu bầu: “Vậy cũng tốt! Ta tới hỏi người một vài vấn đề, người phải thành thật trả lời ta, ta sẽ nói cho người biết đó là đại biểu cho loại cảm tình nào, như vậy được không?” Chần chờ một lúc lâu, Thủy Tâm mới từ từ gạt đầu một cái: “Hảo, thứ nhất, ” Lạc Trân Trân vừa nghĩ vừa hỏi: “Người nghĩ đến hắn sao?” Thủy Tâm gạt đầu: “Thời thời khắc khắc sao?” Thủy Tâm cau mày, hồi lâu không có trả lời: “Không sao, câu khác.” Lạc Trân Trân vỗ vỗ tay của nàng: “Lúc người nghĩ đến hắn là dạng cảm giác gì? Ngọt ngào? Bi ai? Khổ sở.” “Không đợi nàng hỏi xong, Thủy Tâm liền lầu bầu nói: “Đau lòng.” Lạc Trân Trân mỉm cười ngạc nhiên hỏi: “Đau lòng? Tại sao là đau lòng?” Thủy Tâm lại mất đi thanh âm. Lạc Trân Trân nghiêng đầu xem kỹ nàng hồi lâu: “Hắn là hạng người gì?” “Cực dễ nhìn, nhưng.” Thủy Tâm cười khổ: “Lãnh khốc vô tình.” “Lãnh khốc vô tình!” Lạc Trân Trân lấp bắp nói: “Người. Làm sao người sẽ thích loại người như vậy?” Thủy Tâm im lặng. Lạc Trân Trân trầm mặc một hồi: “Kia. Hắn đối với người như vậy?” Thủy Tâm vẫn là bất đắc dĩ cười khổ: “Hắn ngay cả lời nói cũng không muốn cùng ta nhiều lời, gọi hắn theo ta ra ngoài đi dạo một chút, hắn chết cũng không chịu, bình thường chẳng những lãnh mạc mà chống đỡ, lúc tức giận liền lập tức sừng mặt lên, giống như ta là cừu nhân hủy diệt cả nhà hắn vậy. Nói tóm lại, không có một chút hảo.” Lạc Trân Trân cười khan hai tiếng, “Buông tha cho hắn đi! Loại người như vậy.” Hai

mắt Thủy Tâm buồn bã nhìn nàng, làm nàng cũng nói không được nữa. “Người không quên được hẳn phải không?” Thủy Tâm thở dài một tiếng. “Nghĩ đến hẳn tâm liền đau, thì thế nào cũng không quên được.” Lạc Trân Trân trầm dò xét Thủy Tâm. “Người tám phần là yêu thương hẳn!” “Ta cũng muốn thế.” Thủy Tâm thở dài nói: “Ta chỉ không hiểu, thái độ hẳn đối với ta kém như vậy, ta vẫn là rất giận hẳn, thật rất giận rất giận, ta vẫn cho là như vậy, nhưng bây giờ. Làm sao sẽ biến thành như vậy đây? !” “Này. Chuyện tình cảm là rất khó nói,” Lạc Trân Trân trầm ngâm nói: “Quan trọng nhất là duyên phận giữa người với người, người cùng hẳn có duyên phận này, cho nên, hẳn đối với người dù xấu xa thế nào, người vẫn là yêu hẳn. Người biết, yêu cùng hận cũng bất quá chỉ kém một đường chỉ mỏng manh mà thôi.” “Duyên phận?” Thủy Tâm hoài nghi nghiêng mắt nhìn nàng. “Đã có duyên phận, tại sao hẳn cũng sẽ không yêu ta?” Lạc Trân Trân ngăn người, ngay sau đó phản bác: “Làm sao người biết hẳn không có yêu người? Nói không chừng hẳn cũng là sau khi tách ra mới phát hiện yêu người!” “Nếu như không có?” “Nếu như không có.” Lạc Trân Trân thở dài. “Đó chính là nghiệt duyên a!” “Nghiệt duyên?” “Nếu như là nghiệt duyên, tốt nhất là sớm đoạn tuyệt, nhưng là.” Lạc Trân Trân rũ xuống mỹ mâu, đồng thời híp mắt nhìn coi nàng. “Dường như cũng không quá quan tâm thì dễ dàng làm được!” Thủy Tâm hé ra nụ cười trở thành mặt khổ qua. “Đúng là dễ dàng, ta đã thử qua rất nhiều, nhưng là.” “Nhìn Thủy Tâm tựa hồ khổ não hơn, Lạc Trân Trân vội nói: “Vậy thì từ từ thử đi! Đừng nóng vội, hoặc là thuận theo tự nhiên đi!” Con người nàng đảo một vòng, lại nói: “Hai ngày nay trong phủ không khí căng thẳng, làm cho người ta cũng không thở nổi, chúng ta đi ra ngoài giải sầu một chút đi. A! Đúng rồi, ngày hôm nay có hội chùa đó! Không muốn đi xem một chút sao?” “Hội chùa?” Thủy Tâm kêu to, đồng thời nhảy một cái lên. “Thế nào không nói sớm? Đi thôi!” Mới vừa rồi mặt còn đau khổ, cả người mệt mỏi, vừa nghe đến náo nhiệt, tinh thần lập tức liền dâng cao, Thủy Tâm kéo Lạc Trân Trân lao ra cửa phòng, ngay cả đại môn cũng lười đi qua, dứt khoát hai người tung người nhảy một cái bay qua tường đi dạo hội chùa rồi! Ở thời kỳ thái bình, muốn xem cảnh tượng náo nhiệt cũng là rất dễ dàng, chỉ cần đi hội chùa một chút sẽ hiểu, nhất là hội chùa bốn năm hoặc mười năm mới có một lần, đơn giản đáng được xưng là thiên quân vạn mã, vạn đầu chui vào. Phóng mắt nhìn sang, trừ hai bên sân khấu, lều căng, cửa hàng, cửa hàng rong các loại, đều là đầu người, trong tai trừ tiếng hét tiếng rao hàng ra, còn xen lẫn không ít tiếng khóc trẻ con kêu cha gọi mẹ, tất nhiên là đi dạo đã quên mất con ở phía sau rồi. Hai cô nương dầm dìa mồ hôi đang xem xiếc rối ảo thuật, thưởng thức tiểu nhị thập bát đồng nhân chưởng, lại đi nghe giảng thư pháp và nghe ca xướng một chút, rồi đến trước quán thư họa đồ cổ dừng lại một chút, sau đó liền thoải mái đứng ở quán ăn, một người một chén bánh trôi thanh khiết, vừa ăn vừa nói chuyện như thế này còn muốn đi dạo đâu nữa. Nhưng trò chuyện một chút, bỗng nhiên, Thủy Tâm sắc mặt đại biến, chén bánh trôi lạnh trên tay leng keng một tiếng rơi trên mặt đất, vỡ thành hai nửa. Lạc Trân Trân kinh ngạc vừa định hỏi nàng làm sao, Thủy Tâm đã một tay kéo nàng bỏ chạy. Chỉ nghe vừa một tiếng leng keng, bánh trôi cũng không còn, trong tai truyền đến tiếng mắng chửi của chủ hàng, Lạc Trân Trân vội vàng xoay tay lại ném ra một khối bạc vụn. Mà Thủy Tâm nghe được là tiếng quen thuộc kêu gọi: “Nương! Nương!” Là hai người hỗn đản đáng giận! Thủy Tâm đầu không dám quay lại, chân không dám dừng lại, nàng biết khả năng của Triển Ngạo Trúc, cho nên, nàng tỉnh táo hướng phía sau đài gánh hát chui qua, xuyên qua đám người lộn xộn, lại chui ra chui vào một chỗ để con rối phía sau. Thủy Tâm một bước cũng không dám dừng lại, tiếp tục xông lên phía trước. Cho đến khi xuyên qua qua cái lều cuối cùng. Sau cùng, nàng lôi kéo Lạc Trân Trân không thể hiểu nổi trực tiếp hướng Lạc phủ xông về. Nàng không cho là bọn họ tìm đến nàng, nhưng là không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, chạy vẫn là thượng sách! Thật là lần đi dạo hội chùa đáng sợ nhất trong đời nàng! Mồ đánh canh ba, phố xá náo nhiệt chỉ còn dư lại một mảnh hỗn loạn, còn có sưu mấy người đang sửa sang dọn dẹp lại lều, trong đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng gào khóc của trẻ nhỏ. “Ồ. Nương không muốn Mập Mập rồi, ô. Phụ thân nha! Nương không muốn Mập Mập rồi, ô.” “Tiếng kêu từng trận tiêu điều trong gió đêm, âm u nặng nề trong sương mù, thê lương níu chặt lấy lòng người. Ôm chặt Mập Mập trong ngực, Triển Ngạo Trúc thở dài nói: “Nương không phải là không muốn người, Mập Mập, nương là đang giận phụ thân, nàng tức giận phụ thân.” “Ồ. Con muốn nương, con muốn nương a! Ô.” “Phụ thân sẽ tìm được nàng, nhất định sẽ tìm được nàng.” “Đúng vậy, hẳn nhất định sẽ tìm được nàng, chỉ cần nàng vẫn còn ở trong Thường Đức huyện, hẳn rất nhanh có thể tìm được nàng.” Tiểu Lan, người ngày hôm qua rốt cuộc là thế nào? Giống như thấy quỷ. “Không có gì, chẳng qua là. Chẳng qua là thấy người quen!” Thủy Tâm chột dạ cúi đầu. “Người cũng biết, ta không thể để cho người quen nhìn thấy, nếu để bị nhìn thấy, chạy đi báo cho cha ta..., ta liền sẽ bị bắt đi về.” Lạc Trân Trân trầm mặc một hồi. “Người vẫn như vậy cũng không phải là biện pháp đi? Thử nói với cha người lần nữa xem!” “Nói sau! Nói sau đi!” Thủy Tâm cứ như vậy lừa dối qua một cửa ải. Nhưng là. Hẳn rốt cuộc mang Mập Mập ra ngoài làm cái gì

a?Kính Thiên bang bang chủ Quản Thiên đến, nhưng hắn cũng không có trực tiếp tấn công vào Lạc phủ. Dù sao Lạc Mộc Vân không chỉ ở Lương Hồ**, ngay cả ở trong võ lâm, cũng coi như là tiền bối uy danh hiển hách. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Quản Thiên cũng không muốn làm cả võ lâm bất mãn. Cho nên, hắn trước tiên phái một sứ giả tới đây thương lượng, sứ giả có thâm niên đi bàn bạc điều kiện hai bên — phó bang chủ của Kính Thiên bang Bao Thái Thường.**chỉ Hồ Bắc và Hồ Nam (Trung Quốc)Trong phòng nghị sự của Lạc phủ, ngồi ngay ngắn ở chủ vị đương nhiên là Lạc Mộc Vân, hai bên theo thứ tự là Bao Thái Thường cùng hai hộ vệ theo hắn, bên kia còn lại là Bá kiếm Tư Mã Tồn Hiếu, Thiểm Bắc đại hào Tây Môn Ngộ cùng trưởng lão Cái Bang Cát Anh, ba vị này là trợ thủ chủ lực của Lạc phủ.Bao Thái Thường bình tĩnh mở miệng nói: "Lạc đại hiệp, tề bang chủ có ý tứ là, Lạc đại hiệp không nên quấy nhiễu hắn vì nhi tử báo thù. Lạc đại hiệp cũng là người làm cha, nên hiểu rõ là phụ tang tử bị ai đến nhường nào."Ta là hiểu rõ, "Lạc Mộc Vân trả lời."Nhưng là, lệnh thiếu bang chủ là gieo gió gặt bão, có thể nào không trách tội hắn? Hắn lãng nhục thế tử lại diệt cả nhà người ta, đại nhân thân là mệnh quan triều đình, vì người chết giải oan có gì không đúng?Bao Thái Thường không có phản bác, hắn chẳng qua là gặt đầu một cái."Hảo, nể mặt Lạc đại hiệp, tề bang chủ nguyện ý ủy khuất, chỉ cần đem Hoàng Bách Thụy cùng hai người con trai, một tôn tử giao cho chúng ta là tốt rồi, những người khác chúng ta có thể bỏ qua cho."Ủy khuất?Lạc Mộc Vân liền cười."Tuyệt tử tuyệt tôn còn nói ủy khuất?Lạc đại hiệp đừng quên, Thiếu bang chủ chúng ta là con trai độc nhất của bang chủ, Thiếu bang chủ vừa chết, bang chủ cũng tương đương với tuyệt tử tuyệt tôn, vì vậy, hắn muốn tuyệt hậu tự của Hoàng Bách Thụy, cũng bất quá nợ máu trả máu thôi."Không thể nào?Lạc Mộc Vân quả quyết nói: "Đừng nói bốn, một đều không có!Lạc đại hiệp. . . ."Không cần nói nữa rồi!Lạc Mộc Vân phất tay một cái."Lỗi là do các ngươi, Hoàng Bách Thụy không nên vì thế mà hy sinh, người trở về báo cho quý bang chủ, chúng ta một người cũng sẽ không giao ra !Bao Thái Thường thật sâu liếc hắn một cái, rồi sau đó đứng lên, "Đã như vậy, ta sẽ theo lời Lạc đại hiệp theo trở về bẩm báo bang chủ, bất quá. . . ."Hắn khẽ quét mắt một vòng ba trợ thủ đang lắng nghe."Bang chủ muốn ta nói cho Lạc đại hiệp một tiếng, tề bang lần này là tình thế bất buộc, cho nên, toàn bộ bang đều đã xuất động."Bao Thái Thường rất hài lòng thấy sắc mặt bốn người trở nên rất khó coi."Để tránh Lạc đại hiệp chưa suy nghĩ cẩn thận, cho nên, bang chủ nguyện ý cho Lạc đại hiệp thời gian bảy ngày suy nghĩ. Xin yên tâm, trong bảy ngày này chúng ta sẽ không sử dụng bất kỳ thủ đoạn hèn hạ nào. Nếu như đến lúc đó, Lạc đại hiệp như cũ cho là đáng giá vì Hoàng Bách Thụy dấy lên huyết chiến không ngừng, kia bang chủ cũng nhất định sẽ không làm Lạc đại hiệp thất vọng."Lạc Mộc Vân sắc mặt trầm xuống hết lớn một tiếng: "Người đầu, tiên khách?Bao Thái Thường chấp tay một cái, mang theo hai hộ vệ bình tĩnh rời đi.Bên trong phòng khách bốn người tương đối im lặng, sau một lúc lâu, Tư Mã Tồn Hiếu mới dứt khoát nói: "Lạc bá bá, nếu biết đối phương đã toàn bang xuất động, chúng ta tốt nhất một lần nữa chuẩn bị kế hoạch phòng vệ!Cát Anh cũng hào hùng nói: "Đúng, binh tới tướng đỡ, nước tới đất chặn, không phải đều là nói như vậy sao?Tây Môn Ngộ trầm ổn hướng Lạc Mộc Vân khẽ mỉm cười."Chúng ta theo người làm chủ, sai đâu đánh đó rồi, Lạc huynh."Vì vậy trong phòng nghị sự của Lạc phủ, bởi huyết chiến trong tương lai mà vạch ra kế hoạch tốt nhất.Thủy Tâm ở trong thư phòng Lạc Trần Trần đọc sách, bởi vì nàng không dám ra phủ, mà trong phủ tình thế cũng càng khẩn trương, tựa hồ chỉ có nơi này có thể để cho nàng giết thời gian.Lạc Trần Trần hai hàng lông mày cau lại đẩy cửa đi vào. Thủy Tâm ngẩng đầu nhìn lên, liền ngay sau đó hỏi: "Thế nào? Cùng Tề thiếu gia cãi nhau sao?Lạc Trần Trần lắc đầu một cái, nàng đi tới bàn đọc sách, lắc vai Thủy Tâm ."Tiểu Lan, cha muốn người làm trong phủ tạm thời xuất phủ đi tị nạn, ta nghĩ, người tốt nhất cũng đi theo đi."Thủy Tâm nháy mắt mấy cái."Thế nào? Như vậy không chắc chắn sao?Lạc Trần Trần cười khỏ."Đối phương toàn bộ bang cũng xuất động, còn có thể có cái gì nắm chắc?"Lão gia cũng không phải là mời rất nhiều trợ thủ sao?"Đã tới không ít, nhưng là cao thủ chân chính được xưng tụng cũng bất quá có ba, năm người còn đối với phương có sáu Đường chủ, thân thủ mọi người còn kém chút ít bất kỳ vị nào trong tứ kiếm, càng đừng nói Kim Ngân song vệ bên cạnh bang chủ. Nghe nói thân thủ của bọn họ ở trong Kính Thiên bang, chỉ dưới bang chủ mà thôi. Dưới tình huống này, người nói, chúng ta có thể có mấy phần nắm chắc?"Đã như vậy, vậy thì ta càng không thể đi a! Mặc dù ta không dám nói võ công của ta có bao nhiêu lợi hại, nhưng là, nhiều nhân thủ là nhiều hơn lực lượng!Thủy Tâm đương nhiên nói."Nhưng là lần này. . . ."Chớ nói, người đuổi không được ta!Thủy Tâm suy nghĩ một chút."Lần trước người dẫn ta đi ra ngoài giải sầu, lúc này ta nên dẫn người đi ra ngoài giải sầu đi?"Ta."Cái gì người người ta ta. . . ."Thủy Tâm đột nhiên hai mắt ngưng tụ."Chẳng lẽ hiện tại đã không thể ra phủ rồi?"Không phải!Lạc Trần Trần đảo mắt."Đối phương cho chúng ta mười ngày suy nghĩ, bây giờ còn còn dư lại bốn ngày, bọn họ cũng cam kết sẽ không làm hành động hèn hạ gì. Kính Thiên bang mặc dù rất không nói đạo lý, nhưng ít ra Quản Thiên luôn luôn trọng cam kết, cho nên, đi ra ngoài cũng sẽ không có nguy hiểm gì, chẳng qua

là, ta còn cảm thấy người cũng. “Không cho nàng có cơ hội nhiều lời, Thủy Tâm lại một lần nữa kéo nàng bỏ chạy. Cũng nhiều ngày như vậy, vậy hai người kia cũng là bỏ đi rồi? Đại khái là giờ ăn trưa đã qua, cho nên, Túy Tiên lâu cũng không nhiều khách, không quá huyên náo ồn ào, nhất là trên lầu, chỉ có ba lượng bàn khách nhân nói chuyện phiếm. Thủy Tâm cùng Lạc Trân Trân ngồi ở một chỗ gần cửa sổ xem cảnh phố phường, trên bàn là mấy cái đĩa đậu phộng cùng một bầu trà nóng, các nàng ngồi đối diện cười nói, thỉnh thoảng chỉ chỉ trên đường nơi nào đó nói nhỏ, tựa như hiện tại, Thủy Tâm đang chỉ vào tầu lầu đối diện cười.” Nhìn, lại tới, mỗi một lần nhìn thấy lão bản kia, hần giống như đều là bị lão bà hần đuổi đi, nếu không chính là ra về dạo mạo ngồi ở sau quầy, nhưng đưng lão bà hần giống như chuột thấy mèo, tránh cũng không kịp. Bất quá cũng khó trách, lão bà hần nhưng hung đấy! Mỗi lần cũng. A! Nhìn, nàng lại đem cây mà truy đánh hần, thật hung dữ kia! Nàng. “Tiểu Lan, “Lạc Trân Trân đột nhiên ngắt lời nói: “Oa nhi kia. oa nhi người biết sao? Thủy Tâm ngạc nhiên quay đầu nhìn Lạc Trân Trân.” Hả, “Lạc Trân Trân chỉ chỉ sau lưng Thủy Tâm. Thủy Tâm quay đầu nhìn, lập tức thở hock vì kinh ngạc. Nước mắt bữa bãi trên khuôn mặt nhỏ bé, đôi mắt đầm lệ thật to đã vỡ òa, đầy nước mắt như Hoàng Hà tuôn trào, Mập Mập cắn chặt môi dưới, không để ỉnh khóc ra thành tiếng. Tay nhỏ bé nắm vạt áo Thủy Tâm nghẹn ngào nói.” Nưng. Mập Mập. Mập Mập sẽ rất. Thật biết điều. Nưng không cần. đi. “Hần thút thít.” Không cần đi, nưng. Mập Mập sẽ. sẽ nghe lời. Không hề chọc nưng. tức giận. nữa. “Lạc Trân Trân kinh ngạc nhìn Mập Mập.” Hần không phải là lạc mất người nhà? Nếu không thế nào chạy loạn khắp nơi nhận mẫu thân? Thủy Tâm không có để ý tới Lạc Trân Trân, nàng run môi, run rẩy đưa tay lau nước mắt nhi tử: “Người không phải là ghét nưng sao? Nưng đi vừa đúng lúc a! Nàng run giọng nói. Lạc Trân Trân ngạc nhiên há to mồm.” Không. nưng. Là Mập Mập không. không ngoan. Mập Mập. nói lung tung. Mập Mập thật là nhớ. thật là nhớ nưng. Nưng.” Đột nhiên ôm lấy eo Thủy Tâm, gào khóc: “Nưng. Mập Mập. Hảo. Thật là nhớ. Muốn nưng a.” Thủy Tâm cũng không nhịn được nữa, nàng một tay ôm lấy nhi tử, thật chặt ôm vào trong ngực, “Nưng cũng nhớ, thật là nhớ. Thật là nhớ!” Nàng cũng lên tiếng khóc lớn. Lạc Trân Trân đã hoàn toàn không biết làm sao. “Tiểu. Tiểu Lan, này. Đây là chuyện gì xảy ra a?” Tiếng khóc của hai mẹ con so với câu hỏi của nàng còn lớn hơn, cho nên, vấn đề của nàng đương nhiên không ai trả lời, không làm sao được, nàng không thể làm gì khác hơn là chờ “mưa” ngừng hãy nói a! Thật lâu, thật lâu — Thủy Tâm từ từ thu hồi nước mắt, nàng lấy ra khăn tay, lau xong nước mắt của mình sau đó lại xoa một chút gương mặt nhi tử: “Đừng khóc, đừng khóc!” Mập Mập nghe vậy, vội vàng thu hồi nước mắt, tránh ầu thân lại mất hứng, hần thậm chí cứng rắn nặn ra nụ cười hề hề: “Nưng, đừng khóc. Mập Mập không khóc.” Thủy Tâm đau lòng hôn trên gương mặt Mập Mập một cái: “Ai! Người tiểu tử này. Chính là làm cho người đau lòng, nhưng làm cho người tức giận cũng thực khiến người ta.” “Sẽ không, nưng, sẽ không, ” Mập Mập vui mừng kêu lên: “Sẽ không để cho nưng tức giận, Mập Mập sẽ rất ngoan thật biết điều, Mập Mập sẽ nghe lời, nưng, không được bỏ Mập Mập đi, nưng!” Thủy Tâm thở dài: “Thật ra thì nưng cũng không phải thật giận người.” “Phụ thân, ” Mập Mập nhìn nàng: “Phụ thân nói nưng giận phụ thân.” Thủy Tâm muốn nói lại thôi: “Nưng, Mập Mập không muốn phi phi rồi, ” Mập Mập sợ hãi nói: “Về sau phụ thân sẽ mang nưng phi phi.” Thủy Tâm bật cười nói: “Người cho rằng cũng chỉ là vì phi phi sao? Đứa ngốc, nưng nào có dễ giận như vậy, phải” Nàng than nhẹ, “Cha người căn bản cũng không thích nưng, hần không thích cùng nưng nói chuyện, cũng không thích cùng nưng ở chung một chỗ, hần chỉ thích người, cho nên nưng.” Nàng lại thán một tiếng: “Chớ nói, nói người nghe cũng không hiểu.” Mập Mập làm nũng ở trong ngực Thủy Tâm: “Nhưng là Mập Mập thích nhất nưng a!” “Là đó!” Thủy Tâm véo mũi của hần: “Là ai nói ghét nưng, ừ?” Mập Mập lập tức lại sụp mặt xuống, ngập ngừng nói: “Nưng, là Mập Mập không đúng, nưng không nên tức giận.” “Tốt lắm, tốt lắm, nưng chẳng qua là trêu người mà thôi!” Thủy Tâm cười nói, lúc này, nàng mới đột nhiên nhớ tới còn có người trước mặt. Nàng bận rộn chuyển sang Lạc Trân Trân, “Thật xin lỗi, tiểu thư, ta nhất thời.” Nàng ngừng nói, bởi vì Lạc Trân Trân căn bản không có nghe nàng nói chuyện. Chỉ thấy Lạc Trân Trân giật mình thẳng nhìn chăm chăm sau lưng Thủy Tâm. Thủy Tâm vỗ bàn tay Lạc Trân Trân: “Tiểu thư, người làm sao vậy?” Lạc Trân Trân giật mình sững sờ nhìn nàng một cái, rồi sau đó tầm mắt nhìn mặt nàng, sau đó lại trở về sau lưng Thủy Tâm: “Tiểu thư, người rút cuộc.” Nói được một nửa, Thủy Tâm chợt kêu, đồng thời nhanh chóng xoay người về phía sau, chợt phát hiện người làm nàng vừa hận vừa tức dĩ nhiên cũng đứng nghiêm ở trước mặt nàng, đôi mắt sâu thẳm trầm tĩnh lẳng lẳng nhìn chăm chú vào nàng. Cảm xúc phức tạp nan giải đầy cõi lòng thoáng chốc ùa lên, trong khoảng thời gian ngắn Thủy Tâm tựa hồ cũng chỉ có thể ngơ ngác nhìn lại hần. Một lúc lâu, Mập Mập mới nhẹ giọng nói:

“Nương. Phụ thân cũng nhớ người!” Thủy Tâm đột nhiên khôi phục lại tinh thần, nàng thu hồi tầm mắt, do dự hạ xuống, ngay sau đó quay người lại như cũ đưa lưng về phía vị hôn phu, “Phải không?” Nàng chề cười một tiếng. “Người nghĩ ta còn có thể, cha người mới không cần ta đấy!” Mập Mập nhìn cha một cái. “Thật mà! Nương, phụ thân thật sự có nhớ người!” Thủy Tâm lắc đầu một cái. “Nương, ” Mập Mập kéo váy của nàng. “Phụ thân thật nhớ người! Nương hỏi phụ thân đi!” Thủy Tâm vẫn như cũ không động. “Nương, hỏi phụ thân đi!” Lạc Trần Trần đột nhiên đứng lên, “Ta. Ách. Ta chợt nhớ tới ta muốn thay Du Thanh mua đôi giày, các người hàn huyền một chút, tự ta đi mua là được rồi, sau đó ta trở lại.” Không đợi Thủy Tâm trả lời, nàng vội vã rời đi. Mập Mập lại kéo váy Thủy Tâm. “Nương, phụ thân cũng có đồ tặng nương đó!” “Cho ta?” Thủy Tâm hừ lạnh một tiếng. “Là cho người đi!” Giọng nói vừa mới ra, một bao bố nhỏ lại đột nhiên xuất hiện ở trên bàn trước mặt nàng. Mập Mập lập tức cầm lên nhét vào trong tay nàng. “Nương, xem một chút, xem một chút đi!” Thủy Tâm nhăn nhó mũi, bắt đầu mở ra, khi nàng mở góc khăn vải cuối cùng thì ánh sáng mờ lập tức theo khe hở phát ra, nàng không khỏi kêu lên một tiếng, trừng mắt nhìn dây chuyền bảo thạch nằm trên bao bố. Đó là lấy một chuỗi bảo thạch nối liền mà thành dây chuyền, màu sắc huyền ảo chói lọi sáng rực ở bên trong, mặt dây chuyền là Phi thủy hình trái tim, bên trong đột nhiên lộ ra hoa văn màu đỏ mơ hồ giống như hình rồng. Sợi dây chuyền này, bất luận trong nghề hoặc ngoài nghề, chỉ cần vừa nhìn, sẽ hiểu được đây là đồ giá trị, kỳ trân dị hiếm thấy chỉ sợ là ngàn vàng cũng khó có được đấy! Thủy Tâm cẩn thận từng tí chạm tới hình trái tim phi thủy. Nàng biết, đây là huyết long thủy, liền có giá trị liên thành. Nàng bất khả tự nghị** quay đầu nhìn chằm chằm Triển Ngạo Trúc chậm rãi ngồi xuống bên trái nàng. Nàng giờ giờ dây chuyền trong tay. “Người. Này. Làm sao người sẽ.” **không thể tưởng tượng nổi “Ta nhớ nàng.” Thủy Tâm lại một lần nữa há mồm cứng lưỡi, nàng mãnh liệt nháy mắt, hoài nghi mình mới vừa rồi có phải nghe lầm hay không. “Nương, phụ thân nói phụ thân cũng nhớ nương!” Mập Mập đắc ý nói. “Người. Người. Người.” “Người nửa ngày, Thủy Tâm rốt cục nặn ra câu nói kế tiếp, “Nói lại lần nữa!” Triển Ngạo Trúc lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng. “Ta nhớ nàng.” Lúc thấy dây chuyền là vui mừng, nhưng bây giờ cảm động sâu sắc, ngọt ngào ấm áp nhanh chóng tan vào trong lòng. Thủy Tâm biết lấy cá tính lãnh mạc cổ chấp của Triển Ngạo Trúc mà nói, có thể phun ra ba chữ này đã là vô cùng vô cùng rất giỏi rồi, cơ hồ có thể dự đoán hôm nay mặt trời nhất định sẽ từ phía đông rơi xuống. Hơn nữa, hẳn cũng là nhượng bộ trước, không phải sao? Có thể để cho Cuồng thư sinh bá đạo cậy mạnh cúi đầu, đây chính là chuyện nàng nghĩ cũng không dám! Đạp lên bậc thang thành tựu này, nàng cũng có thể đắc ý xuống đài đi, hướng chi, nàng cũng thật nhớ hai cha con bọn họ! Vì vậy, nàng cười, “Ta cũng nhớ chàng.” Nàng cúi đầu ngượng ngùng nói, vừa cẩn thận cắt dây chuyền, vừa trộm dò xét hán một cái. “Hai người là ra ngoài tìm ta sao?” Triển Ngạo Trúc gật đầu một cái. “Hai người tìm ta đã bao lâu?” “Ngày nàng bỏ đi chúng ta liền đi tìm” “Đi?” Thủy Tâm kinh ngạc trợn to mắt, “Ngày ta bỏ đi? Vậy hai người.” Nàng đột nhiên dừng lại, ngay sau đó “A!” một tiếng. “Hai người đại khái là đi theo ngã ba đường sao?” Triển Ngạo Trúc không lên tiếng. Thủy Tâm cũng quen cùng hán nói chuyện đều phải tự quyết định. “Bất quá, ta sợ rằng không thể cùng chàng trở về.” Triển Ngạo Trúc khiêu mi, Mập Mập lại lập tức kêu to. “Nương, Mập Mập sẽ ngoan, Mập Mập sẽ nghe lời, Mập Mập.” “Người tiểu tử này, xong chưa a!” Thủy Tâm gõ gõ trán hán. “Nương là có chuyện, cho nên hiện tại không thể trở về, hiểu không?” “Có chuyện?” Mập Mập lẩm bẩm nhắc, đồng thời quay đầu nhìn cha. “Phụ thân.” “Chúng ta chờ nàng.” Triển Ngạo Trúc nhàn nhạt nói. “Chờ ta?” Thủy Tâm con người linh lợi chuyển một cái, lập tức mặt mày hớn hở gật đầu. “Tốt! Tốt! Đó là tốt nhất, vậy thì chờ ta làm xong việc sau đó chúng ta cùng nhau trở về a!” “Nương, ” Mập Mập chỉ vào đậu phộng trên bàn. “Con muốn ăn đậu đậu.” Thủy Tâm đem cả đĩa đậu phộng chuyển đến trước mặt hán, tùy Mập Mập tự mình ăn, nàng là lấy ánh mắt toan tính nghiêng mắt nhìn Triển Ngạo Trúc. “Tướng công, phu quân, nếu như nói.” Nàng dừng lại suy nghĩ một chút. “Nói như vậy tốt lắm, nếu như nói có người muốn tổn thương ta, chàng sẽ giúp ta sao?” Triển Ngạo Trúc gật đầu một cái. Thủy Tâm âm hiểm cười trộm một chút. “Vậy nếu như ta cùng người khác đánh nhau, chàng cũng sẽ giúp ta sao?” Triển Ngạo Trúc lại gật đầu. Thủy Tâm nheo lại mắt, tận lực giấu vẻ gian trá trong mắt. “Kia nếu là có người muốn cùng ta đánh, chàng sẽ dứt khoát thay ta giải quyết phiền toái?” Triển Ngạo Trúc lại gật đầu. Rốt cục, Thủy Tâm cũng mãn ý theo sát gật đầu. “Như vậy là được rồi.” “Như thế nào là được?” Thủy Tâm theo giọng nói quay đầu nhìn lên. “A! Tiểu thư, người trở lại? Giấy mua được sao?” Lạc Trần Trần giờ giờ túi nhỏ trong tay, “Mua được.” Nàng ngồi vào chỗ cũ. Hướng Triển Ngạo Trúc bên phải liếc một cái. “Vị này là.” “Tướng công nhà ta a! Hán họ Triển, ” Thủy Tâm ngượng ngùng nói, tiếp lại chỉ Mập Mập ngồi ở lòng mình mà ăn lấy ăn để đậu phộng. “Còn có nhi tử Mập Mập của ta.” “Quả nhiên không sai.” Lạc Trần Trần tựa hồ không chút nào kinh ngạc khê cười một tiếng. “Nhìn đáng đáng, người là với vị hôn phu gây gỗ nên bỏ nhà a?” Thủy Tâm le lưỡi. “Bị người biết rồi.” “Vậy người muốn cùng hán trở về

sao?”“Còn không có, ”Thủy Tâm nháy mắt.“Chờ chuyện Lạc phủ giải quyết xong hãy nói.”“Tiểu Lan, người không.”“Ta tên là Thủy Tâm, Lãnh Thủy Tâm.”Lạc Trân Trân ngẩn người một chút.“A! Thì ra tên người là Lãnh Thủy Tâm, ừ! Tên rất tao nhã.”“Cám ơn.”“Ít đi!”Lạc Trân Trân nhẹ xuy.“Đem ta thành con trai của người sao? Đừng dối chủ đề nữa, Tiểu. Ách. Thủy Tâm, người không thể lưu lại, hơn nữa, tướng công của người cũng sẽ không nguyên ý về trước.”“Bọn họ sẽ theo ta lưu lại, ta nghĩ, gian phòng kia cũng có thể.”“Người điên rồi!”Lạc Trân Trân cả kinh kêu lên: “Trong phủ nguy hiểm như thế, tránh xa cũng không kịp rồi, người còn muốn cho tướng công của người một thư sinh yếu đuối cùng con trai của người một tiểu oa nhi vào ở?”“Thư sinh yếu đuối?”Thủy Tâm thú vị nhìn khuôn mặt lãnh mạc tuấn mỹ của Triển Ngạo Trúc.“Ta nói lão gia, người ta nói chàng vô dụng! Chàng không tức giận sao?”Lạc Trân Trân không biết nên khóc hay cười một tiếng.“Thủy Tâm, cầu xin người nghiêm chỉnh một chút có được hay không? Người là có võ công có thể tự vệ, nhưng là bọn họ. Bọn họ còn phải có người bảo vệ, này. Đây không phải là. Không phải là.”Thủy Tâm cười híp mắt nói.“Không sao, không sao, tướng công nhà ta cùng nhi tử không cần người bảo vệ, có đúng hay không, phu quân?”Trả lời chính là Mập Mập.“Phụ thân có thể phi phi, phụ thân mang Mập Mập phi phi, phụ thân cũng muốn mang nương phi phi, cùng nhau phi phi nha.”Trái bay, phải bay, bầy chim nhỏ bay quanh đầu Lạc Trân Trân. Nàng hé miệng lại im lặng, lắc lắc đầu, lại lần nữa há mồm.“Thủy Tâm, ta biết người rất có nghĩa khí, nhưng là, không đáng giá bắt người cùng tướng công và con trai mạo hiểm như vậy, người nghĩ làm hiệp nữ tương lai còn có chính là cơ hội. Ta đáp ứng người, nếu như Lạc phủ lần này có thể bình yên vượt qua kiếp nạn, ta nhất định sẽ cùng người xông xáo giang hồ đi. Ách. Dĩ nhiên phải thông qua tướng công của người đồng ý.”“Hắn a?”Thủy Tâm liếc xéo Triển Ngạo Trúc một cái.“Đời sau đi! Để ta ra ngoài một lát hắn cũng không nguyên ý, làm sao để cho ta tự mình đi ra ngoài bước chân vào giang hồ!”Triển Ngạo Trúc chỉ là lãnh đạm liếc nàng một cái, mà Mập Mập lại bận rộn phun đậu phộng đầy miệng.“Nương, Mập Mập không muốn phi phi nữa, phụ thân mang nương phi phi.”Thủy Tâm buồn cười véo mũi của hắn.“Ăn đậu phộng của người đi! Tiểu tử, nương là đang nói cha người, cũng không phải là nói người.”“Phụ thân?”Mập Mập lập tức quay đầu nhìn cha.“Phụ thân, mang nương phi phi!”Triển Ngạo Trúc mặc nhiên không lời, Lạc Trân Trân lại không nhịn được tò mò hỏi: “Cái gì là phi phi a?”“Phi phi?”Thủy Tâm liếc xéo Triển Ngạo Trúc, hừ lạnh một tiếng.“Ta làm sao biết? Hắn cũng chưa từng mang ta phi phi !”Mập Mập lại vội vàng giẫy giụa xuống đất, đi hai bước đến bên cạnh Triển Ngạo Trúc, lôi kéo tay áo cha.“Phụ thân, mang nương phi phi chứ sao. Phụ thân!”Triển Ngạo Trúc duỗi cánh tay ôm lấy hắn, như cũ không tiếng động.Dĩ nhiên Thủy Tâm là bị chọc tức đi! Lạc Trân Trân rút cuộc minh bạch, Thủy Tâm cũng không phải là cùng vị hôn phu tuấn mỹ lạnh lùng này gây gổ mà rời nhà, bởi vì một bàn tay căn bản đập không vang! Nhìn thấy Thủy Tâm sắc mặt bây giờ không đẹp mắt, Lạc Trân Trân bận rộn hoà giải, thuận tiện đổi chủ đề.“Thủy Tâm, tướng công của người cũng là có tính toán, có lẽ hắn chẳng qua là không có tiện nói ra mà thôi, chúng ta không nói chuyện này nữa, vẫn là nói người lúc nào thì phải trở về đi?”“Việc này có gì mà phải nói ?”Thủy Tâm vô tội nháy mắt.“Đương nhiên là chờ chuyện Lạc phủ giải quyết xong nha!”“Thủy Tâm.”“Chớ nói, tiểu thư, ta đã định, người nói cũng vô dụng!”Thủy Tâm không lo lắng bưng lên trà nguội uống một hớp, rót đầy chén khác để trước mặt Triển Ngạo Trúc.“Tiểu thư, tin tưởng ta, ta sẽ không thay Lạc phủ mang đến bất cứ phiền phức gì. Càng sẽ không lấy tính mạng tướng công cùng con trai làm món đồ chơi đùa bỡn.”Lạc Trân Trân hoài nghi nhìn nàng thật lâu, rồi sau đó mới hỏi: “Tướng công của người biết tình hình Lạc phủ sao?”Thủy Tâm nhún nhún vai.“Có biết hay không đối với hắn mà nói căn bản không có gì giống nhau.”Lạc Trân Trân ai thán.“Thủy Tâm, người không muốn.”“Hảo, hảo, hảo.”Thủy Tâm lắc đầu một cái, ngay sau đó mắt liếc nhìn Triển Ngạo Trúc.“Uy! Gia, nói cho ta biết, thiên địa lớn như vậy, có thể có một chỗ người không dám đi ?”Không cần đoán, Triển Ngạo Trúc đương nhiên là vô thanh vô tức**.**.im hơi lặng tiếngVì vậy, Thủy Tâm chợt nổi giận vỗ mặt bàn một cái.“Uy! Tướng công, ta cảnh cáo người đó! Người ít nhất phải nói vấn đề này, nếu không ta sẽ bỏ đi lần nữa. Lần này, ta sẽ đi cho chàng tuyệt đối không tìm được!”Triển Ngạo Trúc trong ánh mắt lãnh mạc đột nhiên biến mất, tàn bạo lãnh khí chợt hiện chợt ẩn, tốc độ nhanh đến nỗi Lạc Trân Trân không tự chủ được rung mình một cái, rồi lại không biết tại sao lại có loại cảm giác này.Nhưng Thủy Tâm chẳng những thấy rất rõ ràng, cũng rõ ràng cảm nhận được hắn tức giận, nàng không tự chủ co rúm lại một chút. Trong lòng thẳng hồi tiếc làm gì tự dưng khơi mào hỏa khí của hắn, cái này nàng thật không biết làm như thế nào dập tắt rồi!Ai biết. “Không có.”Hắn thề nhưng trả lời! Thủy Tâm không dám tin lời nói của hắn, cơn giận của hắn thề nhưng không có bộc phát ra. Hơn nữa còn trả lời nàng? Đây quả thực là kỳ tích sao! Nhưng là. Tại sao? Hoặc là nên hỏi, điều này là có ý nghĩa gì?Thủy Tâm thấy hắn từ từ nâng chén trà lên nếm một hớp, môi của nàng không khỏi chậm rãi dâng lên nụ cười vui sướng, “ý nghĩa” này

nàng có thể từ từ suy nghĩ, dù sao không phải là không tốt. Vì vậy, nàng hân hoan chuyển sang Lạc Trân Trân, “Nhìn, hân nơi đó cũng dám đi, bất kể có nguy hiểm hay không cũng đều là một dạng.” Nàng nói thật đặc ý. Lạc Trân Trân quay đầu nhìn Triển Ngạo Trúc thủy chung lãnh đạm lạnh nhạt chốc lát, rồi cục bất đắc dĩ thở dài, “Được rồi! Ta đầu hàng, bây giờ không cưỡng được ngươi!” Cuối cùng lại thán một tiếng kết luận. Thủy Tâm càng đặc ý, “Dĩ nhiên, không có mấy người cưỡng qua được ta, trừ.” Nàng liếc vị hôn phu một cái, “Cái đại khối băng đó.” Ngay sau đó lại xuy một tiếng. “Hắn cũng chưa từng lay chuyển ta, hắn căn bản là không bỏ rơi ta, cùng hắn nói chuyện, còn không bằng cùng Khanh khách nhà ta nói chuyện, nói không chừng còn có phản ứng một chút.” “Khanh khách?” Lạc Trân Trân mờ mịt nói. Thủy Tâm khi khi một tiếng, chỉ vào Mập Mập cười nói: “Hắn gọi gà trống nhà ta là Khanh khách, ta cũng vậy liền gọi theo a!” Mập Mập ngây ngô cười, Lạc Trân Trân không khỏi thở dài nói: “Con trai của ngươi thật thật đáng yêu, thật là xinh đẹp!” “Không liên quan gì tới ta, ” Ngón tay chỉ Triển Ngạo Trúc. “Ai nấy đều thấy được , hoàn toàn là công lao của cha hắn!” Thủy Tâm ăn vị nói. Lạc Trân Trân bật cười. “Loại dấm này ngươi cũng ăn?” Thủy Tâm quyết quyết miệng. Lạc Trân Trân lắc đầu một cái. “Thật không chịu nổi, đã làm thê người ta, cũng làm mẫu thân rồi còn ngây thơ như vậy, tướng công nhà ngươi thật đáng thương, một người phải chiếu cố hai đứa bé.” Thủy Tâm nhún mày lại, tức giận chỉ vào Lạc Trân Trân. “Uy! Uy! Ngươi.” “Lạc Trân Trân lập tức gơ hai tay. “Hảo, hảo, ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi, được chưa?” Thủy Tâm ghéech cằm. “Dĩ nhiên không được, phải bồi thường danh dự mới được!” “Bồi thường danh dự?” Lạc Trân Trân nhắc lại. Đột nhiên quay đầu nhìn về Mập Mập chớp mắt. “Mập Mập, đi đi dẫn người đi mua tượng người có được hay không?” Mập Mập lập tức nhảy về phía trước. “Hảo, hảo, Mập Mập muốn tượng người, Mập Mập muốn tượng người!” “Tiểu thư, là bồi thường ta! Không phải là.” “Sau đó sẽ đi ăn bánh, sủi cảo.” “Uy! Đây không công bằng.” “Còn có ca kịch.” Thủy Tâm cong miệng. “Thật không công bằng!” Tại sao tiểu nhân so với nàng còn được yêu quý hơn?

8. Chương 8: Chương 7

Vì sợ phụ thân trách tội nàng làm cho người dân vô tội gặp nguy hiểm, cũng vì an toàn của vị hôn phu cùng nhi tử Thủy Tâm, Lạc Trân Trân đem cả nhà Thủy Tâm giấu ở tây viện sau cùng ít người biết đến. trong một gian nhà ngói xanh ở phía cuối. Chỗ ấy là nơi ở của gia quyến hạ nhân, cũng là khu vực không trọng yếu nhất của phủ, bởi vì không trọng yếu cho nên cũng là nơi an toàn.

Bởi vì Lạc Mộc Vân sớm bảo những người làm thôi việc, cho nên, nơi ấy cũng chỉ có gia đình Thủy Tâm mà thôi. Cũng chỉ có vào thời điểm này, Thủy Tâm chẳng những không ôm oán, ngược lại liên tiếp thúc giục Triển Ngạo Trúc mang nhi tử ra ngoài phi phi, đi dạo một chút, thùng thùng, ăn uống. Cái gì cũng tốt, dù sao chỉ cần rút ra ngoài là được. Bởi vì nàng thăm thính tin tức các nơi trong phủ, ngó nhìn tình huống, nhất định tính đúng thời khắc để cho Triển Ngạo Trúc đi ra ngoài giúp một tay mới được. Trước khai chiến một ngày, nắm vị cao thủ chủ lực ở Lạc phủ có hai vị sau đó mới đến, cùng cha con Lạc Mộc Vân, còn có Hoàng Bách Thụy khó có thể xuất hiện, hắn đang ôm tiểu tôn tử năm tuổi ở trong phòng nghị sự đang bàn bạc kế hoạch cuối cùng. Hoàng Bách Thụy áy náy chán nản mở miệng, “Nếu là chỉ vì ta một nhà tám miệng. Làm hại mọi người máu chảy thành sông, ta bây giờ.” “Bách Thụy, đừng nói lời như thế, người cũng có lúc phải chết**, chỉ cần chết có ý nghĩa, có gì phải hối tiếc?” Lạc Mộc Vân cau mày nói: “Ta và huynh mấy thập niên giao tình, lại là vị quan tốt mà dân chúng ca tụng. Không có đạo lý huynh vì làm chuyện chính nghĩa mà bị bất kỳ trả thù nào. Huynh vì dân chúng làm việc, chúng ta bảo vệ huynh, đây là việc phải làm, không có gì phải băn khoăn.” **thực ra là câu « nhân sinh tự cổ thủy vô tử » Hoàng Bách Thụy xúc động thở dài. “Đừng lừa gạt ta, Mộc Vân, ta biết đối phương mạnh hơn nhiều, cũng biết chúng ta bên này cũng không nắm chắc phần thắng, đến cuối cùng, mọi người chẳng qua là hi sinh vô ích mà thôi, như vậy chẳng bằng.” “Không bằng cái gì? Dem bọn huynh một nhà tám mạng đi ra ngoài sao?” Lạc Mộc Vân tức giận nói: “Huynh coi ta là hạng người gì? Rất sợ chết sao? Bách Thụy a Bách Thụy, nếu đối là huynh, huynh cũng sẽ không vì ta làm như vậy sao?” Hoàng Bách Thụy hai hàng lông mày đứng thẳng. “Dĩ nhiên sẽ!” “Vậy được rồi!” Lạc Mộc Vân dứt khoát. “Không có gì phải bàn rồi, huynh vì ta, ta là vì huynh, không phải là vì cùng một chữ nghĩa sao, không thể thay thế, không thể thay đổi, chính là như thế!” “Nhưng là.” Đột nhiên từ bên ngoài phòng vội vã chạy vào một phủ vệ, cắt đứt lời của Hoàng Bách Thụy. “Bẩm lão gia, bên ngoài có một tỷ nữ không ngừng ngó dáo dác, bộ dạng khả nghi, nàng nói nàng là thiếp thân tỷ nữ của tiểu thư, xin lão gia định đoạt.” Lạc Trân Trân áy náy ngăn người. “Thủy Tâm?” Lạc Mộc Vân cau mày nhìn nàng một cái, làm nàng chột dạ rụng cổ. Lạc Mộc Vân liền

hừ một tiếng. “Để cho nàng đi vào.” Chỉ chốc lát sau, Thủy Tâm liền tiến vào, nàng tò mò nhìn trái nhìn. . . . nhìn phải một cái, rồi sau đó đi tới trước mặt Lạc Mộc Vân cúi chào. “Lão gia.” Lạc Trân Trân không nhìn được bật thốt lên oán trách nói: “Thủy Tâm, không phải là bảo ngươi không được khắp nơi. . . .” Lạc Mộc Vân trừng mắt, Lạc Trân Trân cả kinh nhất thời đem câu chữ còn lại toàn bộ nuốt về trong bụng rồi. Lạc Mộc Vân lại một tiếng cảnh cáo hừ lạnh để cho Lạc Trân Trân bất an cúi đầu, Lạc Mộc Vân mới quay lại. “Ngươi là thiếp thân nữ tỳ của tiểu thư?” “Đúng vậy, lão gia.” “Tất cả người làm đều xuất phủ, làm sao ngươi còn ở lại?” Hắc không vui hỏi. “Ta muốn lưu lại giúp một tay, lão gia.” “Giúp một tay? Ngươi có thể hỗ trợ cái gì?” Lạc Mộc Vân đôi mắt đột nhiên nhúu lại. “Nói, ngươi có phải lưu lại làm gian tế hay không?” “Cha, không phải!” Lạc Trân Trân vẫn là không nhìn được kêu lên. “Nàng cũng là xuất thân từ võ lâm thế gia, sở dĩ có võ công, nàng thật muốn lưu lại giúp một tay!” Lạc Mộc Vân khiêu mi. “A? Võ lâm thế gia? Hảo, nói một chút xem ngươi là nữ nhi nhà nào.” Thủy Tâm trấn định cười cười. “Gia phụ họ Lãnh, tục danh Thương Hùng.” Lạc Mộc Vân hơi cảm thấy kinh ngạc ồ lên một tiếng. “Lãnh gia trang trang chủ Lãnh Thương Hùng?” “Đúng vậy, lão gia.” Lạc Mộc Vân nhìn nàng trong chốc lát. “Vì sao Lãnh gia trang tiểu thư sẽ chạy tới Lạc phủ làm tỳ nữ?” “Nàng bỏ nhà ra ngoài!” Lạc Trân Trân lại chen vào. “Nàng cùng vị hôn phu gây gỗ, cho nên liền bỏ nhà, kết quả đến nơi này, không có lộ phí, không thể làm gì khác hơn là ủy thân làm tỳ nữ a!” “Không phải là người lừa gạt a?” Lạc Trị Đình hoài nghi hỏi. “Là thật, Tiểu Lan tên thật gọi là Lãnh Thủy Tâm, vị hôn phu họ Triển, trước đó vài ngày, Triển công tử còn mang nhi tử đi tìm, là một đứa trẻ thật đáng yêu đấy!” Nghe vậy, Lạc Mộc Vân sắc mặt tựa hồ đã từ từ thoải mái lại lần nữa hơi trầm xuống. “Triển công tử? Vị hôn phu của nàng. . . .” Lạc Trân Trân lại chợt dạ cúi đầu, “Phải. . . Là một. . . . thư sinh.” Nàng ngập ngừng nói. Lạc Mộc Vân sắc mặt trầm xuống. “Trân nhi, đừng nói với ta là con để người nhà của nàng vào phủ ở!” Vào lúc này, Lạc Trân Trân hoàn toàn cúi thấp đầu. “Con. . . . con. . . .” “Xem một chút tình hình có vẻ không đúng, Thủy Tâm vội tiếp miệng nói: “Lão gia, xin đừng trách tiểu thư, là ta tự mình kiên trì muốn lưu lại. Lạc phủ chiếu cố ta nhiều tháng rồi, trước khi rời đi, ta muốn bày tỏ tâm nguyện đi? Hơn nữa, lâm nguy khó khăn, đây mới là biểu hiện của nữ tử giang hồ. . . . Hắc hắc. . . . Hiệp nghĩa hành động sao! Xin yên tâm! Tương công nhà ta sẽ tự chiếu cố mình, không cần mọi người lo cho hần!” Lạc Mộc Vân vẻ mặt ngưng tụ không vui. “Lãnh cô nương. Triển công tử liền tùy người quyết định như vậy sao? Hay là hần căn bản không biết nơi này có nhiều nguy hiểm?” Thủy Tâm nhún nhún vai. “Đối với hần mà nói, cũng đều không liên quan, có biết hay không căn bản là không quan hệ!” Lạc Mộc Vân hít sâu một hơi. “Lãnh cô nương, ta nghĩ, ta tốt nhất cùng Triển công tử nói chuyện.” Thủy Tâm vẻ mặt đau khổ chờ một chút, “Có thể! Nhưng là hần. . . .” Nàng lại do dự một chút. “Hần rất quái dị, lại không thích nói chuyện, ta sợ hần sẽ đắc tội lão gia.” “Đừng gọi ta lão gia nữa,” Lạc Mộc Vân ra lệnh: “Ta cùng lệnh tôn từng có duyên gặp mặt mấy lần, cũng coi là quen biết cũ, ngươi gọi ta lão gia cũng không thoả đáng.” Thủy Tâm cười ngọt ngào. “Vậy con gọi ngài là Lạc bá bá, bá bá liền kêu con là Thủy Tâm, như vậy có thể không?” “Có thể.” Lạc Mộc Vân gật đầu một cái. “Bất quá, ta vẫn là muốn cùng vị hôn phu của con nói một chút.” Thủy Tâm lại suy sụp cúi mặt. “Nhưng là hần thật vô cùng. . . .” “Không sao cả, bá phụ không phải là người không biết độ lượng.” “Kia. . . .” Thủy Tâm thở dài, “Được rồi! Con đi gọi hần, ” Nàng xoay người đi ra ngoài, trong miệng thấp giọng lầu bầu, “Cũng không biết có gọi được hần không đây. . .” Thủy Tâm vừa đi ra ngoài, Lạc Trân Trân liền vội vàng hướng phụ thân cảnh cáo, “Cha, Triển công tử thật rất lạnh lùng đó! Con đã thấy hần nhiều lần, nhưng hần chưa từng có nói nửa câu với con, thậm chí ngay cả con mắt cũng không nhìn qua con một cái đấy!” “Ta hiểu.” Lạc Mộc Vân vừa nói, đồng thời lại hướng những người khác chào hỏi: “Các vị, chúng ta tiếp tục. . . .” Hoàn hảo bọn họ có tiếp tục bàn bạc, nếu không thật là sẽ phải chờ đến khi mông bốc hơi nước, bởi vì Thủy Tâm sau khi rời khỏi đây, qua thật lâu thật lâu mới trở lại. Triển Ngạo Trúc thì sau nàng mấy bước đi vào. . . . Ách. . . . Là bị kéo vào, bị một oa nhi nhỏ mập mập kéo vào. “Phụ thân, đi vào nữa! Đi vào nữa. . . .” Mập Mập vừa liêu mạng kéo vừa kêu. Mà Thủy Tâm là một mặt đi một mặt quay đầu lại cười thâm, cũng hảo khuyên bảo. “Phu quân, tướng công, đừng nóng giận nữa! Chỉ một lát thôi! Coi như theo ta tản bộ. . . .” “Cả trong phòng nghị sự, trừ Lạc Trân Trân, Lạc Trị Đình cùng Hoàng Bách Thụy không biết võ công ra, những người khác tất cả nhìn thư sinh tuấn kiệt đi vào sảnh, liền tâm run sợ tinh thần kinh hãi. Một cái nhìn sang, hần chẳng qua là thư sinh yếu đuối phiêu dật thôi, nhưng thần thái coi trời bằng vung nhìn bằng nửa con mắt, còn có mơ hồ lộ ra khí thế cuồng vọng ngang ngược cùng thô bạo u ám, đều làm người không tự chủ được hoảng sợ nín thở. Mà làm người ta kinh hãi nhất là ánh mắt của hần, thâm trầm u lãnh, cao ngạo lãnh khốc, giống như hai hồ nước sâu không thấy đáy, cũng tựa như hai lưỡi dao sắc bén thấu lòng người, khiến người không rét mà run. Lạc Trân Trân cùng Lạc Trị Đình công lực không đủ cao thâm, ít kinh nghiệm từng trải tự nhiên cảm thụ không ra, chẳng qua là cảm thấy Triển Ngạo Trúc lãnh khốc có

chút đáng sợ, cho nên, bọn họ —— bao gồm Hoàng Bách Thụy không hiểu đám người Lạc Mộc Vân tại sao đột nhiên trở nên cảnh giác sững sốt như thế. Cuối cùng đem kéo đến chỗ nương chỉ định rồi, Mập Mập thở hắt ra kêu to: “Nương. Một quá đó!” “Ít cầu nhau, tiểu tử, đem phụ thân người giữ tốt vào, đừng để cho hắn rời đi.” Mập Mập “A!” một tiếng, dùng hai tay nắm thật chặt tay Triển Ngạo Trúc, đôi mắt to đen nhánh cũng bắt đầu xoay tròn nhìn xung quanh. “Kính nhờ, một lát là tốt rồi, phu quân, một lát thôi.” Thủy Tâm lại thấp giọng cầu khẩn đôi câu, lúc này mới xoay người hướng Lạc Mộc Vân giới thiệu: “Lạc bá bá, đây là tướng công nhà con.” Lạc Mộc Vân âm thầm lấy lại tinh thần, rồi sau đó thật cẩn thận mở miệng: “Triển công tử, không biết tôn phu nhân có từng nói qua cho người biết tình cảnh Lạc phủ hôm nay?” Triển Ngạo Trúc nửa khép mắt lãnh mạc không lên tiếng. Lạc Mộc Vân khẽ cau mày: “Ta nghĩ. . . . Hai vị xin ngồi xuống trước đã!” Thủy Tâm bận rộn lôi kéo vị hôn phu ở một bên ngồi xuống, thuận tiện ở bên cạnh Triển Ngạo Trúc lâu bầu cảm râm mấy câu, Mập Mập cũng rất khéo léo ngồi trên đùi phụ thân, nhưng một đôi mắt vẫn nhìn không ngừng. Mà Lạc Mộc Vân liền thừa dịp này trong chốc lát cẩn thận quan sát thư sinh trầm tĩnh lãnh khốc trước mắt, sau đó càng thêm khẳng định thư sinh này tuyệt không phải người thường, chẳng qua là không nhìn ra vẻ ngoài mà thôi, nhưng khí thế cùng ý vị bên trong cũng biểu lộ trên nét mặt hoàn toàn không sót gì. Hắn ho nhẹ hai tiếng lại một lần nữa thử cùng Triển Ngạo Trúc nói chuyện. “Triển công tử, tôn phu nhân có từng nói cho người biết lưu lại Lạc phủ rất nguy hiểm?” Triển Ngạo Trúc tiếp tục mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, ngay cả con mắt cũng không nhìn hắn một cái. Thủy Tâm thở dài, “Lạc bá bá, con sớm nói qua! Hắn chính là như vậy, hắn muốn nói chuyện thì mới mở miệng, nếu là không muốn nói chuyện, coi như bá bá cầm dao đe trên cổ, cũng ép không ra nửa chữ mà. . . . Đừng bảo là đối với mọi người nữa! Chính là đối với ta. . . .” Nàng oán hận liếc Triển Ngạo Trúc một cái. “Cũng giống vậy. Mọi người cũng không biết a! Cả ngày hướng về phía đại băng sơn thật có nhiều đáng thương, từ sớm đến tối chỉ có thể tự mình đối với mình nói chuyện, người không biết còn tưởng rằng ta là đầu óc hỏng, điên rồi đấy!” Nàng thở dài một tiếng: “Cũng không biết hắn buộc ta gả cho hắn làm gì, cả ngày chỉ biết mang theo nhi tử phi phi, mà ta đây! Chỉ có thể nhìn trời than thở. Gọi hắn theo ta ra ngoài đi dạo một chút, hắn như một làn khói mà biến mất, khỏi phải hỏi, chính xác là lại mang theo nhi tử phi phi. Ai! Ta thật thật đáng thương. Còn có a. . . .” Cho dù trong sảnh có một nửa người xa lạ chưa từng gặp mặt, Thủy Tâm như cũ giống như là hận không thể chửi cáo thiên hạ, để ọi người biết được nàng bị vị hôn phu “ngược đãi”, lại thao thao bất tuyệt nói không ngừng, trong lúc đó còn oán liếc Triển Ngạo Trúc mấy lần, bày tỏ nàng thật sự là oán phụ, cho dù nàng bí mật mang theo trang sức chạy trốn cũng là có nguyên nhân. Trong thời gian này, Triển Ngạo Trúc như cũ chỉ là nhàn nhạt liếc nàng một cái, mà những người khác lại không biết nên khóc hay nên cười không biết làm sao. Không phải là thỉnh vị hôn phu của nàng tới hỏi rõ ràng sao? Thế nào biến thành hội nghị xét xử trượng phu của nàng rồi! Lễ mừng năm mới thì hắn cũng không theo ta về nhà mẹ đẻ, nhà mẹ đẻ cũng sai người tới mời đây!” Khi Thủy Tâm đang áy náy quên mình kể tội vị hôn phu thì đột nhiên. “Nương, con cùng hắn chơi có được hay không? Nương, con muốn cùng hắn chơi!” Mập Mập chỉ vào tôn nhi trong lòng Hoàng Bách Thụy kêu lên. “Ít nói đi, nương đang nói chuyện, người nếu là dám ngắt lời, cẩn thận cái miệng của người!” Thủy Tâm đang cao hứng nói thì bị cắt đứt, nàng mở miệng liền mắng: “Chú ý cha người cho tốt, nếu để cho hắn bỏ đi, nhìn ta không đánh nát cái miệng người mới là lạ!” Chợt bị rỗng không giải thích được, Mập Mập đáng thương rũ đầu xuống, bộ dáng kia nói có nhiều đáng thương thì có nhiều đáng thương, mỗi người thấy cũng đau lòng không dứt. Hoàng Bách Thụy cúi đầu đối tôn nhi trong lòng nói nhỏ mấy câu, bé trai gật đầu một cái sau đó liền nhảy xuống đùi tổ phụ, hắn hoạt bát đến trước người Mập Mập, kéo tay Mập Mập: “Đi, ta cho người xem đồ chơi mới của ta.” Mập Mập mắt sáng lên, nụ cười sáng lạn lập tức nở ra, nhưng một cái chớp mắt lại không thấy, hắn đầu tiên là sợ hãi nhìn sang mẫu thân, rồi sau đó ngửa đầu cầu khẩn, khát vọng nhìn cha. “Phụ thân, Mập Mập đi chơi, người không được bỏ đi nữa có được hay không?” Triển Ngạo Trúc cúi đầu nhìn hắn, rồi sau đó gật đầu một cái. Nụ cười rực rỡ chói mắt lại trở lại, Mập Mập nhảy nhót hoan hô một tiếng, hắn lập tức nhảy xuống đùi cha, hướng mẫu thân kêu: “Nương. Phụ thân nói sẽ không rời đi, Mập Mập có thể đi chơi sao?” Thủy Tâm mắt tròn trắng, “Là đó! Người được lắm! Người nói gì hắn cũng đáp ứng, ta nói cái gì hắn đều không đáp ứng, nhìn. . . .” Nàng quét một vòng mọi người trong đại sảnh. “Đây cũng là một tội, hắn căn bản không đem ta để ở trong mắt sao?” Lạc Trân Trân cũng không chịu được nữa kêu lên: “Thủy Tâm, người xong chưa a? Mau để cho Mập Mập đi chơi! Chưa gặp qua người nào khi dễ nhi tử như người!” Thủy Tâm đột nhiên cười một tiếng: “Như vậy mới công bằng! Cha hắn khi dễ ta, ta liền khi dễ con trai hắn, con trai hắn lại đi chinh lão tử hắn, hắc hắc, vừa lúc đổi phiên một vòng.” Lạc Trân Trân đỏ mặt cười đại thán một tiếng: “Thủy Tâm, xem như ta cầu xin người. . . .” “Thật sao! Thật sao!” Thủy Tâm không tình nguyện hướng nhi tử ra lệnh đặc xá: “Đi chơi đi! Tiểu tử.” Thật là nhanh! Hai tiểu tử như một làn khói

đã không thấy tầm hơi.“Hả? Thế nào nhanh như vậy? Hai người đều biết phi phi sao?”Thủy Tâm không tự chủ thâm nói, đồng thời khóe mắt thoáng nhìn, không cẩn thận quét vị hôn phu lạnh lùng bên cạnh, nàng lại không nhận được đắc ý nói: “Hắc hắc, hiện tại nhi tử cho ngươi phù chú, ta xem ngươi còn lặn đi đâu được!”Lạc Mộc Vân có chút nhức đầu xoa xoa huyết thái dương, đối với vợ chồng này thật khiến cho người ta không chịu nổi, một là ba tám hê hê, một là quý dị vô cùng, chỉ có nhi tử là đáng yêu dị thường, hẳn thật không biết nên xử lý như thế nào mới phải?Hắn nhìn vợ chồng bọn họ cau mày suy tư chốc lát, rồi sau đó đối với Triển Ngạo Trúc mở miệng nói: “Như vậy đi! Nếu như Triển công tử không muốn nói chuyện, vậy thì hãy nghe ta nói là được. Nếu như hai người muốn ở lại Lạc phủ, nhất định phải biết trước tình cảnh Lạc phủ, mà tình hình Lạc phủ bây giờ cũng không tốt lắm.”Hắn nhìn Hoàng Bách Thụy một cái.“Nguyên nhân không cần tra cứu, nhưng là, chúng ta ngày mai sẽ cùng Kinh Thiên bang có một trận huyết chiến, Kinh Thiên bang là đại bang phái hắc đạo, ta mặc dù mới không ít trợ thủ, lại như cũ bị kẻ địch vây quanh, cho nên, ngày mai trận chiến này sợ rằng. . . .”“Con nhất định phải giúp một tay!”Không đợi Lạc Mộc Vân nói xong, Thủy Tâm liền nghiêm túc hướng Triển Ngạo Trúc trình trọng tuyên bố.“Chàng chịu giúp ta là tốt nhất, nếu như không chịu, tối nay chàng có thể trước mang Mập Mập về, nếu như qua một tháng sau ta còn không có trở về, chàng có thể thay Mập Mập tìm mẫu thân khác tới chiếu cố hẳn, ta sẽ không oán chàng!”Nghe vậy, Triển Ngạo Trúc đưa mắt nhìn nàng chốc lát, sau đó lần đầu mở miệng.“Ta sẽ giúp nàng.”Cảm xúc vui mừng, vui vẻ ở đáy mắt nàng loé lên, nụ cười rực rỡ chói mắt tựa như Mập Mập, lập tức hiện lên ở trên mặt Thủy Tâm, nàng không nhận được mở miệng hoan hô.“Được! Phu quân vạn tuế!”Tiếp theo lại chuyển sang Lạc Mộc Vân.“Lạc bá bá, nghe chứ? Tướng công nhà con giúp chúng ta a? Lần này bá bá chẳng lẽ đuổi con đi đi?”Thật là không thể tưởng tượng nổi! Ai cũng không ngờ tới một cuộc đại huyết chiến như dự liệu, hẳn là chưa bắt đầu thì đã kết thúc như vậy!Ngày hôm đó, mới vừa tờ mờ sáng, toàn bộ Lạc phủ liền tiến vào toàn trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Trong vườn, núi giả, gạch đá trên đất, tất cả đều lấy làm mai phục, mà gạch đá xây cao vút phủ trên tường, cũng sớm bày ra hàng loạt, mục tiêu chính là sáng sớm liền gom lại phía trước Lạc phủ.Như vậy một đoàn người đông nghịt, nhưng không thấy quan phủ ra mặt can thiệp. Nghe nói, mừng thọ nhạc phụ đại nhân Huyện thái gia, cho nên làm chúc thọ đi, mà phía dưới Huyện thừa, chủ bộ, tuần kiểm cùng nô tỳ, vân vân, tất cả cũng“vừa vặn” đều bệnh, có việc bận, dù sao chính là không có ai rảnh rỗi để ý tới “nhân sự” này. Dĩ nhiên, đây là « thành quả » Quản Thiên khăng khải hào phóng, tung ra không biết bao nhiêu vàng bạc châu báu.Ở trong cửa phủ bên cạnh tường có một sân khấu, đó là hai tháng trước vì khánh thọ lão phu nhân mời gánh hát tới ca diễn mà xây dựng, vốn là muốn giữ lại lúc mừng thọ Lạc Mộc Vân để dùng, không nghĩ tới lúc này lại vừa đúng lúc dùng làm khán đài.Trừ mấy thủ vệ được phân công phòng thủ ở ngoài, trấn giữ chỉ huy Lạc Mộc Vân cùng Thượng Quan Phù Dung và Tư Mã Tồn Hiếu chịu trách nhiệm lúc gặp nguy hiểm đi hỗ trợ các nơi, cũng đứng ở trên khán đài, mặt lộ vẻ u buồn ngưng mắt nhìn nhân mã tụ tập ngoài phủ.Thủy Tâm dắt Mập Mập đứng ở sau sân khấu xem náo nhiệt, nàng biết Triển Ngạo Trúc tuyệt sẽ không để cho nàng cùng Mập Mập gặp bất kỳ nguy hiểm nào, cho nên, nàng ung dung thoải mái, nhưng Lạc Trân Trân bên cạnh cũng không biết nàng không có nguyên nhân nào phải sợ hãi, cho nên.“Thủy Tâm, ta thật không hiểu, thời khắc nguy hiểm như vậy, tại sao. Tại sao Triển công tử muốn dẫn Mập Mập lưu lại đây?”Lạc Trân Trân ưu tâm lo lắng nói.“Người yên tâm.”Thủy Tâm cười hi hi.“Phu quân đều dự liệu hết thảy.”Lạc Trân Trân bắt đầu nhìn về phía trước, thấy Triển Ngạo Trúc đang chấp tay đứng ở sân khấu phía trước, thậm chí còn đứng trước Lạc Mộc Vân. Nàng hết sức thấy lạ, người nàng cho là thư sinh yếu đuối, cư nhiên hoàn toàn không sợ tình cảnh này, hẳn đơn độc đứng thẳng phía trước, thân ảnh cao lớn thẳng tắp tản ra một cỗ khí tức âm trầm lãnh khốc.Lạc Mộc Vân, Tư Mã Tồn Hiếu cùng Thượng Quan Phù Dung dĩ nhiên cũng phát hiện chỗ quỷ dị, bọn họ nhìn nhau một cái, trong lòng đồng thời hiểu, nếu như không có đoán sai, vị Triển công tử này chỉ sợ cũng là giang hồ đồng đạo.Ở một mảnh tối om om ở bên trong, đột nhiên từ nơi không xa tách ra một con đường. Mấy người bước nhanh dọc theo đường đi đến trước đại môn của Lạc phủ, mà sải bước đi ở trước chính là Kinh Thiên bang bang chủ Quản Thiên. Hắn dừng lại cách cửa phủ mười thước, cặp mắt dừng trên người Triển Ngạo Trúc một lúc lâu, tiếp quay đầu chống lại ánh mắt Lạc Mộc Vân.“Lạc đại hiệp, câu trả lời của ngươi? Chiến hoặc hoà? Sống hoặc chết?”Lạc Mộc Vân không chút do dự trả lời: “Là chính nghĩa, chết có gì sợ? Lạc Mộc Vân ta không phải là người tham sống sợ chết!”Quản Thiên tiếc hận tựa như lắc đầu một cái.“Lạc đại hiệp, ngươi phải biết, trận chiến này đã rõ kết quả, tội gì làm vì nghĩa khí vô vị mà hi sinh? Huống chi còn phải bồi nhiều sinh mệnh vô tội như vậy.”“Một người nếu là ngay cả nhân nghĩa đều không để ý, thì không thể xưng là người!”Lạc Mộc Vân nói hợp với chính nghĩa.“Người nếu như chết cái gì cũng mất, còn nói gì đến nhân nghĩa đạo đức?” Quản Thiên giễu cợt nói: “Cùng Diêm La Vương nói sao?”Lạc Mộc Vân sắc mặt trầm xuống.“Không cần nhiều lời, ngươi muốn như thế nào!”Quản

Thiên lần nữa lắc đầu một cái. “Đừng bảo là ta chưa cho người cơ hội, đây hết thấy đều là bản thân mình tìm, còn có, đừng quên, những tính mạng kia, cũng đều là người làm hại.” Vừa nói xong, Quân Thiên liền xoay người bước đi thong thả trở về trước đoàn người, sau đó xoay người lại lần nữa cất giọng hô to, “Lạc Mộc Vân, người thật không hối hận?” Trong đôi mắt Quân Thiên tràn đầy tức giận. Lạc Mộc Vân há mồm đang muốn quả quyết cự tuyệt lần nữa — “Ta nói tướng công, dứt khoát đem tên thích nói mạnh miệng, lại không có lương tâm cho hấn biết tay, vậy thì trận chiến này cũng có thể kết thúc đi?” Thanh âm mềm mại còn đang vang vọng, hai bên cảm thấy kinh ngạc cũng còn không kịp nói gì, lại không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ thấy bóng trắng chợt lóe, Quân Thiên lập tức cảnh giác vùng lên song chưởng chém, đồng thời nhanh chóng phi thân lui về phía sau, mà song vệ hai bên càng như tia chớp đánh về phía kẻ địch giống như làn khói trắng kia. Đáng tiếc đã tới không kịp! Khói trắng chợt biến mất, chưởng phong của song vệ thiếu chút nữa đánh lẫn nhau. Đồng dạng, Quân Thiên cũng mất dấu vết của đối phương; hấn theo bản năng muốn xoay người lại tự vệ, nhưng cơ hồ đang ở cùng thời khắc đó, hấn bỗng dưng giật mình, phía sau cổ căng thẳng, tiếp theo liền tung mình lên không, hơn nữa ở trong chớp mắt sẽ đến gần phía trên đài của Lạc phủ. Quân Thiên mới phát giác được phía sau cổ buồng lỏng, thân thể liền thẳng tắp rơi xuống, hấn đang muốn đề khí, một cổ kinh phong vô hình cũng đã đánh trúng nhuyển ma huyết, kết quả, hấn bịch một tiếng nặng nề rơi xuống trên khán đài, vùng lên một mảnh tro bụi dày đặc. Hết thấy liền trong khoảnh khắc kết thúc! Bất kể là bên trong phủ hoặc bên ngoài phủ, đều là đồng dạng tĩnh mịch, nhân mã hai bên tất cả như tượng gỗ cứng lại, giống như mất hồn, thất thần, tựa hồ không người nào dám tin vào hai mắt của mình, không nhận được hoàn nghi tình cảnh trước mắt là thật hay là ảo. Bỗng dưng. “Phụ thân, phi phi, phi phi, Mập Mập cũng muốn phi phi!” “Tiểu tử, người cảm miệng cho ta, mới một ngày không có bay, người liền quỳ kêu không ngừng, cẩn thận ta đánh cái mông của người đó!” Vào lúc này, Lạc Trân Trân rốt cuộc biết cái gì là phi phi rồi! Đây thật là một trận chiến không giải thích được a! Không, nhưng thật ra là ngay cả trận chiến cũng coi như không có, căn bản chỉ giống như xem nhà uống rượu, cũng chỉ là có bộ dáng, kết quả thật là chưa có gì phát sinh. Lạc Mộc Vân bên này là thắng trận ồn ào, mà khiếp nhược nhụt chí nhất đương nhiên là Quân Thiên. Dốc toàn bộ lực lượng, cả đại quân áp tới chỗ địch, thanh thế là đủ hùng tráng uy vũ, thái độ cũng đủ hung hãn mãnh liệt, đáng tiếc trận chiến còn chưa mở màn, tự mình bị bắt. Bang chủ bay mất, tuồng vui này còn diễn thế nào a? Thật là đủ mất mặt rồi! Đang ở trước mặt mọi người, trong sự bảo vệ của mấy trăm danh thủ, mà bản lĩnh của bản thân cùng song vệ có thể nói là cao thủ võ lâm số một số hai, kết quả vẫn là ở trong chớp mắt liền thay đổi hoàn toàn! Khỏi phải phải nói ra không ai sẽ tin tưởng, ngay cả bản thân hấn cho tới hôm nay, vẫn là chưa từng có cảm giác như vậy! Nhưng uất ức là uất ức, mất thể diện là mất thể diện, vẫn là tính mệnh trọng yếu nhất, lưu được núi xanh, không sợ không có củi đốt. Hấn vẫn nên trở về thêm chút sức mà cố gắng, xem một chút có thể áp ra “trúng” được không, nếu thật là không được, ít nhất hấn còn có nữ nhi, không thể làm gì khác hơn là để cho nữ nhi tìm người ở rể. Vì vậy, ưng thuận sẽ không tìm Hoàng Bách Thụy gây phiền toái, Quân Thiên cứ như vậy xám mặt rời đi! Hai canh giờ sau, Lạc phủ liền bắt đầu dọn dẹp mai phục bên trong phủ, cũng phái người đi triệu hồi người làm, gia đình trở về. Hết thấy giao phó phân phó thật tốt, sau đó Lạc Mộc Vân một khắc cũng không nghỉ đi về phía tây hậu viện, bên cạnh còn đi theo không ít người. Nhưng vừa mới vào tây viên, liền thấy Thủy Tâm cầm bao quần áo xông ra, mà phía sau nàng là vị hôn phu cùng nhi tử. “A! Lạc bá bá, vừa đúng lúc, con đang muốn đi đến chỗ người từ giã đấy!” “Thế nào lại rời đi ngay? Tại sao không lưu lại mấy ngày?” Lạc Mộc Vân kinh ngạc hỏi. Thủy Tâm lấy ánh mắt liếc Triển Ngạo Trúc một cái. “Hấn không chịu đợi nữa rồi, hấn thật không được tự nhiên, con cũng vậy không có biện pháp.” “Này.” “Lạc Mộc Vân chần chừ: “Triển công tử giúp Lạc gia một việc trọng đại, không cho chúng ta cơ hội.” “Lạc bá bá, không cần nói như vậy nữa! Người đều nói cùng cha con là bằng hữu rồi, chúng con giúp một tay cũng là chuyện đương nhiên! Huống chi.” Thủy Tâm ha ha cười không ngừng: “Đây là chuyện hiệp nữ phải làm!” Lạc Trân Trân bật cười: “Người làm cái gì a, hiệp nữ? Nếu như chúng ta không nhìn lầm, hình như là tướng công nhà người làm a!” “Hả? Người đây còn bắt lỗi!” Thủy Tâm khẳng khái ưỡn ngực: “Người cũng nói một chút, là ai bắt hấn ở lại, hả? Còn có, là ai xin hấn giúp một tay, hả?” “Đây cũng là.” Lạc Trân Trân không phải không thừa nhận. “Hãy nói đi!” Thủy Tâm đắc ý hơn: “Không có ta, làm sao hấn đến a? Điểm này các người cần phải làm rõ ràng a! Hơn nữa, hấn giống người khó lay chuyển, không có chút tài năng thì sẽ không lay chuyển được đâu!” Lạc Mộc Vân nhìn vẻ mặt lãnh mạc của Triển Ngạo Trúc, muốn nói cái gì, cũng không biết rốt cuộc nên nói cái gì, bởi vì hấn biết không thể nhận được bất kỳ đáp lại. Do dự một hồi lâu sau, hấn rốt cuộc thở dài nói: “Được rồi! Vậy con đáp ứng ta, nếu rảnh rồi liền thường tới chơi một chút, Lạc bá bá tùy thời hoan nghênh con.” “Không thành vấn đề.” Thủy Tâm sáng khoái hứa hẹn. “Các người muốn trực tiếp về nhà sao?” Lạc Trân Trân hỏi. Thủy Tâm hai tròng mắt đột nhiên sáng lên, hưng phấn vừa

vui sướng vừa cười. “Có lẽ là ta cầu nhàu quá nhiều, hần không chịu nổi, cho nên, hần muốn dẫn ta tới nơi nào đó đi dạo một chút, vui đùa một chút rồi nói sau.” “Vây Lạc bá bá cho hai người các người con ngựa, không cần phải đi bộ.” “Không cần, chúng con có rồi!” “Có?” Lạc Trân Trân kinh ngạc hỏi: “Nhưng là không thấy bất kỳ con ngựa nào theo các người a?” Thủy Tâm ngược ngùng gãi gãi đầu: “Ta vốn là cưỡi ngựa đi khắp nơi chơi, nhưng là nếu muốn vào Lạc phủ làm tỳ nữ, dĩ nhiên không thể nào mang theo trên người a! Các người đã thấy tỳ nữ nào mang ngựa chưa? Không có đi? Cho nên, ta chỉ hảo đem nó gửi ở ngoài thành. Dùng lương bổng mỗi tháng đi phụng dưỡng nó a!” Nàng đột nhiên thở dài một cái, “Nói đến thật đáng thương. Ta vốn là muốn dành ít tiền sau có thể tiếp tục lên đường, không nghĩ tới phí trông ngựa lại đắt như vậy, ta căn bản đành dùm không được bao nhiêu, rồi lại không dám đem nó bán đi, bởi vì.” Nàng liếc Triển Ngạo Trúc một cái: “Đó là ngựa bảo bối của hần, ở trong mắt hần, ngựa của hần có thể so với ta trọng yếu hơn nhiều.” Nàng lại thở dài, “Thật bi ai, giống như trong mắt hần, ta cuối cùng là người cuối cùng đứng hàng cuối cùng. Không. Không, sợ rằng ngay cả đứng trong hàng cũng không được đấy! Ta à! Bất quá là hần thỉnh thoảng mới có thể nghĩ đến. Bình thường hần căn bản làm như ta không tồn tại, không cùng ta nói chuyện, cũng không chịu dẫn ta phi phi, xuất môn đi dạo cũng không chịu.” Nàng lại thán: “Các người cũng không biết ta có nhiều đáng thương thế nào, có lúc hai cha con bọn họ ở một mình căn bản cũng không.” “Ai! Lại tới nữa!” “Ngừng!” Lạc Trân Trân lại một lần nữa không chịu nổi kêu to: “Thủy Tâm a! Người không phiền, chúng ta cũng phiền nữa!” “Ta thế nào?” Thủy Tâm vô tội nháy mắt: “Ta nói sai cái gì sao?” Lạc Mộc Vân cố nén cười: “Không có gì, thật là. Khụ khụ. Không có gì, không có gì.” “A! Vây chúng con cũng nên đi.” Thủy Tâm mở ra bước chân liền muốn đi: “Đợi chút!” Thủy Tâm lấy ánh mắt hỏi thăm nhìn Lạc Mộc Vân: “Có thể hay không.” Lạc Mộc Vân liếc Triển Ngạo Trúc một cái: “Có thể nói cho chúng ta biết Triển công tử là vị cao nhân nào trong chốn giang hồ hay không?” Thủy Tâm ngẩn người: “Thế nào? Con không có nói qua ọi người sao?” Mọi người toàn bộ cùng nhau mãnh liệt lắc đầu: “A!” Thủy Tâm suy nghĩ một chút, ngay sau đó mở miệng thì thào: “Ngọc cũng không phải ngọc, tựa như trúc không phải là trúc, tựa như tâm không phải là tâm. Tựa như ta không phải là ta.” Đọc xong sau đó Thủy Tâm lặng lẽ đợi tiếng kinh hô của bọn họ. Kết quả, cái gì cũng không có, tất cả mọi người gương mặt mờ mịt dò xét: “Hả?” Thủy Tâm ngược lại kêu lên một tiếng: “Mọi người chưa từng nghe qua?” Mọi người lại một hồi mãnh liệt lắc đầu. Thủy Tâm không khỏi đại nhãn lông mày, “Làm sao có thể chưa từng nghe qua? Kỳ quái, cũng nghe qua a! Hần nổi danh như vậy, làm sao có thể.” Nàng đột nhiên dừng lại, chợt “A? một tiếng.” Ta hiểu! Nàng xoay người lại hướng trên người Triển Ngạo Trúc móc móc sờ sờ, liền lấy ra một cây quạt, nàng đem mặt có hình lục trúc hướng bọn họ mở ra. “Mọi người chưa từng nghe qua cái này?” Mọi người lại lắc đầu. Thủy Tâm cười híp mắt đem cây quạt quay lại mặt kia. “Mọi người chắc hẳn nên nghe qua chứ?” Duy ngã độc tôn. Triển Ngạo Trúc! ? Cuồng thư sinh! ? Một mảnh hút không khí xen lẫn mấy tiếng chuông, có vài người lại bị hù dọa rút đao kiếm trong tay. Thủy Tâm mỉm cười vuốt cằm: “Ta liền biết mọi người nhất định nghe qua cái này.”

9. Chương 9: Chương 8

Tam Định phủ là một trấn tương đối phồn hoa ở Đại thành, ba phố sáu chợ, tung hoành nối liền, con đường rộng rãi lại trật tự, nóc nhà nối tiếp nhau san sát, lầu các nối tiếp nhau, trên đường cửa hàng đầy đặc, buôn bán cường thịnh, cho dù là sáng sớm, người đi đường đã rộn ràng, hết sức náo nhiệt. Ở chỗ nối tiếp giữa phố lớn và hẻm nhỏ, có Gia Phúc khách điểm, khách điểm này cũng không lớn, đồ dùng cũng không hoa lệ, nhưng nó thoát nhìn nhẹ nhàng khoan khoái chất phác, có loại cảm giác thân thiết, cho nên, Thủy Tâm liền chọn trú ở đây.

Đem Băng Phách giao phó cho tiểu nhị chiều cổ, lại thuê xong một gian phòng, ném xuống bọc quần áo, rửa mặt, Thủy Tâm liền lôi kéo Triển Ngạo Trúc cùng Mập Mập đến trong thiện phòng dùng đồ ăn sáng, gần đây nàng luôn cảm thấy lạ, hơn nữa là luôn thấy đối. Uống bát cháo, lại ăn bánh nướng cùng chút thức ăn, Thủy Tâm ăn no đến tám phần sau đó mới ngoắc tay gọi tiểu nhị ở cửa. Trơ mặt ra, cười khi, tiểu nhị ân cần hỏi: “Vị phu nhân này có gì phân phó?” Thủy Tâm cũng là vẻ mặt tươi cười: “Ta mới tới đây, nghỉ tại nơi này đi dạo một chút, không biết Tiểu nhị ca có ý đề xuất gì?” Tiểu nhị ngẩng đầu lên giảo giếm nhìn bốn phía, nhìn thấy thiện khách cũng không nhiều. Dù sao không có việc gì, hần liền khoác khăn lên vai, tay xoa xoa, mở ra một hàm răng cửa vàng khè, cúi người nói: “Vị phu nhân này, Tam Định phủ có rất nhiều nơi hảo ngoạn! Còn dựa vào phu nhân là muốn đi dạo hay là muốn chơi đùa?” “Nói một chút coi, tự ta suy nghĩ quyết định a?” Có lẽ giới thiệu chính quê quán mình, tiểu nhị liền mặt tươi như hoa khoe ra: “Nếu

là muốn đi dạo, có thể đến Thái tử miếu, đến Thái Huyền cung trên đồi phía nam đốt hai trụ hương, cầu nguyện, cách sườn núi ba dặm còn có Tiên Du sơn, cảnh sắc xinh đẹp, trên núi có chín mươi chín hang động nối tiếp nhau, bên trong có không ít kỳ nam thạch nhũ kỳ kỳ cổ quái.”“Truyền thuyết kể Thuần Dương tổ sư gia trước khi phi thăng, từng ở trong đó tĩnh tọa, tu luyện, còn có giường đá, bàn đá, ghế đá đấy! Nếu ở cửa động kêu một tiếng, chín mươi chín động sẽ gặp toàn bộ vang lên tiếng vọng thật xa trong nháy mắt!”“Thật ư, vậy phải đi thử mới được!”Thủy Tâm lẩm bẩm. Tiểu nhị phụ họa gật đầu một cái, lại tiếp tục nói: “Nếu là muốn đi chơi, đến thành bắc đi Thượng toàn nhìn một chút, cái gì cũng có, bán cao da chó, thuốc tăng lực, xem tướng bói toán, mãi vô làm xiếc. Xiếc khỉ, ảo thuật, hỏa cầu, đi trên dây, bắt dao trên không trung, nữ có nam có, trẻ có già có, hơn nữa các loại gian hàng ăn uống nhìn đã thấy thèm, từ bún thịt Nam Phương, gạo nếp nắm, chân gà, đến cháo tổ yến, bánh bao trắng, cộng thêm bánh ngọt nhiều hình nhiều màu sắc, không chỗ nào không có, không chỗ nào mà không thiếu, nếu có thể thì phải đi thử!”“Nhìn người nói tốt như vậy, tựa hồ không đi dạo một chút liền quá đáng tiếc!”Thủy Tâm vừa nói, móc ra một ít bạc vụn cho hắn. “Cảm ơn! Tiểu nhị ca, nếu chúng ta còn cần gì, sẽ phiền toái Tiểu nhị ca.”Phun vài hớp nước miếng, thì phải có bạc vụn, tiểu nhị đương nhiên là thiên ân vạn tạ, cúi người chào rồi khom người trở về cửa. Thủy Tâm quay đầu nhìn Triển Ngạo Trúc. “Tướng công, phu quân, nghe Tiểu nhị ca nói cũng thật thú vị, chàng nói chúng ta nên đi nơi nào trước thì tốt?”“Tùy tiện.” Triển Ngạo Trúc lãnh đạm nói: “Con muốn ăn điểm tâm, còn phải ăn bánh ngọt!”. Mập Mập kêu: “Người tiểu tử này ham ăn. Khó trách mập đô đô như vậy!” Thủy Tâm siết chặt quai hàm mập của hắn. “Được rồi! Vậy chúng ta trước hết đi Thượng toàn một chút.” Rồi đi Lạc phủ hơn bốn tháng, bọn họ không lo lắng mà đi dạo, từ Hoàn cảnh, Cấn cảnh đến Việt cảnh, từ Hành Sơn, kiềm Linh sơn đến Trường Giang tam hiệp** xinh đẹp, nhiều ngày liên tục đều là ở trong khách sạn, dù sao một nhà ba người đều ở đây cùng nhau, cũng coi như đoàn viên. Cuối cùng, bọn họ đi tới Tam Định phủ, mà Thủy Tâm cũng tư hạ quyết định, đích cuối cùng sẽ là Đặng huyện.**cảnh : biên giới Hoàn : tên khác của tỉnh An Huy (TQ) Cấn : Cấn giang, tên sông ở tỉnh Giang Tây (TQ) Việt : chỉ hai tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây Trường Giang tam hiệp : bao gồm Cù Đường Hiệp, Vu Hiệp và Tây Lăng Hiệp. Bởi vì nàng cảm thấy mệt mỏi, gần mấy tháng qua, nàng luôn muốn ngủ, luôn là chưa làm được gì đã thấy mệt mỏi, xem ra ít nhất phải có sáu, bảy tháng không có cách nào chạy loạn khắp nơi a! Dĩ nhiên, nếu như cho con bú, sợ rằng còn phải thêm một hai năm đấy! Nhưng là, nàng còn không có nói cho Triển Ngạo Trúc “bí mật” này, nàng định hoàn thành hành trình ở Tam Định phủ sau đó mới nói cho hắn biết, tránh cho hắn vội vã đuổi nàng về nhà. Thành thật mà nói, lần hành trình này, nàng đã tương đối hài lòng, Triển Ngạo Trúc vẫn không có nửa câu oán trách, để tùy đến đâu liền đến nơi đó, ngược lại nàng tự mình trước hết nghĩ đến chuyện phải về nhà. Cũng không biết nếu như hiện tại nàng yêu cầu hắn mang nàng phi phi, hắn có cự tuyệt hay không? Thượng toàn náo nhiệt là đủ náo nhiệt, nhưng bây giờ không có gì kỳ kỳ, đều chỉ có một chút tiểu xiếc, ăn xong rất nhiều đồ ăn vặt, cũng có lẽ Thủy Tâm mệt mỏi thật sự, giống như nhìn thế nào cũng không ra cái gì hảo ngoạn. Nàng và Triển Ngạo Trúc mỗi người dắt một tay Mập Mập, bọn họ đã dừng trước xiếc khỉ một lúc lâu rồi, nàng đang nhăn mày suy tư làm như thế nào hướng Triển Ngạo Trúc đề nghị về khách điểm nghỉ ngơi trước rồi đi sau, bỗng nhiên. “Ngạo Trúc!” Nàng cùng Triển Ngạo Trúc đồng thời quay đầu về phía âm thanh vừa phát ra, chỉ thấy một thiếu phụ xinh đẹp động lòng người nhìn bọn họ. Không. Là nhìn Triển Ngạo Trúc. Nàng nhìn không tới ba mươi tuổi, vóc người vừa phải, tư thái yếu điệu, một bộ y phục tơ lụa vàng nhạt, áo khoác cùng màu, càng làm nổi bật dung nhan động lòng người là mái tóc đen bóng tựa như băng gấm nhẹ búi lên làm lộ ra khuôn mặt trái xoan xinh đẹp trắng mịn, răng trắng mắt phượng, đôi mắt ướt nước, mũi cao, còn có đôi môi anh đào đỏ mọng, thật là mỹ nhân trời sinh. Mới nhìn một cái, Thủy Tâm trong lòng bất ngờ, ánh mắt hồ nghi lập tức chuyển qua Triển Ngạo Trúc, lại ngạc nhiên phát hiện, trên mặt thủy chung là lãnh mạc lần đầu xuất hiện biểu tình khác —— một chút kích động cùng tình cảm, mặc dù không rõ ràng, lại vẫn để cho lúc Thủy Tâm đặc biệt nhạy cảm vào lúc này nhìn ra. Thủy Tâm càng thêm hoài nghi hí hóp mắt chuyển sang con “Hồ ly tinh” kia, chỉ thấy nàng bước nhỏ chạy gấp tới trước mặt Triển Ngạo Trúc. Sau lưng là hai tỷ nữ bám thật chặt đi theo. Hai trông mắt một khắc cũng không rời Triển Ngạo Trúc, hồ ly tinh hơi thở hỗn hển kích động thấp giọng hô: “Ngạo Trúc, thật sự là huynh, ta cho là nhìn nhầm, không nghĩ tới. Không nghĩ tới.” Vừa nói, nàng cư nhiên nghẹn ngào. Thủy Tâm nghe được Triển Ngạo Trúc hít một hơi thật sâu sau đó mới từ từ nói: “Đã lâu không gặp Đới phu nhân, người khỏe không?” Hồ ly tinh mắt đỏ buồn bã nhìn Triển Ngạo Trúc. “Ngạo Trúc, huynh. . . huynh vẫn còn hận ta sao?” Sau đó, Thủy Tâm lần đầu tiên nghe được Triển Ngạo Trúc than nhẹ một tiếng: “Ta chưa từng hận người.” “Vậy huynh tại sao gọi ta như vậy?” Hồ ly tinh oán giận nhìn hắn. “Huynh trước kia đều gọi ta là Tiểu Như.” “Đới phu nhân...” Đột nhiên, Triển Ngạo Trúc lại khôi phục hờ hững lãnh đạm trước sau như một. “Đừng quên, người đã là Đới gia

thiếu nãi nãi.” “Nhưng hần đã chết, Ngạo Trúc, ”Hồ ly tinh cúi đầu sâu kín thở dài, “Ta chỉ còn một mình, công công bà bà** cũng đều đã mất, chỉ còn dư lại mình ta.”**bố chồng, mẹ chồngNàng ngẩng đầu đường như khẩn cầu nhìn Triển Ngạo Trúc, “Ngạo Trúc, mặc dù ta đến Đới gia, nhưng ta thề, ta vẫn chưa quên được huynh, thật. Huynh thủy chung là nam nhân duy nhất trong lòng ta”.Nàng trộm nhìn hần.“Ngạo Trúc, Đới gia gia nghiệp không nhỏ, ta một nữ nhân bây giờ có chút chống đỡ không nổi , nếu như huynh nguyên ý, chúng ta có thể.” “Phụ thân, lạnh quá đó!” Mập Mập mới vừa xem xong xiếc khỉ, lập tức liền nghĩ tiết mục kế tiếp rồi, hần một tay kéo tay phụ thân, một tay bỏ tay mẫu thân ra, chỉ vào gian hàng ăn cách đó không xa.“Con muốn ăn cái đó.”Lúc này, hồ ly tinh rất chú ý tới sự vật bên cạnh rồi, nàng giống như bị sét đánh trúng, toàn thân cứng đờ, khiếp sợ nhìn chằm chằm Mập Mập. “Hần. Hần.” “Nàng giơ tay lên chỉ vào Mập Mập, lại lắp bắp nói không thành lời.“Nhi tử của ta Triển Tinh Hồn, nhũ danh Mập Mập.”Ánh mắt của hần mặc dù vẫn lãnh mạc như cũ, lại mơ hồ cảm giác được một phần tự hào của một phụ thân trong ngữ điệu bình tĩnh của hần.“Nhi tử. Nhi tử?”Hồ ly tinh nhìn chằm chằm “Tiểu Triển Ngạo Trúc” kia.“Vậy huynh chính là. Chính là đã. Đã.”Triển Ngạo Trúc tựa hồ lúc này mới nhớ tới sự tồn tại của Thủy Tâm, hần hướng Thủy Tâm liếc mắt nhìn.“Thê tử của ta Lãnh Thủy Tâm, Thủy Tâm, vị này là Đới phu nhân.”Thủy Tâm không tự chủ cười khổ một cái, đây là lần đầu tiên hần gọi tên nàng, cũng là gọi trong tình huống như vậy .Thất vọng, ghen tỵ, buồn bã, bất mãn, các loại tâm tình phức tạp ở trên mặt hồ ly tinh thay nhau xuất hiện, nàng nhìn chằm chằm Thủy Tâm thật lâu sau đó mới miễn cưỡng nặn ra nụ cười nói: “Triển phu nhân, ta tên là Ngải Tiểu Như, là thanh mai trúc mã của Ngạo Trúc cho nên, đã thành thói quen gọi thẳng tên của hần rồi, người cũng sẽ không để ý đi?”Sẽ không để ý? Thủy Tâm nheo lại mắt nhìn chằm chằm nữ nhân kia. Nữ nhân khác gọi thẳng tên vị hôn phu của mình, nàng tại sao sẽ không để ý? Hướng chỉ nữ nhân kia còn là thanh mai trúc mã đấy!Triển Ngạo Trúc đối với thê tử như nàng lãnh đạm như vậy, lại tựa hồ đối với con hồ ly tinh kia có đãi ngộ đặc biệt, xem bộ dáng vẫn còn có món nợ tình dây dưa không rõ, dạng này nàng làm sao có thể chịu được? Nói nàng hẹp hòi cũng tốt, nói nàng vô lễ cũng được, nàng cũng không cách nào cho phép nữ nhân khác đối với vị hôn phu của mình có thái độ ầm ỉ mờ ám, vì vậy. “Ta để ý!”Thủy Tâm ngẩng cằm lên, lớn tiếng trả lời.Ngải Tiểu Như lúng túng liếc về hướng Triển Ngạo Trúc, thấy Triển Ngạo Trúc không có phản ứng gì, nàng không thể làm gì khác hơn là lại miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng nói: “Kia. Vậy ta về sau gọi hần là Triển công tử được rồi.”Thủy Tâm nghiêm túc gật đầu một cái.“Tốt nhất nên nhớ, tránh cho gọi sai.”Ngải Tiểu Như rũ mắt xuống, che lại tức giận.“Hai người đến Tam Định phủ có chuyện gì sao?” “Phu quân dẫn chúng ta du ngoạn, chơi chơi liền đến Tam Định phủ rồi!”Hai chữ “phu quân” này Thủy Tâm nói hết sức vang dội, ở trong lòng Ngải Tiểu Như có một tia đau đớn, hàm răng khê cắn, nàng cười lớn nói: “Nếu là tới du ngoạn, đương nhiên ta phải tiếp chu đáo, ta.” “Cám ơn, không nên phiền toái, ”Thủy Tâm không chút khách khí cự tuyệt.“Chúng ta tự thăm thú có chút tự tại hơn.” “Kia.”Ngải Tiểu Như cắn môi dưới, “Cũng nhanh đến giờ ăn trưa rồi, xin ba vị đến nhà ta dùng bữa.”Nàng điềm đạm đáng yêu nhìn chăm chú vào Triển Ngạo Trúc, mặt tràn đầy vẻ cầu khẩn.“Cũng tốt để cho ta cùng Ngạo. Ách. Triển công tử ôn chuyện.”Không biết có phải hay không trước đây yêu khó khăn bỏ, còn muốn tự ôn chuyện chuyện, Triển Ngạo Trúc thể nhưng trước khi Thủy Tâm mở miệng cự tuyệt lại đáp ứng.“Được.”Thủy Tâm lòng tràn đầy tức giận, bất mãn nhìn chằm chằm Triển Ngạo Trúc, nhưng hần tựa hồ một chút cũng không có chú ý tới, lại thề rồi! Như vậy đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, ôn nhu uyển chuyển đứng ở trước mắt, hần đâu còn chú ý được tiểu thê tử bình thường thô lỗ như nàng a?Quả thật là gia nghiệp không nhỏ, cả ngõ chuẩn bị trước sau, cứ như vậy một gia đình, nguy nga tráng lệ, thật xứng được coi là dinh phủ rộng lớn xa hoa nhất Tam Định phủ, chỉ là nhìn hai mắt, liền có thể cảm nhận được cái loại gia đình hiển hách khí thế.Ở một bữa tiệc thịnh soạn, lại cơ hồ sẽ làm người ta hít thở không thông, Ngải Tiểu Như lại ép bọn họ ở thiên sảnh uống trà. Lúc Ngải Tiểu Như không ngừng nói chuyện cũ thì Mập Mập kêu một nhọc, Ngải Tiểu Như lại kiên trì muốn cho Mập Mập ngủ trưa ở trong phủ, Triển Ngạo Trúc vẫn là một câu liền đáp ứng. Thủy Tâm bây giờ không hiểu hần yên tâm cái gì, chẳng lẽ hần thật muốn nói lại tình xưa sao? Hai cha con dưới sự hướng dẫn của tỳ nữ rời đi, bởi vì từ trước đến giờ đều là do Triển Ngạo Trúc dỗ Mập Mập ngủ trưa .Trong sảnh, hai nữ nhân mắt to trừng mắt ti hí, long nhãn đối với hạt vãi, dịch ý từ từ lên cao, tia lửa ghen tỵ trên không trung bắn vang dội, mắt thấy Đới phủ sẽ dấy lên hỏa hoạn rồi, đột nhiên. “Ta cùng Ngạo Trúc từng là thanh mai trúc mã hứa hẹn bên nhau cả đời.”Ngải Tiểu Như đột ngột mở miệng nói.“Triển gia cùng Ngải gia là thế giao, lại là hàng xóm, cho nên, cơ hồ từ chúng ta lớn lên cùng nhau, sống cùng nhau.”Nàng tựa như ảo mộng than nhẹ: “Thật là một khoảng thời gian đẹp đẽ, khi đó hần vui tươi lại hoạt bát, chúng ta cùng chơi một chỗ, cùng ăn một chỗ, cũng cùng nhau đọc sách. Tám tuổi thì hần thê sau khi lớn lên muốn cưới ta, chúng ta cùng nhau hứa nguyện phải

làm thần tiên quyền lữ.” Thủy Tâm không chút nào giấu giếm ghen tức, “Nhưng là ngươi phản bội hắn, có đúng hay không?” Nàng tức giận lên án. “Như vậy ngươi còn có cái gì tốt mà khoe ra? Còn có cái tư cách gì cùng hắn ôn chuyện?” “Kia không thể trách ta!” Ngải Tiểu Như nghe vậy, bật thốt lên cãi lại. “Kia thật không thể trách ta! Chỉ có thể trách. Trách vận mệnh trên người.” “Là đó!” Thủy Tâm chê cười. “Rất nhiều người đều giống như ngươi vậy, làm chuyện gì đều muốn đổ lỗi cho vận mệnh, cũng không xem lại hành động của mình.” “Ngươi không hiểu.” Ngải Tiểu Như chán nản thở dài. “Triển gia là quan lại thư hương thế gia, tổ tiên bao đời cũng từng làm quan trong triều. Nhưng phụ thân huynh ấy đối với làm quan một chút hứng thú cũng không có, ông ấy tình nguyện ngoài đọc sách, buôn bán, cũng không nghĩ đến đấu đá nhau trong quan trường. Điều làm cho người khác ngoài ý muốn là phụ thân huynh ấy thế nhưng ở trên thương trường thuận buồm xuôi gió làm ăn phát đạt, lúc ấy Triển gia ở Lạc Dương nhưng là số một số hai đại phú hào, nhưng là.” Thủy Tâm cũng không biết Triển Ngạo Trúc trải qua những gì, không thể chờ đợi thúc giục: “Nhưng mà cái gì?” “Khi huynh ấy mười một tuổi, tổ phụ huynh ấy năm đó làm quan đắc tội người, cừu gia tìm tới cửa, vừa muốn báo thù, vừa ngấp nghé của cải Triển gia, nửa đêm gửi một tờ giấy viết ngắn gọn, ra lệnh Triển gia gia trong vòng ba ngày phải giao ra của cải Triển gia bồi thường, nếu không thì lấy mệnh đền bù.” Thủy Tâm khuôn mặt oán giận. “Sau đó thì sao?” “Đó là một đám đạo tặc mà triều đình truy đuổi đã lâu, ngay lúc đó quan phủ ở Lạc Dương cũng chịu bó tay. Nhưng tổ phụ Ngạo Trúc một thân cứng cỏi, bất khuất, ông ấy nói, mạng chỉ có một, muốn thì lấy đi, ông ấy tuyệt không khuất phục. Sau đó, ông ấy bắt đầu tự tìm kiếm trợ thủ.” Ngải Tiểu Như thở dài. “Đáng tiếc tất cả người tự xưng là bạn chí thân của Triển gia lúc ấy ngược lại toàn bộ vội vã chối bỏ quan hệ cùng Triển gia, vạch ra giới hạn rõ ràng, tránh cho tự dưng rước họa vào thân, còn ai dám đi giúp hắn a?” Thủy Tâm lạnh lùng cười một tiếng. “Bao gồm Ngải gia?” Ngải Tiểu Như mỉm cười nói lấp, “Đó là. Ta. Nhà ta vậy. Cũng chỉ là. Chẳng qua là thư hương** thế gia, kia. Nào có lực lượng gì giúp được?” Nàng áp a áp ứng giải thích. **nhà dòng dõi Nho học. Thủy Tâm lần nữa xuy cười lạnh: “Sau đó thì sao?” Ngải Tiểu Như nhú lên hai hàng lông mày: “Mọi người đều khuyên Triển gia gia cúi đầu, nhưng Triển gia gia bày tỏ, nếu như ông cúi đầu, không phải để cho đạo tặc càng lớn lối sao? Cho nên, ông tình nguyện hy sinh tính mạng của mình, cũng muốn duy trì tôn nghiêm của mình, nhưng là không nghĩ tới. Không nghĩ tới.” Nhìn thấy Ngải Tiểu Như sắc mặt đột nhiên trở nên cực kỳ sợ sệt bị thương, Thủy Tâm không khỏi vừa lo lắng vừa thúc giục: “Không nghĩ tới cái gì? Nói mau a!” Ngải Tiểu Như run rẩy, cặp mắt hiện đầy sợ hãi. “Kia. Đêm hôm đó mới vừa canh hai, cách vách Triển phủ truyền tới thanh âm cuồng tiếu nhục mạ, đem ta từ trong giấc mộng thức tỉnh, rồi sau đó ta núp ở trong chần, lắng nghe thanh âm khóc thét cùng cầu khẩn xin tha của Triển phủ không dứt, cuối cùng khi trời sáng thì Triển phủ liền nổi lên một cuộc đại hỏa, một cuộc hỏa hoạn đem trọn toàn bộ Triển phủ hóa thành tro bụi!” Thủy Tâm nghe vậy, toàn thân rét run. “Triển phủ.” Ngải Tiểu Như nước mắt tuôn rơi chảy xuống. “Toàn bộ trong phủ, bao gồm người làm tỳ nữ một trăm lẻ chín nhân mạng, cứ như vậy chết hết, ngay cả thi thể cũng thành tro tàn rồi!” Thủy Tâm kinh hãi mãnh liệt thở ra một hơi. “Nguyên. Nguyên tưởng rằng chẳng qua là. Chẳng qua là sẽ hy sinh Triển gia gia một cái mạng, không nghĩ tới. Không nghĩ tới Triển phủ đều bị. Bị diệt tuyệt!” Ngải Tiểu Như nghẹn ngào không dứt. “Ta còn nghe được bề trên nói. Nói mẫu thân và tỷ tỷ của Ngạo Trúc cũng bị. Bị tàn bạo cưỡng dâm, bao gồm. muội muội mới bảy tuổi, thanh âm kêu khóc truyền. truyền khắp cả con đường cái!” Thủy Tâm cả kinh không cách nào lên tiếng, một loại đau đớn giống như bị thiên đao vạn quả. Khó trách hắn lãnh khốc vô tình như thế, lãnh mạc quả tuyệt như thế, đứa trẻ mười tuổi, liền chính mắt thấy thân nhân bị hiếp dâm tàn sát mà không cách nào cứu viện, đây là một loại đau đớn thống khổ thế nào! Ngải Tiểu Như lại nước mắt ròng ròng một lát sau mới từ từ thu hồi nước mắt. “Ta vẫn thương tâm thật là nhiều năm, sau đó, cha mẹ ta liền thay ta định ra hôn sự cùng Đới Gia, cha mẹ chỉ mệnh, ta không cách nào phản bác, hưởng chi, lúc ấy ta cho là Ngạo Trúc hẳn cũng mất.” “Lấy có!” Thủy Tâm mắt lạnh liếc xéo nàng. “Nếu là ta, ta sẽ cả đời không lấy chồng, luôn giữ đúng lời hứa, nếu như ngươi thật sự yêu chàng.” “Ta là thực sự yêu!” Ngải Tiểu Như lớn tiếng kháng nghị. “Ta là thực sự yêu chàng, nhưng là cha mẹ ta ép ta.” Thủy Tâm cười lạnh. “Chỉ cần ngươi đủ kiên định, người nào ép ngươi?” Ngải Tiểu Như khê cần rằng: “Ngươi chưa từng trải qua tình cảnh của ta, ngươi dĩ nhiên có thể như vậy.” Thủy Tâm trợn mắt một cái. “Quên đi, ai đúng ai sai, tự lòng mình biết.” Ngải Tiểu Như quai dị nhìn Thủy Tâm một lát, lại chậm mở miệng: “Lúc ta hai mươi tuổi, cũng chính là trước khi Đới Gia tới đón dâu, Ngạo Trúc tới tìm ta.” Thủy Tâm trừng nàng. “Huynh. Huynh ấy nói hẳn tới thực hiện lời hứa của huynh ấy, huynh ấy muốn tới. Cưới ta.” Thủy Tâm trong lòng phát lạnh, cả người run rẩy, thẳng liếc nhìn nàng. “Ta không biết năm đó huynh ấy làm thế nào tránh được trận họa kiếp kia, nhưng là

ta hảo vui mừng vì Ngạo Trúc còn sống, cũng thật cao hứng huynh ấy không có quên ta, còn yêu ta.” Một tia máu tươi từ miệng vết thương trong lòng chậm chảy xuống, Thủy Tâm cố nén loại đau đớn giống như dao cắt. “Nhưng là, rước dâu của Đới gia sắp tới, ta không thể cứ như vậy.” “Nguy biện!” Thủy Tâm gầm lên, vì mình, cũng vì Triển Ngạo Trúc. “Người là lo lắng của cái Triển gia đều mất, không thể cho người sống thật tốt qua ngày, có đúng hay không? Tình yêu của người đối với chàng còn không đủ để cho người nguyện ý bồi chàng trải qua cuộc sống khổ cực, có đúng hay không?” Ngải Tiểu Như nhanh chóng tránh ánh mắt, ngập ngừng nói: “Không. Không phải là như vậy.” “Không cần nhiều lời, có phải hay không chính người tự biết!” Thủy Tâm trầm mặt. “Người nói cho ta biết những thứ này rốt cuộc có mục đích gì?” Ngải Tiểu Như ngưng mắt nhìn Thủy Tâm, “Ngạo Trúc là một người chung tình, huynh ấy nhất định còn yêu ta, ” Nàng cười nhạt. “Mà trưởng phu của ta đã chết, nếu như.” Thủy Tâm hai tay nắm chặt. “Người muốn ta nhường chỗ?” “Nếu như người nguyện ý, đó là tốt nhất, dù sao trong lòng người cũng hiểu rõ huynh ấy cũng không thương người.” Ngải Tiểu Như xảo trá cười cười, “Xin lỗi, người sáng suốt liếc mắt một cái liền nhìn ra, hi vọng người chớ có trách ta nói thẳng.” Thủy Tâm khó chịu liếc mắt. Ngải Tiểu Như lại cười trộm một chút. “Nếu như người nguyện ý thôi lui, ta đáp ứng người sẽ hảo hảo thương yêu Mập Mập, nếu là người không muốn. Vậy cũng không quan trọng, nam nhân có tam thê tứ thiếp cũng là chuyện thường.” Thủy Tâm nheo lại mắt. “Người sẽ nguyện ý ủy khuất làm thiếp?” “Như vậy vừa đúng có thể chứng minh ta yêu huynh ấy thế nào a! Huống chi.” Ngải Tiểu Như lần nữa giả hoạt cười cười. “Huynh ấy có thể không muốn ta ủy khuất, đến lúc đó, có lẽ là lớn chuyện đấy!” Thủy Tâm hiểu rõ điều nàng nói là sự thật, tâm không khỏi càng lúc càng lạnh. Có lẽ từ sau chuyện ở Thường Đức huyện, thái độ Triển Ngạo Trúc đối với nàng cải thiện một chút, nhưng là không có điểm gì đặc biệt. Lấy biểu hiện hần đối với nàng có tình cảm đặc biệt nào tồn tại, nàng ban đầu còn hy vọng ở trên đường du ngoạn, hần sẽ đối với nàng bày tỏ tình cảm, kết quả hiện tại mới nghĩ đến, hần tìm nàng cũng chỉ bất quá là vì Mập Mập mà thôi, vì nhi tử, nàng biết hần nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, bao gồm đối với nàng cúi đầu, đối với nàng đối xử tốt hơn một chút, mà một chút, hoàn toàn không phải là nhằm vào nàng, chỉ là vì nhi tử mà thôi. Thật bi ai! “Như thế nào?” Ngải Tiểu Như thúc giục. Thủy Tâm giương mắt bình tĩnh nhìn nàng. “Chàng đối với người bày tỏ qua sao?” “Huynh ấy còn chưa có cơ hội nói a!” Ngải Tiểu Như nói: “Chỉ cần cho hần cơ hội, ta tin tưởng hần rất nhanh sẽ mở miệng. ” “Phải không?” Thủy Tâm nhàn nhạt nói: “Chàng tựa hồ đối với người cũng không thể nào tha thiết sao!” “Ta nghĩ, huynh ấy là có một ít oán hận ban đầu ta không có buông tha cho hết thấy mà gả cho huynh ấy!” Ngải Tiểu Như ảo não thở dài. “Bất quá. Ta dù sao cũng là nữ nhân duy nhất mà Ngạo Trúc yêu, huynh ấy sẽ không bỏ qua cơ hội này.” Thủy Tâm ngưng mắt nhìn nàng, trầm tư một hồi lâu. “Chờ chàng thật sự bày tỏ, ta sẽ nói cho người biết quyết định của ta!” Biểu hiện của hần đã chứng tỏ rồi! Hần đồng ý từ khách điểm chuyển vào phủ ở, bởi vì Ngải Tiểu Như nói như vậy mới dễ dàng ôn chuyện. Hần cũng đáp ứng ở lâu một chút bởi vì Ngải Tiểu Như nói nữ nhi Thiên Nhi của nàng tịch tịch, hi vọng Mập Mập có thể bồi nàng chơi một chút. Hần cũng đáp ứng Ngải Tiểu Như mang nữ nhi cùng bọn họ đi ra ngoài chơi, bởi vì Ngải Tiểu Như nói nàng một thân nữ nhâ không có nam nhân xuất môn thật không tốt, cho nên, Thiên Nhi đáng thương cơ hồ không được ra ngoài du ngoạn. Hần thậm chí dễ dàng tha thứ các loại yêu cầu cổ quái của Thiên Nhi. Lấy cá tính cô độc của Triển Ngạo Trúc mà nói, những thứ này cũng đã là bày tỏ tương đối rõ ràng. Nhưng Thủy Tâm không chịu vì vậy nhận thua, nàng như cũ gắt gao bắt được một chút hi vọng còn sót lại trong lòng, nàng phải có chứng cứ rõ ràng, hảo chứng minh trong lòng Triển Ngạo Trúc thật vẫn yêu Ngải Tiểu Như. Khi đó, nàng tự nhiên sẽ tự mình ra đi. Thiên Nhi tám tuổi là một tiểu nữ hài nhi rất thông minh, nàng tự nhiên nhìn ra được mẫu thân đối với vị Triển thúc thúc kia yêu đơn phương, mà chính nàng cũng rất hi vọng có cha dượng tuần mỹ tiêu sái như vậy. Nàng nhạy cảm lập tức phát hiện đến, Triển thúc thúc thương yêu nhi tử Mập Mập đó là nhân vật mẫu chốt, cho nên, nàng đem hết khả năng lấy lòng Mập Mập, hơn nữa dùng hết tâm cơ để cho Triển thúc thúc hiểu rõ nàng cùng mẫu thân thương yêu Mập Mập đến cỡ nào. Mà Triển Ngạo Trúc phản ứng như thế nào là không nhìn ra được! Bởi vì hần thủy chung duy trì hé ra khuôn mặt lãnh mạc, nhưng Mập Mập lại bất đồng, bọn họ cả ngày ngán ở chung một chỗ, chơi ở cùng nơi. Mập Mập suốt ngày tỷ tỷ xinh đẹp này; tỷ tỷ xinh đẹp kia, hần không hề quán mẫu thân, cũng không bám lấy phụ thân, chỉ cần có Thiên Nhi phụng bồi, hần cũng rất vui vẻ. Một ngày kia, Thiên Nhi nghĩ kế để cho Thủy Tâm giúp bọn họ làm loại điều “bên ngoài không mua được, bay đặc biệt cao, đặc biệt xa”, chờ Thủy Tâm vừa rời đi, nàng lại giật dây Triển thúc thúc cùng mẫu thân đi ra ngoài mua đồ ăn vặt cho Mập Mập. Đang chui đầu vào nghiên cứu làm như thế nào để cho con quay vừa xoay vững vàng lại vừa xoay lâu, Mập Mập đột nhiên ngẩng đầu, hần nhìn thấy bóng lưng phụ thân ra ngoài, liền vội vàng gọi Ngải Tiểu Như. “Di di, Hai người đi đâu vậy?” Hần nghẹo đầu quan sát Ngải Tiểu Như một thân trang phục xinh đẹp duyên dáng. “Có phải hay

không phụ thân muốn dẫn đi đi phi phi?”Phi phi?Ngải Tiểu Như mờ mịt không hiểu, nhưng nàng vội vã đuổi theo Triển Ngạo Trúc, liền thuận miệng đáp: “Đúng. Đúng, cha Mập Mập muốn dẫn ta đi phi phi.”Rồi sau đó liền vội vã đuổi theo. Mập Mập nhún nhún vai, lại cúi đầu chuyên tâm chơi con quay.Khi Thủy Tâm cầm con điều tới, Mập Mập đang vui vẻ chơi con quay, tiếng cười sung sướng tràn đầy cả sân nhà, đầu còn có rãnh rỗi để ý tới nàng cùng con điều. Thủy Tâm bắt giác buồn bã, hiện tại nữ tử lại không thích chơi với nàng, hôm nay Triển gia một lớn một nhỏ hai nam tử này cũng si mê hai nữ nhân một lớn một nhỏ ở Đới Gia, nàng được coi là cái gì? Trước kia Mập Mập thiếu mẫu thân sẽ kêu khóc suốt ngày, nhưng bây giờ nếu như không thấy nàng, hẳn khẳng định không biết không cảm giác. Hảo thê thảm a!“Mập Mập, cha người đâu?”Thủy Tâm thuận miệng hỏi.“Phụ thân mang đi đi phi phi rồi!”Thủy Tâm cả người như bị sét đánh tựa như run lên, rồi sau đó xông lên trước đột nhiên bắt được Mập Mập.“Mập Mập, người nói cha người làm gì?”“Nưng, đau đau!”Mập Mập vẻ mặt đau khổ kêu lên. Thủy Tâm một ít cũng không buông lỏng, hét lớn: “Nói!”Mập Mập bất mãn chu miệng lên.“Phụ thân mang đi đi phi phi a?Mang Ngải Tiểu Như đi phi phi?Thủy Tâm hai tay nắm chặt, Mập Mập hướng mẫu thân giả bộ mặt quỷ sau đó bỏ chạy tiếp tục chơi.Mà Thủy Tâm ngây người, sắc mặt tái nhợt, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng đau thương không cách nào nói rõ.Hắn thế nhưng mang Ngải Tiểu Như đi phi phi!Ngồi ở trong đình, Triển Ngạo Trúc lặng lẽ nhìn Mập Mập ăn như hổ đói, Thiên Nhi ăn nhả nhận hơn nhiều, Ngải Tiểu Như cầm khăn tay mà liên tiếp vì bọn họ hai người lau khóe miệng.Triển Ngạo Trúc khóe mắt thoáng nhìn, thấy con điều lớn bị vứt bỏ một bên, hắn quay đầu hướng Mập Mập.”Mập Mập, nương người đâu?Y y ô ô đôi câu, đồng thời từ trong lồng ngực lấy ra một túi nhỏ đưa cho cha. Triển Ngạo Trúc nhận lấy sau lại hỏi lần nữa.”Nưng người đâu?‘Uống một hớp trà, nuốt xuống thức ăn trong miệng, lúc này mới rõ ràng hồi đáp: “Nưng nói đem cái này cho phụ thân, phụ thân cũng biết nàng đi đâu mà.”Triển Ngạo Trúc sắc mặt lạnh, nhanh chóng mở ra bao bố nhỏ.Bao bố nhỏ bọc vài lớp, cho đến lớp cuối cùng mở ra, dây chuyền giá trị liền thành đột nhiên ở trước mắt, mặt trên còn có hé ra tờ giấy nho nhỏ ——Chúc mừng chàng, chàng rất cuộc tìm được người chàng nguyện ý cùng nàng song phi bầu bạn rồi, ta nghĩ, sợi dây chuyền này nên thuộc về nàng, mặc dù ta biết chàng sẽ không lo lắng ta, nhưng là, ta vẫn là phải nói cho chàng: không cần lo lắng cho ta.Thiên hạ to lớn cũng sẽ có chỗ cho ta dung thân.

10. Chương 10: Chương 9

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng chiếu cả vùng đất, như thủy ngân di động trên mặt đất, chuyển động ở núi cao đầm lầy, ở đường núi bình nguyên, ở rừng tối mênh mông, ở suối chảy sông dài, ở cả vùng đất mông lung. Mà cả vùng đất mù mịt lần nữa thức tỉnh, thức tỉnh dưới ánh mặt trời, thức tỉnh dưới trời trong nắng ấm.

Cứ như vậy, mặt trời lên rồi lại lặn, trăng lên trăng lặn, ngày từng ngày trôi qua, mỗi tháng qua đi, mỗi năm lại qua đi, hoa nở rồi lại tàn, vô số thời gian cùng sinh mạng tất cả trôi qua. Dây núi nhấp nhô, mặt đường gập ghềnh, ở bụi đất là bầu trời bao la, xa gần đều là một mảnh cô linh linh mênh mông, trong không khí chung quanh tản ra sương mù mờ mịt, đôi mắt nhìn lại, có thể mơ hồ nhìn thấy một dòng suối chuyển qua dưới chân núi, hướng chỗ xa xa chảy tới.Không nhìn thấy dấu vết con người, sương mù trong núi phiêu tụ ở bốn phía, bởi vì bầu trời khói mù, trong lòng mọi người là cái loại cảm giác không nói ra lời, con đường là một mảnh vô tận âm đạm. Vùng Miêu cương xa xôi quả nhiên là có một phần tư vị khác.Một bạch mã dừng ở cuối đường đất, Triển Ngạo Trúc yên lặng nhìn về phía trước, trên mặt hoàn toàn không có biểu tình. Ngồi ở phía sau hắn, Mập Mập. . . . Không! Đã không thể gọi hắn là Mập Mập rồi, hắn đã mười tuổi, giống như sợi mì mà kéo dài rất nhiều, mà gia tăng độ cao làm hình thể hắn cũng kéo đến thon gầy rồi, trên mặt cũng không có loại ngây thơ như hồi bé, trừ không có vóc người cao to cùng khí chất lãnh khốc hồ hững như cha hắn, hắn cùng cha cơ hồ là hoàn toàn một hình dáng.Giờ phút này, hắn mở một đôi mắt to, tò mò hướng chung quanh nháy mắt nha nháy mắt. “Cha, nương thật sẽ tới Miêu Cương sao?”Triển Ngạo Trúc vuốt vuốt gương mặt.“Người ta nói là ở chỗ này mua được Bằng Phách, hơn nữa, từ miêu tả của người bán thì giống như là nương người.”“Nhưng là. . . .”Triển Tinh Hồn do dự một chút.“Kia dù sao cũng là chuyện gần sáu năm trước rồi, nói không chừng nương chẳng qua là đến nơi này, bán đi Bằng Phách sau đó lại rời đi.”Triển Ngạo Trúc trầm một hồi, lại mở miệng nói: “Chúng ta thử nhìn một chút.”Triển Tinh Hồn hỏi tiếc chán nản cúi đầu.“Đều là con không tốt, năm đó nếu không phải là con lảm nhảm nói lung tung, nương cũng sẽ không đi.”Triển Ngạo Trúc đẩy mắt xẹt qua nhất mạt u buồn, “Không, là cha không tốt, là cha. . . .”Hắn không có nói thêm gì nữa, thở dài một tiếng.Hai mắt thất thần không biết nhìn đến nơi

nào, lại rơi xuống dòng suối trong vắt, Triển Tinh Hồn chán nản nhếch miệng: “Chúng ta tìm nương cũng mau sáu năm. Đại giang nam bắc tất cả đều đi khắp rồi, thậm chí nghe tin của nương cũng không có, nếu không phải là đứng dịp nhìn thấy Bằng Phách, con còn thật hoài nghi nương có phải hay không. . . .” “Không nên nói nữa!” Triển Ngạo Trúc trầm giọng quát. Triển Tinh Hồn nhất thời không có lên tiếng, hẩn lặng lẽ dòm ngó sắc mặt cha càng thêm âm trầm. “Cha, con không hiểu. . . .” Hẩn dè dặt nói: “Nương vì cái gì muốn bán đi Bằng Phách? Có con ngựa thay đi bộ, không phải là dễ dàng đi khắp nơi sao? Nương cũng lấy đi một ngàn lượng ngân phiếu của cha, cũng sẽ không thiếu bạc mới đúng a!” Triển Ngạo Trúc phớt nhấc mắt lại. “Nàng là muốn cắt đứt liên lạc với ta.” Triển Tinh Hồn “A!” một tiếng, không dám hỏi nữa. “Theo lời người kia nói, cũng ở đằng trước không xa, chúng ta đến đó rồi nhìn khắp nơi xem.” Triển Ngạo Trúc vừa nói, giật dây cương, giục ngựa chạy như điên, tiếng chân như sấm chuyển qua một khe núi, gió vù vù thổi qua bên tai. Con đường càng lúc càng rộng rãi, nơi xa cũng mơ hồ nhìn thấy những ngôi nhà nhỏ, con ngựa tự động chậm lại tốc độ, không bao lâu đã đến gần phố xá. Đó là một khu phố tương đối náo nhiệt, có cửa hàng chính thức, có nhà lá được dựng tạm thời, da dê da bò trùm lên đỉnh nhà, cũng có gian hàng tùy chỗ bày hàng buôn bán vật phẩm từ trần ngọc mã não, da báo tơ lụa, cho tới ngọc Lưu Ly, bát đĩa, không chỗ nào mà không thấy, không chỗ nào không tha. Hai bên mua bán cả người Miêu và Hán đều có, quần áo trang sức khác nhau, lại bất đồng ngôn ngữ, nam nữ già trẻ rộn ràng, ồn ào cười đùa thành tiếng, tình trạng hỗn tạp. Ở chỗ này, ngựa không cách nào tiến vào nữa, đám người trong chợ chen nhau đưa đẩy. Đột nhiên ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt, cũng dựa theo đó lại thấy vẻ mặt của mỗi người là bất đồng, lớn tiếng ăn uống, gào thét, huyền não tựa như có thể đem nhà cũng bị lật tung lên. Bọn họ xuống ngựa, Triển Ngạo Trúc dắt ngựa ở bên ngoài chờ, cho Triển Tinh Hồn chui vào đám người dò thăm tin tức. Chỉ trong chốc lát, Triển Tinh Hồn mặt mũi mừng rỡ chui ra. Hẩn đối với phụ thân lâu bầu mấy câu, rồi sau đó hai người liền lên ngựa hướng một đầu phố xá khác đi tới. Đây là một nhà thanh nhã mà lại u tĩnh, bên ngoài dùng ống trúc vây quanh, bốn phía là một mảnh rừng cây rậm rạp, chỉ có trước cửa chính một lối đi đường đất. Ở trong hàng rào trúc có bày gà vọi vàng mỏ thóc, còn có tiểu nữ hài có hai bím tóc, chừng năm tuổi ôm cổ một con dê nhỏ, trên khuôn mặt ngây thơ sung sướng là nụ cười xinh đẹp, ở giữa mi tâm có một nốt ruồi son đỏ như máu. Tiếng vó ngựa như đánh trống từ xa đến gần, cô gái nhỏ ngạc nhiên ngẩng đầu lên, bên trong nhà cũng chạy ra một thiếu nữ mặc trang phục Miêu cương, nàng cảnh giác lập tức ôm lấy cô gái nhỏ lui tới cửa. Bạch mã dừng lại trước hàng rào trúc, hai bóng người một lớn một nhỏ bay xuống, bọn họ vừa mới đi hai bước, tiếng kêu kinh ngạc liền từ trong miệng nam hài phát ra. “Cha, người xem cái trán của tiểu muội muội, nàng thể nào cũng có nốt ruồi son?” Triển Ngạo Trúc chăm chú nhìn chằm chằm cô gái nhỏ, sải bước đi qua, mà Miêu nữ cũng kinh ngạc nhìn phụ tử bọn họ cũng có nốt ruồi son, cảnh cáo người lạ chớ tới gần đã sớm quên mất không còn một mống. Triển Ngạo Trúc dừng lại trước mặt Miêu nữ, hai tròng mắt vẫn không rời khuôn mặt bé nhỏ đáng yêu của tiểu nữ hài nhi. “Nàng bao tuổi?” Cô gái nhỏ có ba phần giống như hẩn, có bảy phần giống như Thủy Tâm hướng hẩn ngây thơ cười một tiếng. Miêu nữ chần chờ còn chưa trả lời, cô gái nhỏ liền giơ lên bàn tay năm ngón, “Năm tuổi.” Nàng dịu dàng nói: “Năm tuổi rồi?” Nam hài kêu lên một tiếng: “Cha, nàng là muội muội của con sao?” Triển Ngạo Trúc vươn tay khê vuốt gương mặt cô gái nhỏ. “Người tên là gì?” Cô gái nhỏ cười đến thật đáng yêu. “Oa nhi.” “Đó là nữ danh!” Triển Tinh Hồn trợn mắt một cái. “Nàng nhất định là còn chưa có tên có đúng hay không? Lại nói muốn xin Lão sư hoặc tú tài cái gì lấy cho nàng tên tốt, có đúng hay không?” Miêu nữ kinh ngạc gật đầu một cái, cũng hồi đáp: “Đúng, nhưng là chúng ta ở nơi này không có người nào học văn chân chính, cũng không thấy có người như thế, cho nên cứ như vậy để thế.” “Ta liền biết.” Triển Tinh Hồn bĩu môi. “Nương ta tên Lãnh Thủy Tâm, nương của Oa nhi cũng gọi là Lãnh Thủy Tâm chứ?” Miêu nữ lại mãnh liệt gật đầu. “Đúng nha! Đúng nha! Mẫu thân Oa nhi gọi là Lãnh Thủy Tâm!” “Cha nha!” Triển Tinh Hồn chuyển sang Triển Ngạo Trúc. “Thật vất vả a! Cuối cùng tìm được nương, không nghĩ tới còn tặng kèm một muội muội!” Triển Ngạo Trúc đem hai tay đưa về phía Oa nhi, Miêu nữ theo bản năng rút một cái, không nghĩ tới cô gái nhỏ cũng đưa tay ra hướng hẩn bên này đi tới. “Ôm ôm, ôm ôm!” Lại do dự một chút, Miêu nữ mới giao Oa nhi cho Triển Ngạo Trúc bế. Triển Tinh Hồn hưng phấn nhìn bé gái làm nũng trong ngực phụ thân, không khỏi nhếch miệng cười vui vẻ. “Cha, nên đặt tên uội muội chứ?” Triển Ngạo Trúc hơi suy nghĩ một chút. “Triển Ninh Nhi.” “Ninh Nhi, Ninh Nhi. . . .” “Ừ, ừ, không tệ, không tệ. . . .” Triển Tinh Hồn lại nói, rồi chuyển sang Miêu nữ. “Xin hỏi vị tỷ tỷ này, nương ta đâu?” “Ách! Lãnh cô nương nàng đi lấy hàng.” “A! Nàng lúc nào thì trở lại?” “Khoảng một hai ngày đi!” Nghe vậy, Triển Tinh Hồn có chút nhụt chí. “Còn phải một, hai ngày a? Ta thật là nhớ muốn trông thấy nương đó!” “Sáu năm cũng chịu đựng rồi, người vẫn còn hậm hực một, hai ngày sao?” Triển Ngạo Trúc nói xong, liền ôm nữ nhi đi vào nhà. Triển Tinh Hồn lập tức lại phần chấn. “Đúng a! Sáu năm cũng vượt qua rồi, quan tâm một, hai ngày làm gì, chỉ cần có thể thấy nương, còn có cái gì không

tốt đây? Hai ngày trăng tròn chuyển, hai mươi bốn canh giờ mây bay gió thổi, thời gian trôi qua mau, cả đời thời gian cũng chỉ nháy mắt liền qua đi, huống chi là hai ngày? Giờ phút này, chính là ánh sáng rạng đông rực rỡ chiếu xuống, hai con la từ từ đi tới, một con la chở thiếu phụ xinh đẹp, một con khác chở hàng hóa lớn, còn chưa tới hàng rào trúc, thiếu phụ liền kinh ngạc mở to mắt, nhìn chăm chăm bạch mã trước hàng rào. “Kỳ quái, đó không phải là Băng Phách sao? Tại sao ở nơi này? Không phải là tự chạy về chứ?” Nàng lầu bầu, đồng thời giục la đi nhanh. Một lát sau, nàng nhảy xuống một bên kỳ quái suy nghĩ bạch mã giống như Băng Phách, một bên hướng nhà kêu: “Oa nhi, nương đã về rồi! Oa nhi, tới xem nương mua gì cho con này!” Cửa kéo kẹt một tiếng mở ra, thiếu phụ quay đầu lại nhìn cửa, mong đợi nữ nhi lao ra hoan nghênh nàng, lại không nghĩ rằng lao ra không phải là nữ nhi nho nhỏ, mà là một nam hài thật lớn. “Nương, nương rốt cục trở lại, chúng ta chờ nương thật lâu a!” Nhìn khuôn mặt quen thuộc, thiếu phụ khiếp sợ mãnh liệt thở ra một hơi, nàng không dám tin nhìn chăm chăm đại nam hài kia xông thẳng đến trước mặt nàng. “Người. Người.” Triển Tinh Hồn ủy khuất quyết quyết môi. “Nương, con là Mập Mập a! Nương không nhận ra con sao?” Làm sao không nhận ra, hần lúc nhỏ cùng trưởng thành giống nhau như đúc a! Chẳng qua là nàng không thể tin được, còn tưởng rằng là đang nằm mộng thôi. Vành mắt Thủy Tâm sẫm đỏ, tay nàng run run vuốt ve ngũ quan Triển Tinh Hồn. “. Con. Con trưởng thành.” “Nước mắt thẳng tắp rơi xuống, Triển Tinh Hồn nghẹn ngào nói: “Nương, thật là nhẫn tâm đó! Cứ nhiên không muốn Mập Mập.” “Đúng. Thật xin lỗi, thật xin lỗi, nương cho là.” Thủy Tâm đang định đem nhi tử kéo vào trong ngực, khóe mắt dư quang thoáng nhìn, đột nhiên phát hiện nam nhân đang dắt Oa nhi, trong lòng thấy lạnh, nàng không nói tiếng nào, theo bản năng xoay người định chạy đi, cũng không kịp nhìn nhi tử hoặc nữ nhi. Nhưng nàng vừa mới bước ra một bước, liền bị một người ôm lấy, nàng đang muốn giãy giụa, đột nhiên phát hiện mình đang bay lên không trung. Nàng hô một tiếng, cánh tay theo bản năng ôm thật chặt cổ người đó, đôi mắt cũng nhắm lại thật chặt. Một lát sau, tiếng gió vù vù bên tai thổi qua, không khí tươi mát lúc sáng sớm thổi qua mũi, nàng khê cắn răng, hai tròng mắt chợt mở ra, đồng thời hướng bên cạnh nhìn lên. Một cái thanh âm sợ hãi truyền đến, nàng đem hai cánh tay dùng sức ôm chặt, hai mắt cũng nhắm chặt hơn, cả người chui thẳng trong ngực Triển Ngạo Trúc. Nàng cũng có kinh công, nhưng là, nàng chỉ có thể nhảy lên tăng lầu ột chút, bay không tới một trượng** liền muốn cắm xuống đất, sao có thể giống như hần bay thật cao trên không trung, cách mười lăm trượng mới mượn lực một lần. Mà điểm tựa còn là ngọn cây vô lực nhưng nàng bây giờ đang ở trên rừng cây đặc biệt cao lớn mà bay lượn, kia không chỉ ba, bốn tầng rừng từng rậm rạp, chúng tựa như lui về phía sau nàng, tựa như đại bàng trên không trung bay lượn, còn có như tiên nhân cưỡi gió mà đi.** 1 trượng = 10 thước Trong hệ đo lường cổ Trung Hoa, do thước Trung Quốc cổ dài khoảng 0.333 mét nên 1 trượng Trung Hoa dài 3.33 mét Thủy Tâm trong lòng đột nhiên chấn động. Hần đang mang nàng phi phi? Hai đôi mắt của nàng bỗng dưng mở to, Triển Ngạo Trúc cũng đang cúi đầu nhìn nàng, hai người tầm mắt thoáng chốc quán quít không hiểu, bốn con mắt nhìn nhau tương đối lâu. “Trừ Oa nhi, ta chưa từng có mang bất kỳ nữ nhân nào phi phi qua.” Hần đột nhiên nói, thanh âm trầm thấp cảm tính. “Nàng là người thứ hai.” Thủy Tâm sững sốt, lập tức bật thốt lên: “Vệ Ngải Tiểu Như.” “Không có, ta chưa bao giờ mang nàng ta phi phi, là Mập Mập hiểu lầm.” Thủy Tâm nhẹ nhàng a một tiếng, nàng tin tưởng hần, bởi vì hần cũng không nói dối, nhưng là. Nàng trầm mặc một lúc lâu sau đó đột nhiên rũ mắt, trong miệng ngập ngừng nói: “Chàng. Còn yêu nàng ấy sao?” “Ta chưa bao giờ yêu nàng ta.” “Chưa?” Thủy Tâm ngạc nhiên giương mắt nói. “Làm sao có thể? Hai người không phải là thanh mai trúc mã yêu nhau sao?” Triển Ngạo Trúc ngẩng mặt lên nhìn thẳng phía trước. “Cũng chỉ là một đoạn tình cảm ngây thơ, chỉ là đơn thuần thích, ngay cả yêu đều không hơn, có lẽ ban đầu nếu như có cơ hội tiếp tục chung đụng, chúng ta cuối cùng sẽ trở thành một đôi tình nhân chân chính nhưng là, không để cho nó thành thật thì chúng ta liền tách ra, mà thời gian qua đi, cả phần thích kia cũng từ từ biến mất.” “Nhưng là, chàng lại đi tìm nàng ta, hơn nữa còn nói muốn cưới nàng ta!” Thủy Tâm có chút ý vị nói. “Bất kể ta có nguyện ý hay không, ta đã hứa thì nhất định sẽ tuân thủ, là nàng ta phá hủy thệ ước trước, vậy ta cũng không trói buộc.” Thủy Tâm “A” một chút, rồi sau đó giương mắt trộm dò xét hần. “Vậy chàng tại sao lại kích động khi thấy nàng ta?” Triển Ngạo Trúc trong đôi mắt lộ vẻ sương mù. “Nàng ta làm ta nhớ tới thân nhân đã mất.” Thủy Tâm nghe vậy, ngượng ngùng cúi đầu, nhưng sau đó không lâu lại đột nhiên ngẩng đầu lên. “Nhưng là, chàng vẫn biểu hiện giống như không bỏ được nàng ta, nàng ta tìm chàng ôn chuyện, chàng cũng cùng nàng ta đi, chàng không thường nói chuyện với ta, lại cùng nàng ta tán gẫu không ngừng.” “Ta hoài niệm thân nhân của ta, nhưng là thời gian quá lâu, rất nhiều chuyện cũng quên đi, ngay cả hình dáng bọn họ ta đều cơ hồ không nhớ rõ.” Hần uất ức buồn bã lại nói. “Chỉ có ở cùng nàng ta tán gẫu nhắc chuyện cũ khi còn bé, trí nhớ mới lại nhớ lại từng chút, mà hình dáng của bọn họ cũng dần rõ ràng.” Lần nữa “A” một tiếng, Thủy Tâm nháy mắt nha nháy mắt. “Chàng thật không

yêu nàng ta?” “Chưa từng có.” Hấn kiên quyết mà lại khẳng định trả lời. Lưu Luyến tựa vào lồng ngực rộng rãi vững chắc, hoài niệm nghĩ thấy trên người hấn mùi vị đặc biệt, Thủy Tâm nhẹ giọng hỏi: “Rời đi nàng ấy, chàng tuyệt sẽ bỏ được?” “Không biết.” Trầm mặc một lát sau, Thủy Tâm lại hỏi: “Lần này chàng tìm ta bao lâu?” “Từ ngày nàng bắt đầu rời đi!” Triển Ngạo Trúc nhàn nhạt nói. “A?” Thủy Tâm ngẩn ngơ, kinh ngạc nói: “Sáu năm?” Hấn không lên tiếng. “Ngải Tiểu Như thậm chí ngay cả một ngày cũng không thể lưu lại chàng sao?” Hấn như cũ trầm mặc im lặng. Con người vòng vo mấy vòng, Thủy Tâm thử dò xét hỏi nữa: “Chẳng lẽ chàng thật một chút cũng không lo lắng tình trạng gần đây của nàng ta? Ta nhớ được người nhà bên nhà chồng của nàng ta đều mơ ước tài sản thừa kế đấy! Hơn nữa. Hơn nữa, ta thấy được nàng ta cũng là thật không cách nào vong tình chàng!” Thủy Tâm lại nói: “Cho nên, nếu là. Nếu là chàng muốn nàng ta làm thiếp, có lẽ ta.” “Đó là chính lựa chọn của nàng ta, là khổ là ngọt, cũng nên do chính nàng ta gánh chịu, vô luận tương lai của nàng ta sẽ như thế nào, đều là chuyện của chính nàng ta, cùng ta không liên quan, ta có nàng là đủ rồi.” Hấn lạnh nhạt kiên quyết nói. Thủy Tâm chăm chú nhìn hấn một hồi lâu, “Vây chàng tại sao luôn là đối với ta lạnh nhạt như vậy?” Nàng bắt đầu oán trách. Hấn quét nhìn nàng một cái. “Hai mươi năm dưỡng thành cá tính, đã định.” Nàng không tự chủ trầm mặc, lúc này, mơ hồ tiếng sấm rung động truyền đến trong lòng, nàng không tự chủ quay đầu nhìn về hướng phát ra thanh âm. Cách đó không xa có hai bước lạc đà quý dị, mà bước lạc đà ở giữa dòng nước chảy xiết cuộn cuộn, nước chảy xiết, sóng cả như gào thét, chẳng những thật hùng vĩ, còn có một cổ lực lượng uy hiếp khiến lòng run sợ tâm trí say mê. Mặt trời đã lên cao, ánh dương đỏ bừng chiếu trên dòng nước lưu động, ánh sáng rực rỡ, quang mang dị thường xinh đẹp. Thủy Tâm nhìn thác nước càng lúc càng gần, giống như không để ý đến hỏi: “Chàng yêu ta sao?” “Ta yêu nàng.” Thủy Tâm ầm ập ngọt ngào lại thỏa mãn vui sướng cười, “Ta cũng yêu chàng.” Nàng quay đầu lại, ngượng ngùng nói. “Ta biết.” Một lát sau, hấn ôm nàng ngồi trên tảng đá xám đen hình thù kỳ quái, hai người tựa sát nhìn dòng nước chảy xiết như thiên quân vạn mã phi tới, hơi nước nồng đậm, giống như hé ra màn che hữu hình, sáu kín tràn ngập ở bốn phía, từ trong tầng hơi nước nhìn chăm chú ánh nắng phản xạ, giống như từ trong tầng thủy tinh thật dày nhìn về hướng mặt trời, sung sướng mị mị mê mang, còn mang theo một tia lãng mạn khó có thể nắm lấy. “Chàng để ý không, đây là lần đầu tiên chàng nói với ta nhiều lời như vậy!” “Để ý.” “Chàng về sau giữ vững như vậy được không?” Không tiếng động. “Có được hay không?” Không lời. “Triển Ngạo Trúc, chàng rốt cuộc nghe được lời của ta không?” Không phát ra hơi thở. Sau đó, trong một mảng lớn rừng tùng dày đặc, mơ hồ truyền đến trận trận tiếng chữ rửa. “Ta cảnh cáo chàng, Triển Ngạo Trúc, không cho phép chàng còn giả bộ cảm như vậy!” “Chàng tên khốn này! Mới vừa còn nhiều lời như vậy, tại sao hiện tại một chữ cũng mất?” “Triển Ngạo Trúc, ta kiên quyết kháng nghị, ta không muốn cả đời đối mặt một tượng phu cây gậy tre đánh không ra một cái rầm!” “Triển Ngạo Trúc! Người này người điếc, câm! Ta cảnh cáo người.” “Triển Ngạo Trúc.”

11. Chương 11: Hồi Cuối

Giang hồ đồn đãi, Cuồng thư sinh biến mất vô lâm nhiều năm tái hiện giang hồ, cùng thê tử hành tẩu giang hồ, bên cạnh có hai người con làm bạn, một là mỹ thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi cùng tiểu cô nương mười hai, mười ba tuổi.

Cuồng thư sinh lãnh khốc không thay đổi, vẫn cuồng ngạo như cũ, một thân võ công vẫn là xưng đệ nhất võ lâm, đi khắp giang hồ không người dám động chạm, trừ. “Ta bất kể bọn họ là hiệp nghĩa thế gia; gặp kiếp nạn, chúng ta có thể nào khoanh tay đứng nhìn?” Thủy Tâm hung ác mãnh liệt gõ mặt bàn, làm thực khách trong quán liếc nhìn, nhưng nàng một chút cũng không quan tâm. “Nói cho chàng biết, cứu giúp người gặp nạn là chuyện hiệp nữ cần làm, ta không thể không làm!” Triển Tinh Hồn và Triển Ninh Nhi nhìn nhau cười một tiếng, nương lại muốn hành hiệp trượng nghĩa, thực hiện mộng đẹp hiệp nữ của nàng! Giương Ninh Nhi đành chỉ cười, ho nhẹ hai tiếng. “Chà, cái này. Nghe nói Tây Hồ phong cảnh rất đẹp, chúng ta thuận tiện đi xem một chút cũng tốt!” Giương Tinh Hồn cũng vội vàng nói giúp vào: “Đúng vậy! Chà, Ninh Nhi chưa có xem qua Tây Hồ, chúng ta mang muội muội đi xem một chút đi!” Triển Ngạo Trúc mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, không nhúc nhích bưng rượu lên. Thủy Tâm một phen đoạt lấy ngựa đầu uống xong, khiêu khích đem chén rượu trống không thả lại trước mặt hấn. Triển Ngạo Trúc ngay cả liếc nàng một cái cũng không có, tự lấy bầu rượu đổ đầy chén rượu, lần nữa bưng lên. Thủy Tâm lại một lần vươn tay, lại bắt hụt, khựng ở giữa không trung, nàng trợn mắt liếc Triển Ngạo Trúc không lo lắng ngựa đầu uống xong rượu, khê nguyên rửa không dứt. Nhưng là, nàng dĩ nhiên sẽ không vì vậy dừng tay, nàng

như cũ nói không ngừng, Triễn Tinh Hồn và Triễn Ninh Nhi cũng ở đây một bên van nài khuyên, vậy mà, Triễn Ngạo Trúc tựa hồ là thủy chung là không nói một lời, uống rượu của hắn. Rất cực, Thủy Tâm ngừng nói, nàng hí mắt nhìn chăm chú Triễn Ngạo Trúc hồi lâu, đột nhiên không nói tiếng nào xoay người liền đi. Nhìn bóng lưng mẫu thân căm giận rời đi, Triễn Tinh Hồn lâu bầu nói: “Cha nha! Ngày hôm nay buổi tối cần phải chú ý người một chút, mẹ khẳng định lại muốn bỏ đi nữa!” Triễn Ngạo Trúc không có lên tiếng, chỉ là gật đầu một cái. Triễn Ninh Nhi không khỏi đại thán một tiếng: “Cha nha! Ta thật không hiểu, cha liền trực tiếp đáp ứng mẹ là tốt rồi! Làm sao mỗi lần đều muốn người tìm ta đuổi theo như vậy đây?” Triễn Tinh Hồn ai thán, “Muội cũng không hiểu, Ninh Nhi, cái này gọi là chuyện vợ chồng, có cãi nhau mới vui! Lấy tính tình của nương, cuộc sống bình bình đạm đạm thì không thể chịu nổi, cần phải bộ dáng cãi nhau như vậy, chạy một chút rồi đuổi theo đuổi theo, nương mới có thể cảm thấy cuộc sống thú vị, cũng sẽ cảm thấy cha là thương yêu coi trọng nương, cho nên, cha cũng liền thuận theo nương muốn làm gì cũng được!” Hắn quay đầu nhìn về Triễn Ngạo Trúc như tên trộm cười một tiếng: “Có đúng hay không, cha?” Triễn Ngạo Trúc không lên tiếng, nhưng đáy mắt hắn mơ hồ xẹt qua một nụ cười. Giương Ninh Nhi lại thở dài một tiếng: “Trời ạ! Như vậy không mệt mỗi sao?” “Chỉ cần nương không mệt, cha dĩ nhiên cũng sẽ không mệt mỗi a!” “Nhưng là người ta mệt mỗi!” Triễn Ninh Nhi xụ mặt: “Vừa bắt đầu cứ như vậy, nương liền ra khỏi nhà, cha liền mang theo chúng ta đuổi theo. Thật ra thì, người một nhà đi ra bên ngoài du ngoạn cũng là không tệ! Nhưng nương chỉ cần vừa nhìn thấy chuyện bất bình gì, cần phải thò chân vào, để cho cha giúp một tay, cha liền giả bộ cảm không để ý tới nàng, sau đó nương liền tự mình đi hỗ trợ, tiếp đó cha lại dẫn chúng ta đuổi theo giúp một tay. Luôn là như vậy chạy chạy đuổi đuổi, đều vì chí nguyện hiệp nữ buồn cười của nương, muội thật đáng thương không thể chơi hết chỗ, thật là thật oan uổng a!” “Chấp nhận đi! Ninh Nhi.” Triễn Tinh Hồn bày ra một thần thái khoa trương xót thương: “Hiện tại cha đã cưng chiều nương, chúng ta toàn bộ không có ở trong mắt của cha a!” “Đúng đó! Cha cũng không thương chúng ta nữa!” Triễn Ninh Nhi bĩu môi, nghiêng mắt nhìn phụ thân: “Hiện tại trong mắt cha chỉ có nương sao?” Tùy ý con gái luôn miệng oán trách, Triễn Ngạo Trúc cũng là không tiếng động im lặng, như cũ chăm chú uống rượu của hắn. Đúng rồi! Hải tử cũng lớn, hắn nghĩ, nên để cho nàng thực hiện ước mơ hiệp nữ đi. —oOo—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-ac-danh-soi>